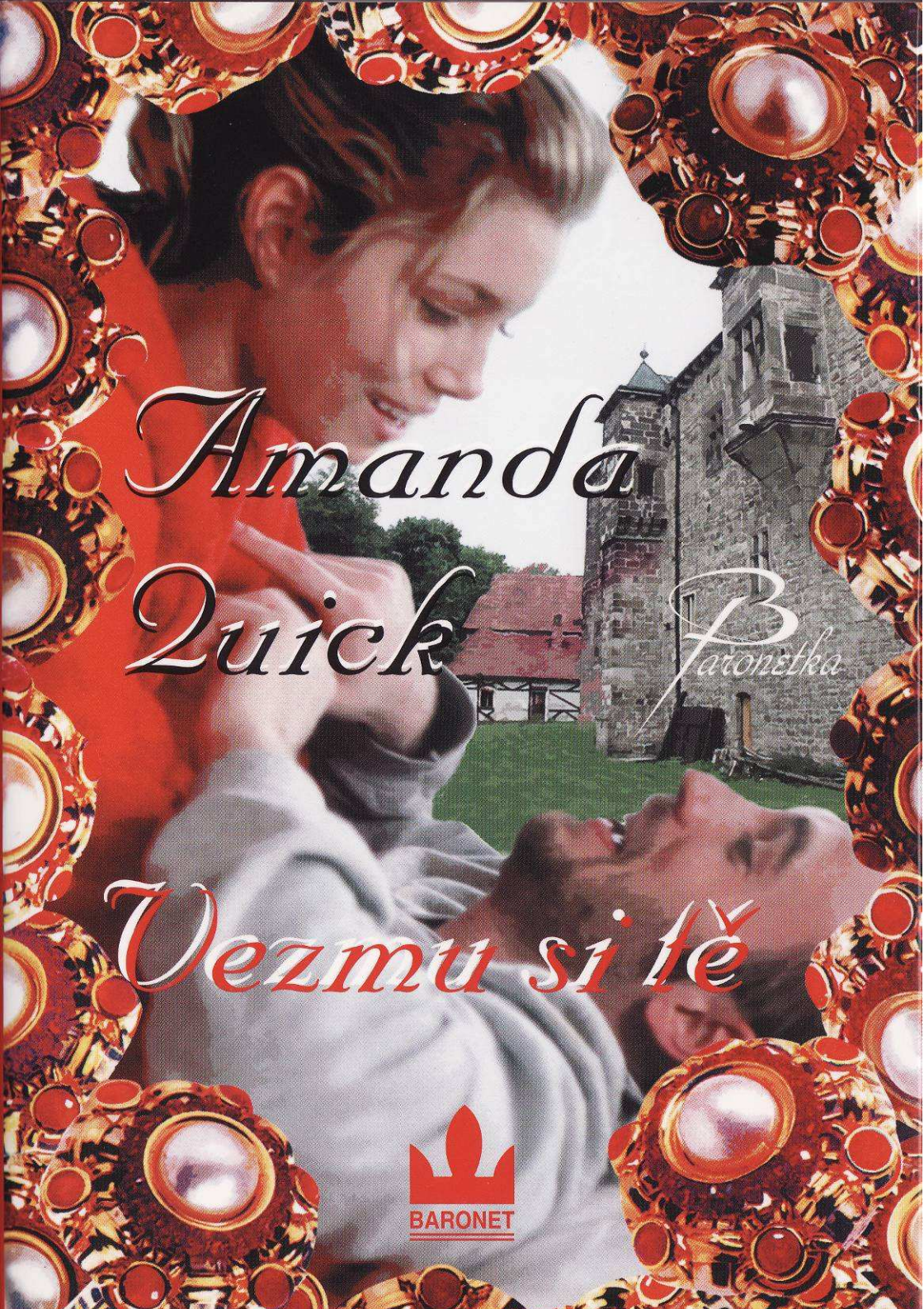

*Amanda
Quick*

Baronetka

Vezmu si tě

Amanda Quick

Vezmu si tě

Přeložila:
JOLANA TŮMOVÁ

Amanda Quick: Vezmu si tě
Vydání druhé.

Copyright © 1999 by Jayne Ann Krentz

This translation is published by arrangement with The Bantam Dell Publishing Group, a division of Random House, Inc.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2007 jako svou 1257. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu I Thee Wed
vydaného nakladatelstvím G. P. Putnam's sons, New York v roce 1999.

Český překlad © 2001, 2007 Jolana Tůmová.

Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.

Koláž na přebalu © 2007 Richard Carrasco.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: **FINIDR** s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-033-4

BARONET
Praha 2007

1

Někdo tu už byl před ním. Edison Stokes v šeru tmavého krámku poklekl k apatykáři.

Pohlédl na rukojeť nože, který měl stařec vbodnutý hluboko v prsou. Kdyby ho vytáhl, uspíšil by tím nevyhnutelný konec. „Kdo to udělal?“ Edison sevřel drsnou ruku. „Pověz mi to, Jonasi. Přisáhám, že za to zaplatí.“

„Byliny.“ Apatykáři se z úst vyřinula krev. „Přišel koupit zvláštní byliny. Lorrying mi nařídil, abych mu dal vědět, až někdo bude chtít –“

„Lorrying tvůj vzkaz dostal. Proto jsem tady.“ Edison se nahnul blíž. „Kdo koupil ty byliny?“

„Nevím. Poslal pro ně sluhu.“

„Můžeš mi říci něco, co by mi pomohlo najít člověka, který ti to udělal?“

„Ten sluha povídal –“ Jonas se odmlčel, protože měl ústa plná krve.

„Co povídal, Jonasi?“

„Že ty byliny musí dostat hned. Že je pozvaný na slavnost mimo město –“

Edison cítil, jak apatykářova dlaň ochabla. „Kdo pořádá tu slavnost? Kde se má konat?“

Jonas zavřel oči. Edison byl několik vteřin přesvědčen, že se nic dalšího nedozví.

Tu se však apatykářovy zkrvavené rty pohnuly naposledy. „Na zámku Ware.“

2

Ten mizera je zde, je na zámku Ware. K čertu s tím mužem. Emma Greysonová sevřela ruku položenou na zábradlí balkonu v pěst. Taková zpropadená smůla. Na druhou stranu ji má poslední dobou stále, pomyslela si. Štěstí se jí už nějakou dobu vyhýbá a vrcholem všeho byla finanční pohroma, která ji postihla před dvěma měsíci.

Ale skutečnost, že se celý příští týden bude muset vyhýbat Chiltonu Cranovi, je přece jen trochu příliš.

Zabubnovala prsty o prastarý kámen. Neměla nejmenší důvod, aby se tak vylekala, když odpoledne zahlédla, jak Crane přijíždí. Svět smetánky je poměrně malý, takže nebylo pranic divného, že mezi tolika jinými pozvali na velkou domácí slavnost i jeho.

O tohle místo si nemůžu dovolit přijít, uvažovala horečně Emma. Crane se na ni možná vůbec nepamatuje, bude však rozhodně moudré jít mu z cesty, dokud slavnost neskončí. V takové spouště lidí bude určitě snadné mizet z dohledu, utěšovala se. Placených společníků si přece všimá málokdo.

Z pochmurných úvah ji vytrhl nepatrný pohyb ve tmě pod balkonem. Stáhla obočí a pozorně se zadívala do stínu, který tam vrhal živý plot.

Jeden ze stínů se pohnul. Nehlučně klouzal po trávniku, který zalévalo měsíční světlo. Naklonila se níž a rozeznala postavu muže, který se ve stříbřité záři pohyboval jako duch. Byl vysoký, štíhlý, tmavovlasý a od hlavy k patě v černém.

I kdyby měsíční paprsek na okamžik neodhalil jeho přísné a vystouplé lícní kosti, poznala by toho muže dole ihned.

Edison Stokes. Když včera odpoledne dorazil na zámek, náhodou se zrovna vracela z procházky. Viděla, jak se svým lesklým faetonem vjel na nádvoří. Elegantní kočár táhli dva dokonale vycvičení hnědáci podobní si jako vejce vejci.

Obrovská zvířata reagovala klidně a přesně na pokyny otěží, jež svíral Stokes ve svých rukou. Ochotná poslušnost koní naznačovala, že jejich pán spoléhá spíš na techniku a dovednost než na bič a divoké škubání udidlem.

Později si Emma povšimla, že ostatní hosté Stokese častují

postranními pohledy, kdykoli se objeví v místnosti. Věděla, že jejich zvědavý zájem znamená, že ten muž bude s největší pravděpodobností mimořádně zámožný a mocný. A dost možná hodně nebezpečný.

Proto také znužené a veskrze přesycené příslušníky smetánky fascinoval nejvyšší možnou měrou.

Stíny se daly znovu do pohybu. Emma se vyklonila ještě o trochu víc. Uviděla, že Stokes přehodil jednu nohu přes parapet otevřeného okna. To je ale divné. Je přece na zámku hostem a nemá tedy nejmenší důvod vkrádat se dovnitř potají.

Existoval jen jediný důvod, proč si Stokes zvolil ten podivný vstup. Buďto se vrací z dostaveníčka s manželkou některého z hostů, nebo na ně má namířeno.

Netušila proč, ale od Stokese toto neočekávala. Když je předešlého večera její zaměstnavatelka, lady Mayfieldová, navzájem představila a on se velmi obřadně uklonil, na krátký okamžik se Emmy zmocnila jasná předtucha. Tohle není další Chilton Crane, napadlo ji. Edison Stokes nepatří mezi zpustlé hejsky, jimiž se náš svět jenom hemží.

Jak je vidět, zmýlila se. Jako v poslední době už tolikrát.

Z otevřeného okna ve východním křídle zámku zazněl výbuch chraptivého řehotu. Muži v kulečnickové herně už budou zřejmě dost opilí. A z plesového sálu zněla hudba.

Edison Stokes zatím zmizel pod balkonem v cizím tmavém pokoji.

Emma se po chvíli otočila a zvolna se vracela spoře osvětlenou kamennou chodbou nazpátek. Usoudila, že se může klidně vrátit do své ložnice. Lady Mayfieldová bude touhle dobou v sedmém nebi, protože má ve velké oblibě šampaňské, a vůbec nepostřehne, že se její placená společnice na zbytek večera vytratila.

Šum tlumených hlasů, který přicházel od málo používaného zadního schodiště, ji přiměl prudce zastavit. Napjatě se zaposlouchala. Zazněl tichý smích. Muž a žena. Muž byl odporně podnapilý.

„Vaše komorná na vás čeká, je to tak?“ mumlal Chilton Crane se špatně skrývanou dychtivostí.

Emma ztuhla. Sbohem naděje, že se na ni konečně obrátí štěstí. Na stěně schodiště se odrazilo světlo svíčky. Crane a jeho společnice se každým okamžikem vynoří v chodbě, kde Emma stojí.

Je v pasti. I kdyby se otočila na patě a uháněla, seč jí síly stačí, nedoběhne včas k hlavnímu schodišti. „Nebud'te hlupák,“ odsekla

lady Miranda Amesová. „Holku jsem poslala pryč, než jsem večer odcházela. Ani trochu nestojím o to, aby se mi tam motala, až se budu vracet.“

„Nemusela jste ji posílat pryč,“ namítl Chilton překotně. „Vím jistě, že bychom pro ni našli použití.“

„Naznačujete snad, pane Crane, že by se k nám měla na lůžku připojit moje služebná?“ pokárala ho Miranda koketně. „Šokujete mě, pane.“

„Rozmanitost je kořením života, má milá. A já ze zkušenosti vím, že ženy, závislé na práci v té které domácnosti, velice ochotně vyhoví všemu, oč jsou požádány. Vlastně přímo dychtivě.“

„Budete si svou zálibu v nižších vrstvách muset nechat zajít. Já rozhodně nemám v úmyslu dělit se o vás se svou služkou.“

„Tak to bychom se mohli k doplnění trojice poohlédnout o kousek výš. Všiml jsem si, že lady Mayfieldová má s sebou společnici. Což abychom ji pod nějakou záminkou dali zavolat do vaší ložnice –“

„*Společnici* lady Mayfieldové? Snad nemyslíte slečnu Greysonovou?“ V Mirandině hlase zaznělo nefalšované zděšení. „Neříkejte, že by vás vůbec napadlo svádět takové neslané nemastné stvoření v brýlích a čepci. A ty její příšerné zrzavé vlasy. Cožpak v tomto ohledu nemáte ani špetku vkusu?“

„Mockrát jsem zjistil, že pod nenápadnými šaty a brýlemi se tají ohnivá nátura.“ Chilton se odmlčel. „Když už mluvíme o té společnici lady Mayfieldové –“

„Raději bych se tomu vyhnula, jestli vám to nevádí.“

„Je mi nějak zvláště povědomá,“ nedal se Chilton zarazit. „To bych rád věděl, odkud ji znám.“

Emminy útroby sevřela panika. Doufala, že ji Crane nepoznal, když ji během dne zastihl v hudebním salonku. Když se kvapně obrátila k odchodu, musela projít těsně kolem něj, ale podíval se na ni lhostejným pohledem.

Usoudila tedy, že mužům Cranova typu, kteří se s oblibou násilím vnučují bezmocným služkám, guvernantkám a placeným společnícím, se rysy jejich obětí nevrývají do paměti. A ona teď má navíc úplně jinou barvu vlasů.

Z obavy, že předešlá zaměstnavatelka, která ji propustila pro neposlušnost, bude varovat své známé před tou drzou *zrzavou* osobou, nosila v onom krátkém období, kdy pracovala na Ralston Manoru, černou paruku.

„Společníci lady Mayfieldové pusťte z hlavy,“ nařizovala Miranda. „Je to nudná husička. Ujišťuji vás, že vás pobavím daleko zajímavějším způsobem než ona.“

„Samozřejmě, má milá. Jak je libo.“ Chiltonovi zazněl v hlase stín zklamání.

Emma o krok ucouvla. Musí něco udělat. Nemůže tady stát jako solný sloup, až se Crane a Miranda vynoří nad schodištěm.

Ohlédla se přes rameno. Temný prostor osvětlovala jediná nástěnná lampa. Chodbou se táhla řada těžkých dubových dveří, zapuštěných hluboko do kamenných stěn.

Otočila se na patě, nazdvihla si sukně a chvátala nazpátek. Bude se muset ukrýt v některé ložnici. Zámek je sice plný hostů a každá místnost na tomto poschodí má svého obyvatele, touhle dobou však budou nepochybně všechny prázdné. Noc je ještě mladá a Warovi přátelé jsou dosud všichni dole, kde se baví tancem a flirtováním.

Zastavila se u prvních dveří a otočila klikou.

Zamčeno.

Emmě se rozbušilo srdce. Přispěchala k vedlejším dveřím. Ty se však také odmítly otevřít.

Panika v ní narůstala. Vrhla se ke třetím dveřím v řadě a vzala za kliku. Vydechla úlevou, když se knoflík v dlani zlehka otočil.

Chvatně vklouzla dovnitř a tichounce za sebou zavřela. Zkoumavě se rozhlížela kolem sebe. Jasná měsíční záře, která se oknem linula dovnitř, osvětlovala těžké závěsy na široké posteli s nebesy. Na stojánku s umyvadlem ležely ručníky, na toaletním stolku změt elegantních flakónků a na posteli krajková noční košile.

Tady počká, dokud Crane s Mirandou nezajdou do jedné z ložnic. A pak se vrátí zpátky k zadnímu schodišti.

Otočila se, přiložila ucho ke dveřím a naslouchala, kam zamíří kroky. Zatím se blížily.

Zmocnilo se jí strašlivé tušení. Co když ten pokoj patří Mirandě?

Kroky se zastavily přímo přede dveřmi.

„Tak jsme tady, Chiltone.“ Mirandin hlas poněkud tlumily těžké dveře. „Jen co najdu klíč.“

Emma odskočila, jako by se spálila. Má jen několik málo vteřin. Miranda se domnívá, že je zamčeno. Teď bezpochyby šmátrá v pompadurce a hledá klíč.

Emma se zoufale rozhlížela pokojem, který zalévala měsíční záře. Pod postelí není dost místa. Viděla, že tam leží cestovní kufry.

Zbýval pouze mohutný šatník. Rozběhla se k němu. Měkké večerní střevíčky nebylo na koberci vůbec slyšet.

Za dveřmi zaburácel Cranův opilý smích. Emma zaslechla tlumené cinknutí kovu o dlaždice.

„No tak to vidíte, co děláte,“ promluvila Miranda. „Teď mi upadl.“

„Dovolte,“ ozval se Chilton.

Emma prudce otevřela skříň, rozhrnula změt' lehoučkových šatů a vklouzla dovnitř. Pak se vyklonila ven a přivřela za sebou dveře.

V mžiku se ocitla v nejhlubší tmě. Vtom kolem pasu ucítila mužskou paži. Emma chtěla vykřiknout, ústa jí však přikryla teplá dlaň. Paže ji bez cavyků přitáhla na mohutnou a jako kámen tvrdou hrud' a pevně ji tam držela.

Emma se trásla hrůzou. Strach, aby ji nepoznal Crane, nebyl ničím ve srovnání s tím, co zakoušela nyní. Žádný div, že našla dveře do ložnice otevřené. Před ní se tam vkradl ještě někdo jiný.

„Buďte zticha, slečno Greysonová, pěkně prosím,“ zašeptal jí rovnou do ucha Edison Stokes. „Jinak budeme mít oba co vysvětlovat.“

Poznal ji ihned, jakmile rozrazil dveře šatníku. Z pozorovatelný za tím, co podle jeho soudu byly módní šaty do kočáru, totiž zahlédl odraz měsíčního světla na zlatých obroučkách brýlí.

Navzdory překerní situaci pocítil podivný pocit zadostiučinění. Takže se v té ošuntělé společnosti lady Mayfieldové přece jen nezmýlil. Už ve chvíli, kdy jí byl představen, vytušil, že se nehonosí ani jedinou ctností, které se pro výkon tohoto povolání vyžadují.

Chovala se, jak se slušelo, nenápadně a tiše, v nesmírně vnímavých a chytrých zelených očích však neměla ani stopu pokory či poníženosti.

Vzpomněl si, že si tehdy pomyslel: tohle je opravdu výjimečná dáma. Navíc byla také velmi atraktivní, ačkoli se to očividně snažila zakrýt brýlemi a nemoderními a fádními šaty, které vypadaly jako několikrát přebarvené.

A teď zjišťuje, že jejím koníčkem je schovávat se ve skříních v cizích ložnicích. To je opravdu velice zajímavé.

Emma se v jeho sevření netrpělivě zavrtěla. Stokes si náhle uvědomil pevné okrouhlé křivky řader, kterými se dotýkala jeho paže. Čistá, lehce bylinná vůně ženského těla mu připomněla, jak malý, těsný a neskonale intimní je prostor uvnitř šatníku.

Bylo zřejmé, že ho poznala, protože nepodlehla panice a přestala s

ním zápasit. Obezřetně odtáhl dlaň od měkkých úst. Nevydala ani hlásek. Bylo jasné, že o odhalení stojí stejně tak málo jako on. Napadlo ho, jestli se o šatník nedělí s podnikavou zlodějkou šperků.

„To snad ne, Chiltone.“ Mirandin hlas teď nezněl ani trochu pobaveně. „Zničíte mi šaty. Laskavě se na mě přestaňte sápat. Není proč spěchat, abyste věděl. Pusťte mě, ať mohu zapálit svíčku.“

„Probouzíte ve mně takovou vášeň, přísahám, že už nedokážu čekat ani vteřinu.“

„Snad byste si aspoň mohl svléknout košili a rozvázat vázanku.“ Miranda byla podle všeho stále rozladěnější. „Já nejsem žádná nemravná komorná ani nanicovatá společnice, abyste si mě opřel o zed’.“

Edison ucítil, že se Emma zachvěla. Když se jí rukou ve tmě dotkl, všiml si, že má zaťatou pěst. Vzteky nebo strachy? spekuloval.

„Ale můj sluha ten uzel vázal celou věčnost,“ kňoural Chilton. „Jmenuje se Antická fontána, víme? Poslední móda.“

„Sundám vám vázanku sama a před odchodem vám ten uzel zase zavážu,“ slibovala Miranda medovým hlasem. „Vždycky jsem toužila zahrát si na komorníka u takového muže, jako jste vy. U muže obdařeného tak velkolepými dary.“

„Skutečně?“ Chiltona ten kompliment potěšil. „Inu, pokud na tom trváte. Ale hod’te sebou. Nemáme celou noc, víme?“

„Ale máme, můj drahý pane. Právě o to mi jde.“

Zašustily šaty, Miranda zamumlala cosi nesrozumitelného. Chilton zasténal a začal hlasitě oddechovat.

„Propána, vy jste dnes nějak nedočkavý,“ ozvala se Miranda. Podle tónu hlasu ji ten objev nijak nepotěšil. „Doufám, že to s nedočkavostí nepřeženete. Nemohu vystát muže, který nepočká, dokud si na své nepřijde nejdřív dáma.“

„Do postele,“ zahučel Chilton. „Dáme se do toho. Nepřišel jsem si sem povídat, víme?“

„Aspoň mě nechte, ať vám svléknu košili. Tolik zbožňuji pohled na mužnou hrud’.“

„Svléču si tu zpropadenou košili sám.“ Pak bylo chvíli ticho. „Tak, to bychom měli. A teď se do toho dáme, madam.“

„U sta hromů, Chiltone, už toho mám dost. Pusťte mě. Nejsem žádná laciná děvka z Covent Garden. Ruce pryč. Změnila jsem názor.“

„Ale Mirando –“

Chiltonův hlas přešel v chraptivé zachrochtání, po němž následovalo dlouhé a táhlé sténání.

„Proboha,“ zamumlal nakonec. „Podívejte se, k čemu jste mě dohnala.“

„Každopádně jste mi zničil prostěradla,“ zpražila ho Miranda hlasem plným opovržení. „Přivezla jsem si je z Londýna, abych měla jistotu, že budu spát na slušném plátně, a podívejte, co jste mi s nimi provedl.“

„Ale Mirando –“

„Teď už chápu, proč dáváte přednost ženám, kterým jejich postavení nedovoluje žádat na milenci větší dovednost. Vy nejste o nic lepší než sedmnáctiletý cucák, který je se ženou poprvé.“

„To byla vaše vina,“ huhlal Chilton.

„Okamžitě odejděte. Kdybyste zůstal ještě chvilku, určitě bych umřela nudou. Naštěstí mi zbylo ještě dost času, abych si našla někoho *talentovanějšího* a strávila s ním zbytek noci.“

„No tak, podívejte se –“

„Už jsem řekla, vypadněte.“ Mirandin hlas náhle přešel ve vztekly křik. „Jsem dáma a zasloužím si něco lepšího. Jděte si za některou komornou nebo za tou bledulí od lady Mayfieldové, jestli ještě nemáte dost. Vzhledem k tomu, jak ubohé je vaše umění milovat, jedině u takových osob můžete vzbudit jakýs takýs zájem.“

„A možná udělám právě tohle,“ odsekl Chilton. „Vsadím se, že si se slečnou Greysonovou užiju nesrovnatelně víc než teď a tady s vámi.“

Emma sebou v Edisonově sevření trhla.

„O tom nepochybuji,“ osopila se na něj Miranda. „Vypadněte odtud.“

„Nedávno jsem si dal rande se společnicí jedné dámy na Ralston Manoru.“ Chiltonův hlas náhle ztvrdl. „Pěkná mrcha to byla. Nevěděla, kdy se má přestat bránit.“

„Nepovídejte, že by nějakou ubožačku vůbec napadlo odmítnout vaši elegantní milostnou techniku, Chiltone.“

„Rozhodně ji stihl zasloužený trest.“ Chilton jako by nevnímal Mirandin sarkasmus. „Lady Ralstonová nás přistihla v přístěnku na prádlo. Pochopitelně tu osobu na místě propustila.“

„Nestojím o detailní popis toho, jak jste dobyl nějakou husičku,“ odsekla Miranda chladně. Znovu se dokonale ovládala.

„Doporučení pochopitelně nedostala,“ dodal Chilton s

pomstychtivým zadostiučiněním. „Pochybují, že ještě dostala nějaké místo. Nejspíš chcípá hladu v chudobinci.“

Emma se neovladatelně třásla, ztěžka oddechovala a zatínala pěsti. Strachy nebo vzteky? zauvažoval znovu. Tušil, že správně bude to druhé. Měl obavy, aby nevyrazila ze skříně a nevyřídila si to s Cranem na místě. Mohlo by to být zábavné, ale nemohl to připustit. Nejenže by ji to přivedlo do nesmírných nesnází, ale navíc by to zhatilo plány i jemu.

Zesílil sevření a pokusil se ji tak mlčky varovat. Zdálo se, že pochopila. Každopádně se alespoň nehrnula ven ze šatníku.

„Jestli okamžitě neodejdete, Chiltone, zavolám svého lokaje Swana,“ pronesla ledově Miranda. „Vyhodit vás bude pro něj hračka.“

„Ale no tak, není třeba volat toho hřmotného hrubiána,“ bránil se Chilton. „Jsem na odchodu.“

Na podlaze zaduněly kroky. Edison slyšel, jak se dveře na chodbu otevřely a zase zavřely.

„Zpropadený hlupák,“ ulevila si Miranda znechuceně. „Já jsem přece *dáma*. Nemusím brát zavděk ničím podřadným.“

Další kroky, tentokrát tišší. Miranda zamířila přes pokoj k toaletce. Edison jen doufal, že nepocítí potřebu vyndat si něco ze skříně.

Ozvaly se další zvuky: zarachocení hřebenu o dřevěnou desku stolku, cinknutí zátky při vytažení z flakónku a opětovném zasunutí. Potom zašustily drahé saténové sukně. Znovu tiché kroky.

Dveře ložnice se opět otevřely. Když se vzápětí zavřely, Edison věděl, že je s Emmou konečně sám. „Soudím, slečno Greysonová,“ obrátil se na dívku, „že když už jsme společně prožili něco tak pozoruhodně intimního, uděláme dobře, když svou známost prohloubíme. Navrhuji však, abychom si pro ten soukromý rozhovor našli pohodlnější místo.“

„Zatracená práce,“ ulevila si Emma.

„Mám na to stejný názor.“

3

„Ty parchante!“ Emma se třásla zlostí, ještě když několik minut poté rázně vycházela z domu do potemnělých zahrad. „Ohavný, slizký, odporný mrňavý parchante.“

„Že jsem bastard, to se mi předhazuje dost často,“ prohodil Edison klidně. „I když do očí si mi to troufá říct jen málokdo.“

Emma se polekaně zastavila u vysokého keře. „Ale já to nemyslela –“

„A už vůbec nikdo,“ dořekl rozvážně, „mě nikdy neoslovil jako *mrňavého* bastarda.“

Má pravdu. Mrňavý opravdu není, pomyslela si Emma. Nejenže je vysoký, ale nadto má v sobě naprosto přirozenou eleganci, kterou mu určitě závidí celá mužská polovina smetánky, soudě podle číhavých pohledů, kterými ho každý druhý stíhá.

Zdrceně se opravila: „To se týkalo Chiltona Crana, ne vás, pane.“

„To rád slyším.“

„Když jsem dnes odpoledne zjistila, že je ten člověk na zámku, zašla jsem za hospodyní, paní Gattenovou,“ vysvětlovala Emma. „Varovala jsem ji, aby neposílala žádnou mladou služku do jeho pokoje samotnou, i kdyby si vymyslel nevím co. A taky jsem jí doporučila, aby služebné pracovaly pokud možno ve dvojicích.“

„Na Chiltona Crana mám naprosto stejný názor,“ odvětil Edison. „Z vaší reakce soudím, že ta nešťastná dívka z Ralston Manoru budete vy, vidíte?“

Neodpověděla. Nebylo třeba. Věděl velice dobře, že trefil hřebíček na hlavičku.

Emma popošla o pár kroků hlouběji do zpustlé zahrady. Spíš tušila, než slyšela, že Edison jde za ní.

Zámecké zahrady vypadaly v denním světle jen neupraveně, zatímco v noci mohutná houští, neostříhané keře a přebujelé popínavé rostliny připomínaly strašidelnou džungli. Jediným zdrojem světla byl měsíc, jehož záře spoře osvětlovala okolí a vytvářela děsivé stříbročerné obrazce. Jeho přízračné světlo proměnilo i Edisonův obličej v ponuru masku se třpytivýma očima.

Ach, bože, pomyslela si Emma. Ted' ví všechno. Co se přihodilo na

Ralston Manoru, jak ji vyhodili, úplně všechno. Musí něco udělat, jinak je ztracena. Nemůže si dovolit přijít o současné zaměstnání, dokud nenajde způsob, jak vybřednout z finanční pohromy, která postihla ji a její sestru.

Už je toho příliš. Nejraději by se dala do vzteklého křiku, místo toho se však přinutila uvažovat logicky. Nemá smysl vysvětlovat Edisonovi, jak to vlastně bylo. Lidé vždycky nejraději věří tomu horšímu, zvlášť když jde o reputaci dámy.

A i kdyby nakrásně dokázala incident na Ralston Manoru postavit do lepšího světla, ještě pořád zbývá skutečnost, že ji našel schovanou u Mirandy ve skříni.

Jediným bodem v její prospěch je, že ve skříni nebyla sama. Při tom pomyšlení pookřála. Edison bude nepochybně vysvětlovat, co tam dělal, stejně těžko jako ona.

„Musím vás pochválit za vaše sebeovládání,“ začal zdvořile Edison.

Ohlédla se na něj přes rameno a zamračila se. Věděla, že se ze šatníku vynořila s poněkud pochroumaným zevnějškem. Cítila, jak se zpod čepce uvolnilo několik kadeří a jak jí teď poletují kolem obličeje. Šaty měla pomačkané v místě, kde ji tiskl ke svému stehnu.

Edison byl však stejně elegantní jako dřív. Každý vlásek měl na svém místě, kabát nebyl ani trochu zmačkaný, kravata byla dokonale uvázaná. To je tedy nanejvýš nespravedlivé, reptala Emma v duchu.

Při vzpomínce na tu nedobrovolnou blízkost v šatníku ji zvláště zamrazilo v zádech.

„Jak to myslíte, pane?“

„Určitě jste byla v pokušení vyskočit ze skříně a vzít Crana pohrabáčem přes tu zabeďněnou hlavu.“

Zarděla se a odvrátila. Nedůvěřovala jeho záhadnému úsměvu. A také nevěděla, jak si má vysvětlit až příliš klidný tón jeho hlasu.

„Máte pravdu, pane. Bylo těžké odolat.“

„Přesto jsem rád, že jste to dokázala. Bylo by to pro nás oba dost trapné.“

„To tedy ano.“ Upřela zrak na hustou změť přebujelých popínavých rostlin. V měsíčním světle vypadaly jako klubko hadů svíjející se na štěrce vysypané cestičce. Otřásla se. „Velice trapné.“

„Co jste vůbec dělala v ložnici lady Amesové, slečno Greysonová?“

Vzdychla si. „Není to nijak složité. Uslyšela jsem, že Crane a lady

Amesová vystupují po zadním schodišti. Nechtěla jsem, aby mě viděli, tak jsem vběhla do první odemčené ložnice. Náhodou patřila zrovna lady Amesové.“

„Aha.“ Neznělo to příliš přesvědčeně.

Emma se prudce zastavila a otočila se. „A co vy, pane? Jste ochoten mi sdělit, proč jste se v tom šatníku schovával vy?“

„Hledal jsem něco, co bylo odcizeno mým přátelům,“ odpověděl neurčitě. „Obdržel jsem informaci, že dotyčná věc je pravděpodobně na zámku Ware.“

„Nesmysl.“ Vrhla na něj rozhořčený pohled. „Nedoufejte, že mě obalamutíte takovou povídkou. Lady Amesová je nepochybně velmi bohatá. Nemá nejmenší důvod riskovat krádež.“

„Zdání může klamat. Náhodou ale lady Amesovou nepodezřívám.“

„A jak jste se tedy ocitl u ní v ložnici? Viděla jsem vás, když jste se kradl do zámku oknem, abyste věděl.“

Zdvihl obočí. „Vážně? To máte slušné pozorovací schopnosti. Byl jsem si jist, že mě nikdo nezahlédl. Býval jsem v tomto směru docela dobrý, ale mé dovednosti zřejmě maličko polevily.“ Vtom se sarazil. „Na tom nesejde. Vysvětlení mé přítomnosti v ložnici lady Amesové je úplně jednoduché. Chtěl jsem se totiž vyhnout vám.“

„Mně?“

„Když jsem dorazil do poschodí, které jsem potřeboval, zahlédl jsem, že na balkoně na opačném konci stojí nějaká žena. Bylo mi jasné, že mě uvidí, jakmile vkročí do chodby. Použil jsem šperhák, otevřel jedny dveře a vešel dovnitř. Měl jsem v úmyslu vyčkat, dokud z chodby neodejdete, a potom pokračovat v pátrání.“

„To je ale motanice.“ Emma zkřížila paže na prsou. „No, každopádně vám nejspíš musím být vděčná, pane.“

„Pročpak?“

Pokrčila rameny. „Kdybyste neodemkl dveře k lady Amesové, nenašla bych je otevřené a na té chodbě jsem se neměla kam schovat.“

„Okouzující dámě jsem vždycky rád k službám.“

„Hmmm.“ Pokradmu se na něj zkoumavě podívala. „Nejspíš mi nebudete chtít prozradit, co jste dnes večer hledal.“

„Bohužel. Je to osobní věc.“

To jsem si klidně mohla myslet, říkala si Emma v duchu uštěpačně. Nevěděla sice, oč v celé věci vlastně jde, byla si však čím dál jistější, že Edison Stokes má zrovna tolik co skrývat jako ona. „Vaše

historka je přinejmenším dobře vymyšlená, pane Stokesi.“

Pousmál se. „A vaše situace je zapeklitá, vidíte, slečno Greysonová?“

Zaváhala a potom přikývla. „Je to tak. Budu upřímná, pane. Nemohu si dovolit skandál, protože bych přišla o místo u lady Mayfieldové.“

„Myslíte, že je to pravděpodobné?“ V Edisonově hlase zazněla zdvořilá pochybnost. „Lady Mayfieldová je sice bohatá a vysoce postavená, ale nepřipadá mi úzkoprsá.“

„Já ale nemohu riskovat, že překročím mez, za kterou ani tak rozumná dáma nebude ochotna jít. Lady Mayfieldová je ke mně nesmírně laskavá. Mám velké štěstí, že se ráda pokládá za výstřední. Je sice ochotna tolerovat moje drobné poklesky spíš než moji předešlí zaměstnavatelé, ale –“

„Drobné poklesky?“

Emma si odkašlala. „Během několika měsíců jsem přišla o místo třikrát, pane. Jak jste vyslechl před chvílí, v jednom případě byl důvodem Chilton Crane. V těch zbylých dvou mě vyhodili, protože jsem si svůj názor neuměla nechat pro sebe.“

„Aha.“

„Letty je v mnoha ohledech velmi svobodomyšlná –“

„Letty? Ach tak, vy myslíte lady Mayfieldovou.“

„Trvá na tom, abych ji oslovovala křestním jménem. Jak už jsem řekla, je výstřední. Nemohu ale očekávat, že si mě ponechá ve svých službách, bude-li postavena před závažné zpochybnění mé bezúhonnosti. To by byla všem pro smích.“

„Chápu.“ Edison nad tím chvíli uvažoval. „Takže se zdá, slečno Greysonová, že oba dva máme dobrý důvod zachovat si své tajemství.“

„Ano.“ Maličko se uvolnila. „Smím doufat, že jste ochoten pomlčet o tom incidentu na Ralston Manoru, pokud já přistoupím na to, že nikomu neprozradím, že jste na zámek Ware přijel slídit v ložnicích hostů?“

„Přesně tak. Máme tedy džentlenskou dohodu, slečno Greysonová?“

„Jediné, co máme,“ vyhrkla Emma, které rychle otrnulo, „je dohoda mezi džentlmenem a dámou.“

„Prosím?“ Pak však vážně a uctivě sklonil hlavu. „Dohodu mezi džentlmenem a dámou, samozřejmě. Povězte mi, má ten důraz na

rovnost pohlaví znamenat, že snad patříte ke čtenářkám Mary Wollstonecraftové a jiných podobných autorek?“

„Četla jsem *Obhajobu ženských práv* od Wollstonecraftové, ano.“ Emma zdvihla bradu. „Připadalo mi, že argumentuje zasvěceně a uvažuje střízlivě a prakticky.“

„Nehodlám vám to vyvracet,“ prohodil mírně.

„Každá žena, která je na celém světě sama samotinká, brzy velice ocení názory Wollstonecraftové na význam práv a vzdělání pro ženy,“ přisadila si ještě Emma.

„Je to i váš případ, slečno Greysonová? Jste na celém světě úplně sama?“

Uvědomila si, že se rozhovor přesunul na velmi intimní pole. Jenže, jak připomněl už jednou, situace, v níž se ocitli v šatníku lady Amesové, byla ještě daleko intimnější. Emma zbožně doufala, že se přestane červenat při každé vzpomínce na to, jak silně ji tiskl na své pevné a teplé tělo.

„Ne tak docela. Mám to štěstí, že mám mladší sestru. Dafne je v Devonu ve škole paní Osgoodové pro mladé dámy.“

„Ach tak.“

„Naneštěstí ale musím příští měsíc zaplatit poplatek na další čtvrtrok. *Nemůžu si dovolit o tohle místo přijít.*“

Vypadal zamyšleně. „Povězte mi, slečno Greysonová, jste úplně bez prostředků?“

„Momentálně ano.“ Přivřela oči. „Ale to nepotrvá navždy. Některé moje finanční plány nepřinesly zisk v očekávané době, to jest před dvěma měsíci. Přesto neztrácím naději, že se tak stane každým dnem.“

„A když ne?“

„Vymyslím něco jiného.“

„O tom ani na okamžik nepochybuji, slečno Greysonová.“ Do Edisonova pobaveného hlasu se vloudilo i něco respektu. „Je vidět, že jste chytrá a statečná žena. Smím se zeptat, co se stalo s vašimi příbuznými?“

„Rodiče zemřeli, když jsme obě byly ještě malé. Vychovávala nás babička. Byla to velmi inteligentní žena. To kvůli ní jsem začala číst Wollstonecraftovou a ty ostatní. Jenže babička Greysonová před několika měsíci zemřela. Zbylo po ní opravdu málo peněz. A dům.“

„Co se stalo s domem?“

Polekaně zamrkala, jak rychle vyhmátl podstatu jejího příběhu.

Opožděně se rozpomněla na to, co slyšela povídat mezi hosty. Že Stokesovy finanční zájmy mají široký záběr. A jak je vidět, má také obchodní talent.

„Ano. Ten dům.“ Smutně se na něj usmála. „Strefil jste se přímo do černého, pane.“

„Tak povíte mi, co se s ním stalo?“

„Proč ne? Odpověď jste už určitě uhodl sám.“ Dodala si odvahy. „Ten dům byl veškerý náš majetek na tomto světě. Víte, pane, měl nám spolu s malým statkem, který k němu patřil, poskytovat obživu a přístřeší.“

„Chápu správně, že se s ním stalo něco mimořádně neblahého?“

Emma zarylala nehty do dlaní. „Prodala jsem ho, pane Stokesi. Mimo malou sumu určenou na byt a stravu ve škole paní Osgoodové jsem všechno velmi nemoudře investovala.“

„Investovala?“

„Ano.“ Zatřásla zuby. „Poslechla jsem své tušení. Moje intuice je obvykle dost spolehlivá. Jenže s každým dalším dnem je mi stále jasnější, že jsem provedla strašnou chybu.“ Chvilí bylo ticho.

„Jinými slovy,“ promluvil nakonec Edison, „o všechno jste přišla.“

„Ne tak docela. Pořád mám ještě naději –“ Zarazila se. „Potřebuji jenom trochu času a špetku štěstí.“

„Odkakživa zastávám názor,“ usadil ji hlasem tak prostým všeho citu, až ji zamrazilo, „že na štěstí nelze vybudovat žádný plán.“

Zachmuřila se a zlobila se sama na sebe, že se svěřila s osobními problémy cizímu člověku. „Nestojím o vaše přednášky, pane. Při vašem bohatství a postavení se vám lehkou odsuzuje, když někdo spoléhá na štěstí, jenže někteří do začátku nic víc nemají.“

„Vaše pýcha mi nepříjemně připomíná mou vlastní,“ poznamenal měkce. „Věřte tomu nebo ne, ale já moc dobře vím, jaké to je zůstat sám na celém světě a bez prostředků.“

Potlačila skeptické uchechtnutí. „Chcete tvrdit, že jste býval chudý, pane Stokesi? Tomu můžu jen stěží uvěřit.“

„Věřte tomu, slečno Greysonová. Moje matka byla guvernantkou, kterou propustili bez doporučení, když ji jeden z hostů v domě svedl a přivedl do jiného stavu. Jakmile ten zhýralec, který mě zplodil, zjistil, že je těhotná, opustil ji.“

Emmou to odhalení otrásl. „To je mi líto, pane. Neuvědomila jsem si –“

„Tak vidíte, že mám pro vaši situaci pochopení. Moje matka

naštěstí do chudobince nemusela. Odjela bydlet k jedné staré tetě do Northumberlandu. Když teta zakrátko zemřela, zanechala dostatečný příjem, abychom se jakžtakž protloukli. Babička z otcovy strany nám příležitostně také něco poslala.“

„To od ní bylo laskavé.“

„Žádný z lidí, kteří lady Exbridgeovou znají,“ odvětil velmi klidně, „by se nedopustil toho kolosálního omylu, aby ji charakterizoval jako laskavou. Peníze posílala, protože to považovala za svou povinnost. Moje matka a já jsme pro ni znamenali potupný problém, měla však hluboký smysl pro to, co ona sama s oblibou nazývá odpovědností k rodině.“

„Nevím, co říci, pane Stokesi.“

„Na to se ani nic říct nedá.“ Rukou udělal zamítavé gesto. „Matka zemřela, když mi bylo sedmnáct. Myslím, že nikdy nepřestala doufat, že můj otec nakonec přece jen zjistí, že ji doopravdy miluje, a přihlásí se ke svému nemanželskému synovi.“

Nádech ledabylé lhostejnosti nedokázal zakrýt chlad, který se skrýval pod jeho slovy. Nešťastná matka nebyla zjevně jediná, kdo doufal, že se zpustlík ke svému nelegitimnímu potomkovi přihlásí, pomyslela si.

Uvědomila si, že se Stokesovi v určitém okamžiku podařilo najít způsob, jak v sobě divoce plápolající hněv zkrotit. I když už měl dnes ten dávný vztek bezpečně pod kontrolou, nikdy se ho nezbavil úplně.

„A co váš otec, pane?“ Na chvíli se zarazila. „Smím se zeptat, jestli jste se někdy setkali?“

Edison se ironicky usmál. „Navštívil mě jednou nebo dvakrát, když mu při porodu umřela žena i s dědicem. Nikdy jsme si nebyli doopravdy blízcí. Zemřel, když mi bylo devatenáct. V té době jsem byl v zahraničí.“

„To je smutné.“

„Myslím, že už by to na tohle téma stačilo, slečno Greysonová. Minulost pro mě nemá žádný význam. Vyprávěl jsem vám to jen proto, abych vám dokázal, že dovedu pochopit vaše potíže. Dnes večer záleží jenom na tom, že jsme uzavřeli dohodu o vzájemné ochraně našich tajemství. Věřím, že se mohu spolehnout, že svou část úmluvy dodržíte.“

„Máte mé slovo, pane. A teď, když mě omluvíte, vrátila bych se do domu. Bez urážky, ale opravdu si nemohu dovolit, aby mě někdo

viděl s vámi nebo s jiným mužem o samotě v zahradě.“

„Ano, samozřejmě. Je to otázka vaší dobré pověsti.“

Emma si povzdychla. „Je to opravdu otrava, že si musím pořád dávat pozor na reputaci, ale při mé práci je to životně důležitá součást.“

Když chtěla kolem Stokese proklouznout, uchopil ji mírně, ale docela rozhodně za paži. „Jestli vám to nevadí, rád bych se zeptal ještě na něco.“

Pohlédla na něj. „Oč jde, pane?“

„Co budete dělat, jestli se Chilton Crane rozpomene, kdo jste?“

Zachvěla se. „Myslím, že si nevzpomene. Na Ralston Manoru jsem nosila paruku a nenosila brýle.“

„Ale může si pamatovat váš obličej.“

Narovnala se v ramenou. „Něco vymyslím. Vždycky to tak dělám.“

Na tváři se mu objevil prchavý, tentokrát docela upřímný úsměv.

„Tomu rád věřím,“ prohodil. „Něco mi říká, že navzdory své současné finanční situaci nebudete nikdy tak docela bez prostředků. Tak utíkejte. Nechám si vaše tajnosti pro sebe.“

„A já ty vaše. Dobrou noc, pane Stokesi. Hodně štěstí při hledání té ztracené věci.“

„Děkuji vám, slečno Greysonová,“ odpověděl s nečekanou obřadností. „Ať vám přeje štěstí ve vašem úsilí o znovunabytí ztracené investice.“

Pátrala v jeho tváři skryté ve stínu. Zvláštní a za určitých okolností pravděpodobně dost nebezpečný člověk. Intuice jí však napovídala, že na jeho čestné slovo se může spolehnout.

Jen kdyby své intuici mohla věřit.

4

„U všech všudy, kde je můj lék, Emmo? Dnes ráno mě příšerně bolí hlava.“ Lady Leticie Mayfieldová se opřela o polštáře a zamračeně si měřila podnos s čokoládou, který před ni služka právě položila. „Asi jsem to přehnala s Warovým francouzským šampaňským. Dnes večer budu opatrnější.“

„Tady je, Letty.“

Lehce zakaleným pohledem se Letty podívala na lahvičku v Emmině ruce. Střelhlbitě se jí zmocnila. „Díky bohu. Nevím, co bych si bez svého léku počala. Působí přímo zázračně.“

Emma měla podezření, že v dryáku je spolu s dalšími pochybnými přísadami pořádná dávka ginu, zdržela se však komentáře. Svou poslední zaměstnatelku si v minulých týdnech docela oblíbila. Dokonce na ni začínala pohlížet jako na zdroj inspirace. Vždyť byly doby, kdy i Letty byla bez haléře.

Jmenovala se Letty Pigginsová a byla dcerou zchudlého yorkshirského farmáře. S oblibou vykládala, že když před mnoha lety přišla do Londýna, jediným jejím majetkem bylo panenství a velkolepé poprsí.

„Své jmění jsem moudře investovala a podívejte se, kde jsem dnes. Ať je můj příběh pro vás ponaučením.“

Emma z toho vyvodila, že Letty své přednosti co nejlákavěji zarámovala hlubokým výstřihem, čímž upoutala pozornost obstarožního lorda Mayfielda. Vzali se na zvláštní povolení. Mayfield tři měsíce po svatbě zemřel a své mladé ženě zanechal titul a velké bohatství.

Emmin obdiv však nepramenil z toho, že se Letty podařilo ulovit bohatého manžela. Obdivovala ji především pro to, že minulých třicet let dál moudře investovala, tentokrát spíš peníze než své vnady. Jmění, které jí Mayfield odkázal, za tu dobu víc než ztrojnásobila.

Rozhodně je to inspirace, opakovala si Emma v duchu.

Letty si nalila do šálku velkou dávku léku a hbitě ji do sebe hodila. Delikátně řihla a pak si spokojeně vzdychla.

„To by mělo zabrat. Děkuji vám, drahá.“ Vrátila lahvičku Emmě. „Nechte si ji do zítřka u sebe, ano? Určitě ji budu zase potřebovat. A

ted' mi povězte, jaká kuriózní venkovská povyražení pro nás Ware dnes chystá.“

„Když jsem byla dole,“ začala Emma, „hospodyně povídala, že pánové se odpoledne zúčastní místních dostihů. Dámy si mají vyzkoušet své dovednosti v lukostřelbě a dalších hrách.“

Letty se na okamžik zasmušila. „Raději bych šla na dostihy, ale nejspíš to nepůjde.“

„Pohled na to, jak vznešená dáma uzavírá sázky spolu s farmáři a pány z města, by místní šlechtu nepochybně pobouřil,“ přisvědčila Emma vesele. „Mimochodem, kuchařka vzkazuje, že snídaně se bude zase podávat později.“

„To tedy doufám.“ Letty si třela spánky. „Pochybuji, že budu schopná vstát z postele dřív než za hodinu. Na snídani budu mít pomýšlení nejdřív v poledne. A pochybuji, že ostatní jsou na tom lépe. Když jsme se konečně dopotáceli do postelí, byli jsme úplně na dně.“

„O tom nepochybuji.“

Letty přimhouřila oči. „Vy jste asi byla vzhůru brzy a čilá jako rybička, co?“

„Já jsem byla odjakživa ranní ptáče,“ odvětila Emma. „Uvědomuji si, že podle vašeho ctěného mínění se ráno nic zajímavého neděje, ale někteří z nás nic jiného než rána nemají.“

Nemělo smysl vysvětlovat, že vstala ještě dřív než jindy, protože spala mizerně. Bylo s podivem, že ji o spánek neobraly obavy z Chiltona Crana. Její mysl se totiž celou noc zaměstnávala Edisonem Stokesem.

Aspoň to byla změna, utěšovala se. Obvykle ji totiž nenechaly usnout obavy z katastrofální finanční situace. A Edison Stokes je jako námět k přemýšlení nepochybně zajímavější než její nejistá budoucnost.

Při vzpomínce na jejich poněkud podivné ujednání ji napadlo, že by se o Stokesovi měla pokusit zjistit co nejvíc. Vynikajícím zdrojem informací o všem, co se týkalo bohatých a mocných, byla Letty.

Emma si odkašlala. „Včera večer jsem se chvílku bavila na schodech s panem Stokesem. Je to zajímavý pán.“

„Chm. Peníze udělají zajímavým kohokoli,“ prohlásila Letty s gustem. „A Stokes jich má tolik, že je přímo fascinující.“

Emma opatrně pokračovala: „Asi dobře investoval, ne?“

„Samozřejmě. Jako mladík neměl ani penny. Je nemanželský, to asi víte. Jeho otec, dědic exbridgeského titulu, přivedl do jiného stavu jednu guvernantskou husičku.“

„Aha.“

„Lady Exbridgeová svému vnukovi pochopitelně nikdy neodpustila.“

„Pan Stokes jen stěží mohl za to, že se nenarodil v manželském loži.“

Letty udělala obličej. „Pochybuji, že byste o tom dokázala Victorii přesvědčit. Kdykoli se na něj podívá, musí se smířovat s faktem, že její syn Wesley nedokázal zplodit legitimního dědice dřív, než si srazil svou pošetilou hlavu při pádu z koně. Strašně ji to žere, to víte.“

„Chcete říct, že hněv na syna přenesla i na vnuka?“

„Tak nějak. Ono nešlo jen o to, že se Wesley zabil, než splnil svou povinnost vůči titulu. On totiž těsně před smrtí prohrál v kartách celé rodinné jmění.“

„To vypadá, jako by tenhle Wesley měl přinejmenším jednu ctnost, totiž důslednost.“

„Přesně tak. Dělal rodině jenom ostudu. Přibližně tou dobou se ale vrátil ze zahraničí mladý Stokes s velkým majetkem. Zachránil statky před věřiteli a postavil exbridgeské finance na nohy. Zachránil Victorii před bankrotem. To mu nemůže jen tak zapomenout.“

Emma zdvihla obočí. „Peněz se ale od něj nešítíla, to se vsadím.“

„To se ví, že ne. Hloupá není. Vlastně jsem ji už léta neviděla. Nikdy jsme nebyly blízké přítelkyně, jen jsme se zdravily. Po Wesleyho smrti se zavřela na tom svém sídle. Zásadně nepřijímá pozvání. Mám dojem, že si občas zajede do divadla, ale to bude asi tak všechno.“

„Její vnuk je podle všeho víc do společnosti.“

„Vlastně ani ne.“ Letty se zamyslela. „Neznám jedinou hostitelku v Londýně, která by se nedopustila i vraždy, jen aby ho dostala k sobě na večírek nebo na ples. On ale většinou nikam nechodí. Je dost zvláštní, že se objevil zrovna tady.“

„Asi se nudil. Pánové už jsou takoví. Pořád hledají nový zdroj zábavy.“

„Ale Stokes ne.“ Letty na dívku vrhla vědoucí pohled. „Je jen jediný důvod, proč by se namáhal přijmout pozvání Warových.“

Emma zatajila dech. Je možné, že Letty odhalila pravou příčinu

Stokesovy přítomnosti na zámku?

„A jaký?“ otázala se.

„Podle všeho shání manželku.“

Emma na ni vytřeštila oči. „*Manželku.*“

Letty si odfrkla. „Ten člověk jasně potřebuje, aby ho někdo trochu vedl. Tady jen těžko narazí na nevinátka ze slušných rodin. Basil Ware tu sešlost pořádá, aby se pobavil.“

„To je pravda. Na vdávání jsou tady jenom bohaté vdovy jako lady Amesová. To není nic pro muže, který shání panenskou nevěstu s neposkvrněnou pověstí.“ Těžko mohla vysvětlovat, že s jistotou ví, že Edison nevěstu nehledá. Alespoň ne právě teď a tady.

Samozřejmě jakmile splní své poslání, může docela dobře začít zkoumat zboží, které je momentálně na trhu.

Z myšlenek ji vyrušilo zaklepání na dveře.

„Dál,“ zvolala Emma. Usmála se na vyplašenou komornou, která vešla. „Dobré ráno, Polly. Pojď dál.“

„Dobrý jitro, slečno Greysonová.“

Leticie s nadějí pohlédla na podnos, který Polly nesla. „Je to moje káva, jak doufám?“

„Ano, madam. A opečený chleba, jak jste chtěla.“ Polly položila podnos na stůl. „Ještě něco, madam?“

„Ano, odnes tu příšernou čokoládu,“ porouchala Letty. „Nechápu, jak někdo může začínat den tak hnusným nápojem. Pro mě existuje jediné káva.“

„Ano, madam.“ Polly kvapně přistoupila k posteli, aby odnesla podnos s čokoládou.

Letty pohlédla na Emmu. „Už jste měla kávu nebo čaj, má drahá?“

„Ano, děkuji, Letty. Něco jsem vypila už dřív, když jsem byla dole.“

„Hm.“ Letty přimhouřila oči. „Jak se vlastně cítíte tam nahoře ve třetím patře, když jste tam úplně sama?“

„Docela dobře,“ ujistila ji Emma. „Nedělejte si kvůli mně starosti, Letty. Paní Gattenová mi přidělila docela příjemný pokojík. Je tam тихо a klid.“

Po pravdě tu malou a neútlunou ložnici ve třetím poschodí z duše nesnášela. Všechno tam na ni padalo. Ne, bude v tom něco víc, opravila se. Má tam strašidelný pocit, tušení něčeho zlého. Nepřekvapilo by ji, kdyby se dověděla, že tam v minulosti někoho zabili.

Polly pohlédla na Emmu. „Odpust’te, slečno, ale hospodyně vás tam dala, protože to byl pokoj slečny Kentové. Myslela si, že když byl dobřej pro ni, bude i pro vás.“

„Kdo je slečna Kentová?“ zeptala se Emma.

„Bejvalá společnice lady Wareové, zesnulý tety našeho pána. Lady Wareová přijala slečnu Kentovou, aby měla společnost, když byla ke konci tak strašně nemocná. Ona potom zmizela.“

„Lady Wareová?“ Letty pokrčila rameny. „To mě ani moc nepřekvapuje. Mrtví mají většinou tolik slušnosti, že zmizí, jakmile natáhnou bačkory.“

„Ale já nemyslela lady Wareovou, madam.“ Polly vypadala rozčileně. „Naše paní je samozřejmě mrtvá a pochovaná. Pokoj její duši. Ale slečna Kentová zmizela jako duch.“

„Těžko mohla dělat něco jiného za daných okolností,“ podotkla suše Emma. „Zaměstnavatelka byla mrtvá, takže jí neměl kdo platit gáži. Soudím, že slečna Kentová prostě pracuje někde jinde.“

Polly potřásla hlavou. „To teda asi těžko.“

Emma se zamračila. „Jak to myslíš?“

„Odešla přeci bez doporučení.“

Emma se na komornou podívala. „Proč by udělala něco takového?“

„Paní Gattenová si myslí, že proto, jak ze sebe slečna Kentová udělala blázna s pánem. Prej si ho pustila pod sukně. A potom se hrozně hádali.“

„Kvůli čemu?“ otázala se Emma.

„To nikdo neví. Bylo to jednou v noci, pár dnů po tom, co lady Wareová umřela. Ráno pak byla pryč i se všema věcmi.“

„Propána,“ zašeptala Emma.

„Bylo to divný, jestli chcete něco vědět.“ Polly byla ve svém živlu.

„Ale ona byla od té noci vůbec divná.“

„Divná?“ Letty to na okamžik zaujalo. „Jak to myslíš, děvče?“

„No, já sem ji našla, víte? Teda lady Wareovou.“ Polly ztlumila hlas do důvěrného šepotu. „Zrovna sem jí nesla čaj do pokoje, teda do tohohle pokoje, když –“

Letty vykulila oči. „Dobrý bože. Chceš říct, že tohle bývala ložnice lady Wareové? Že zemřela tady?“

Polly horlivě kývala. „Jo. No, a jak sem říkala, nesla sem jí čaj. A jak jdu po chodbě, vidím, jak pan Ware vychází tady odtud. Koukal strašně vážně. Jak mě uviděl, povídá, že lady Wareová ve spánku umřela. Že musí zařídit pohřeb a oznámit to celému domu.“

„No, nevypadá to, že umřela neočekávaně,“ prohodila Letty zamyšleně.

„To máte pravdu, madam,“ přisvědčila Polly. „Však jsme se všichni divili, že vydržela tak dlouho. No, a tak sem přišla sem. Přetahovala sem jí přes obličej lajntuch, když se stala ta divná věc.“

„No?“ pobízela ji Letty. „Co to bylo za divnou věc?“

„Slečna Kentová vyletěla z oblíkárny jako divá.“ Polly ukázala bradou ke dveřím, které od ložnice oddělovaly menší místnost. „Byla opravdu zničená. Vypadala, jako kdyby viděla ducha.“

„Třeba viděla,“ nadhodila Letty. „Ducha lady Wareové.“

Emma se na ni zamračila. „Přece nevěříte na duchy, Letty.“

Letty pokrčila rameny. „Až budete tak stará jako já, budete vědět, že na světě existuje spousta podivných věcí, děvče.“

Emma to ignorovala. Obrátila se zpátky k Polly. „Slečna Kentová byla možná zničená kvůli smrti lady Wareové.“

„A co teda dělala v šatně?“ otázala se Polly, byla to však zjevně pouze řečnická otázka. „Víte, co si o tom myslím já?“

„Povídej,“ pobídla ji Emma.

Polly zamrkala. „Já teda myslím, že ona a náš pán tam špásovali, zrovna když lady Wareová umřela. To se pak nedivím, že byla celá divá, když vylezla ven a viděla, že je s lady Wareovou amen.“

Letty se tvářila pobaveně. „Chudák ženská! Zjistit, že jí umřela zaměstnavatelka, zatímco si vedle užívala, to s člověkem zaručeně zamává.“

„Nemluvě o tom, jaký to musel být šok, když zjistila, že je bez práce,“ přidala se Emma.

„Jak jsem řekla, za pár dnů byla pryč.“ Polly znovu zvážněla, jak se slušelo. „Paní Gattenová povídala, že slečna Kentová asi žádný jiný místo nedostane. Dámy z lepší společnosti si přeci nevezmou jako společníci někoho, kdo nemá slušný vysvědčení z minulého místa.“

Tenhle problém se dá obejít několika způsoby, pomyslela si Emma. Usoudila však, že bude moudřejší nezmiňovat se o nich před stávající zaměstnavatelkou.

Letty soucitně pokývala hlavou. „Mladá žena musí svých předností využívat správně. Investovat je s ohledem na budoucnost. Dívka, která promarní ctnost a reputaci kvůli krátkému románu, musí počítat s tím, že skončí špatně.“

„Ale stejně to byla škoda,“ oponovala jí Polly ode dveří. „Slečna

Kentová byla na lady Wareovou moc hodná. Vysedávala u ní celý hodiny, i když paní byla většinou mimo sebe po těch lécích, co brala na bolest. Slečna Kentová u ní seděla a vyšívala u toho. Byla na ruční práce moc šikovná, to teda jo.“

Když se za Polly zavřely dveře, bylo chvíli ticho. Emma v duchu zvažovala rizika povolání, které si zvolila.

„Tohle je, bohužel, dost obvyklá historie,“ prohodila nakonec Letty. „Je jisté, že bez doporučení neměla velkou šanci získat znovu místo společnice. Je to tak deprimující, když mladá dívka promarní své šance.“

„Hmmm,“ Emma na to. Vzpomněla si, jaká doporučení si před nedávnem sama napsala. „Někdy se dá vytvořit vhodná iluze.“

Letty zvedla tenké šedivé obočí. V bystrých hnědých očích jí pobaveně zajiskřilo. „Když je na to dívka dost chytrá, měla by té iluze využít k ulovení bohatého starého hlupáka. Věřte zkušené osobě, jakmile se to podaří, můžete svobodně užívat života.“

Emma si představila, jak se oddává muži, k němuž nechová lásku ani úctu. Sevěla na klíně ruce v pěst. Sobě i Dafne hodlá připravit lepší osud.

„Nepomýšlím na vdavky.“

Letty přivřela oči a zamyšleně si ji měřila. „Je to proto, že to nejdůležitější postrádáte, anebo je vám proti srsti představa, že vás prodávají jako na trhu?“

Emma jí věnovala zářivý úsměv. „Kdybych o svou ctnost přišla, rozhodně bych to nepřiznala a neriskovala tak, že přijdu o místo u vás, nemám pravdu?“

Letty se uchechtla. „Správně, má milá. Takže nemáte zájem směnit své ctnosti za snubní prsten, což?“

„Poslední dobou jsem pro nedostatek štěstí klesla dost hluboko,“ odvětila Emma. „Ale zase ne tolik, abych se vdávala kvůli penězům.“

Londýnské noviny dorazily krátce před polednem. Basil Ware, stejně jako většina šlechticů na venkově, jich měl předplacenou celou řadu, včetně *The Times*.

Emma strávila hodinu o samotě v knihovně v horečném očekávání pošty. Hosté už byli vzhůru, zatím však jen málokdo sešel dolů. Sotva do místnosti vešla baculatá a flegmatická paní Gattenová s novinami, Emma se k ní doslova vrhla.

„Děkuji vám, paní Gattenová.“ Vytrhla hospodyně balík novin z rukou a chvátala s nimi k oknu.

„Rádo se stalo.“ Hospodyně potřásla hlavou. „Ještě jsem neviděla, aby byl někdo po novinách tak hrr. Dobré zprávy tam stejně jakživo nejsou.“

Emma netrpělivě čekala, až bude sama. Potom si spěšně sundala brýle a odložila je na stolek. Bleskurychle začala novinami listovat a s úzkostí pátrala po zprávách o lodích.

O osudu *Zlaté orchideje*, do níž investovala téměř celý výtěžek z prodeje domu v Devonu, v nich nebylo nic nového. Loď měla už víc než dva měsíce zpoždění.

Předpokládá se, že podlehla zkáze na moři.

Tato strašná slova si Emma přečetla před šesti týdny, dodnes však nepřestala doufat. Byla si jistá, že se její jediná akcie *Zlaté orchideje* projeví jako dobrá investice. Nikdy neměla tak silné tušení, jako když kvůli této lodi dala v sázku všechno, co měla.

„Zatracená kocábka.“ Odhodila poslední noviny. „Tohle bylo naposledy, co jsem dala na nějakou intuici.“

Věděla však, že sama sobě lže. Její tušení bývala občas tak intenzivní, že se prostě nedala ignorovat.

„Dobrý den, slečno Greysonová. Jste slečna Greysonová, že? Bohužel jsem vás od vašeho příjezdu příliš často neviděl.“

Emma při zvuku Warova hlasu vyskočila. Popadla brýle a honem si je nasadila na nos. Pak se otočila k muži, který stál ve dveřích.

„Pan Ware. Dobrý den, pane. Neslyšela jsem vás přijít.“

Basil Ware byl jako člověk, který tráví hodně času venku, jistým způsobem atraktivní. V jezdeckých kalhotách a kazajce, které měl toho rána na sobě, mu to obzvlášť slušelo. Jen málokdy ho bylo vidět bez jezdeckého bičíku, který nosil jako jiní muži vycházkovou hůlku. Pomyslela si, že navzdory rokům stráveným v Americe je nejtypičtější příkladem anglického šlechtice, boдрého a posedlého sportem, kterému je nejlépe mezi honícími psy, koňmi a přáteli lovci.

Jak tvrdila Letty, Basil Ware se vydal cestou charakteristickou pro většinu mladších synů. Zchudlý a sám se vydal do Ameriky, aby tam vydělal jmění. Do Anglie se vrátil počátkem loňského roku, když se dověděl, že jeho teta umírá a on je jediným žijícím příbuzným.

Převzal dědictví a ihned se nenuceně a se šarmem dokázal pohybovat mezi společenskou smetánkou, čímž si získal značnou

popularitu.

„Je v novinách něco zajímavého?“ vyzvídal Basil a zvolna procházel místností. „Přiznávám, že posledních pár dní nemám přehled o tom, co se děje v Londýně. Měl jsem plno práce s vymýšlením zábavy pro své hosty.“

„Nic důležitého jsem tam nenašla.“ Emma vstala a uhladila si fádni hnědé sukně.

Právě se chystala omluvit a odejít, když se ve dveřích objevila obrovitá postava v nezaměnitelné modrostříbrné livреи lady Amesové.

Mirandin osobní lokaj Swan měl ploché a široké tváře a krk tak tlustý, že prakticky neexistoval. Vypasovaná livrej se napínala na obrovských svalech na hrudi a na stehnech. Při pohledu na jeho ruce a nohy se Emmě pokaždé vybavil medvěd, kterého kdysi viděla na jarmarku.

Žádný div, že Chilton Crane tak rychle vystřelil z Mirandiny ložnice, když mu pohrozila svým lokajem, pomyslela si Emma.

Pohled však měl Swan poctivý a vážný. Není žádný násilník. Má jenom smůlu, že jako násilník vypadá. Pokud si Emma všimla, byl své paní zcela oddán.

„S prominutím, pane,“ promluvil Swan hrubým hlasem. „Nesu vzkaz od mé paní. Lady Amesová mi nařídila, abych vám řekl, že jí bude potěšením bavit dámy, zatímco budete s pány na dostizích.“

„Výborně. Nebudu se muset bát, že se dámy začnou nudit, až budu s chlapy pryč, co?“

Swan si odkašlal. „Mám vzkaz i pro vás, slečno Greysonová.“

„Pro mě?“ Emmu to zmátlo. „Od lady Amesové?“

„Ano, madam. Nařídila mi, že vás mám pozvat, abyste se s ní a ostatními dámami zúčastnila zábavy, kterou naplánovala na dnešní odpoledne. Povídala, že nechce, abyste se jen tak sama potulovala jako včera.“

„Naprosto správně,“ prohlásil Basil žoviálně. „Jako společnice lady Mayfieldové jste stejný host jako všichni ostatní, slečno Greysonová. Rozhodně se dnes připojte k Mirandě a ostatním dámám.“

Tohle bylo to poslední, oč stála, nedokázala však rychle vymyslet zdvořilou výmluvu. „Děkuji vám, pane Ware.“ Vyloodila drobný úsměv pro Swana. „Povězte, prosím, lady Amesové, že jsem jí za její ohleduplnost velmi vděčná.“

„Moje paní je nejstarostlivější a nejstarostlivější ze všech dam.“ Ve

Swanově drsném hlase zazněla téměř nábožná úcta. „Sloužit jí je pro mě ctí.“

Proboha, užasla v duchu Emma. Ten chudák je do ní zamilovaný.

Miranda vysvětlila, že čaj tvoří velmi neobvyklá směs, kterou na její rozkaz namíchal jistý obchodník kousíček od Bond Street. Přivezla si ho s sebou na zámek Ware dost, aby mohly ochutnat i ostatní dámy.

„Těžko jsem ho mohla nechat drahému Basilovi, řekněte samy,“ prohodila Miranda, když se nalévaly doušky čaje. „Muži o takových věcech nemají nejmenší ponětí.“

Emma velmi pomalu postavila šálek na stůl. Netroufala si udělat rychlejší pohyb. Náhle pocítila závrat' a trochu se jí zvedal žaludek. Umřela by hanbou, kdyby se jí udělalo zle přímo před těmi přejemnělými dámami, které seděly v kroužku kolem.

Žádná si naštěstí její nevolnosti nepovšimla. Všechny byly zcela zaujaty novou zábavou, kterou navrhla Miranda. Mělo to být luštění nějakých hádanek.

Miranda v roli hostitelky pro dnešní odpoledne jen zářila. Lesklé černé vlasy měla vyčesané podle poslední módy. Svítivě modrá barva šatů ladila s jejíma očima. Ať se kolem dělo cokoli, Miranda dokázala být vždy středem pozornosti.

Věrný lokaj Swan ji sledoval zbožňujícím pohledem, který v Emmě probouzel soustrast.

„Kdo mi poví, jakou kartu jsem obrátila lícem dolů?“ ptala se Miranda rozzářeně. „Suzanne? Pokusíte se o to?“

„Křížové eso?“ plácla lady Suzanne Tredmerová nazdařbůh.

„Ne.“ Miranda vyzvala pohledem její sousedku. „Ted' jste na řadě vy, Stello.“

„Počkejte, rozmyslím si to.“ Vysoká světlovláska se tvářila, že usilovně přemýšlí. Potom se zasmála. „Nemám nejmenší ponětí, Mirando. Co třeba kárová trojka?“

„Bohužel.“ Miranda se nepřestávala zářivě usmívat. „Kdo dál? Co vy, Letty?“

„Já na tohle nikdy moc nebyla,“ přiznala Letty. „Karty mě zajímají, jen když při nich jde o peníze.“

„Zkuste to,“ naléhala Miranda.

Letty se napila čaje a zadívala se na kartu. „No tak dobrá. Co by to

tak asi mohlo být?“

Emma se zhluboka a roztřeseně nadechla a snažila se trochu sebrat. Co se to děje? Těší se přece výtečnému zdraví. Vlastně jí ještě před chvílí bylo úplně dobře.

Nechtěla jít s dámami ven na lukostřeleckou soutěž, Miranda však naléhala a Emma se snažila být zdvořilá. Poctivě se zúčastnila šarád, které po lukostřelbě následovaly, a nyní se ze všech sil snažila zapojit do té stupidní hry s kartami.

Bylo s podivem, jak k ní dnes byla Miranda srdečná. Snad maličko povýšená, ale ne nepřátelská. Obzvlášť jí záleželo na tom, aby Emmu zatáhla do hry.

„Srdcový král,“ prohlásila Letty.

„Špatně. Slečno Greysonová?“ Miranda se obrátila k Emmě. „Teď jste na řadě vy.“

„Je mi líto, já –“ Emma se zarazila a snažila se neudělat ostudu ani sobě, ani Letty. „Co to bylo?“

„Na to se vás právě ptám, slečno Greysonová,“ opáčila Miranda maličko netrpělivě. „Domnívala jsem se, že si přejete hrát s námi.“

„Ano, samozřejmě.“ Emma ztěžka polkla, aby potlačila stoupající nevolnost, a upřela pohled na kartu položenou na stole.

Jediné, co musí udělat, je jmenovat nějakou kartu. Mirandina hra nevyžaduje žádnou šikovnost. Jde v ní jen a jen o náhodu. Nikdo zaručeně neočekává, že vysloví správnou odpověď.

Zvedla pohled od karty a upřela ho zpříma do Mirandiných ledově modrých očí.

A najednou *věděla*, která karta to je. „Srdcové eso,“ odpověděla zdvořile.

Mirandiným zrakem probleskla jiskřička překvapení, nebo snad dokonce vzrušení. Natáhla ruku a otočila kartu. „Máte pravdu, slečno Greysonová. Je to opravdu srdcové eso.“

„Šťastná náhoda,“ řekla chabě Emma.

„Zkusíme to ještě jednou.“ Miranda uchopila balíček karet a rychle ho zamíchala. „Nalej všem ještě trochu mého speciálního čaje, Swane.“

„Ano, madam.“ Swan, který stál jako obvykle za Mirandou, uchopil velký stříbrný čajník.

Cynthia Dallencampová si lokaje, který jí poslušně doléval šálek, prohlížela s dychtivým zaujetím.

„Kdepak jste ke Swanovi přišla, Mirando?“ otázala se, jako by tam

lokaj nebyl. „Je to vskutku nesmírně zábavný tvor. Já si potrpím na velké muže, vy ne?“

Swan sebou cukl, ale statečně přešel k dalšímu šálku. Emmě ho přišlo líto, ačkoli měla svých vlastních problémů dost.

„Pracuje u mě od začátku sezony.“ Miranda pozdvihla černé obočí. „Ujišťuji vás, že je nanejvýš výhodné mít ho v domě.“

„Určitě,“ souhlasila Cynthia. „Myslíte, že byste mi ho mohla na den dva půjčit? Jenom než zjistím, jestli je na něm veliké všechno, jak předpokládám. Na mou věru, je tak obtížné najít dost velkého muže, který by člověku poskytl uspokojivé služby v *každém* ohledu.“

Několik dam vyprsklo smíchy nad tím neskrývaným sexuálním podtextem.

Swan hluboce a bolestně zbrunátněl, právě když se zastavil nad Emmou. Všimla si, že se mu konvice třese v ruce. Dostala strach, aby při nalévání čaj nevyšplíchl a nevyvolal další smích, nemluvě o hněvu své paní.

„Ne, děkuji vám,“ řekla Emma honem. „Už jsem měla dost.“

„Trvám na tom,“ ozvala se Miranda ostře. „Je to vynikající tonikum.“

„Ano, tím jsem si jista.“ Emmu najednou napadlo, že je jí možná nevolno právě z toho čaje. Pokradmu se rozhlédla kolem sebe. Ani jedna ze sousedek nevypadala, že by se jí zvedal žaludek.

„Nalej slečně Greysonové čaj, Swane,“ vyštěkla Miranda. „Na mou věru,“ zašeptala Cynthia hlasitě, takže ji všechny slyšely, „opravdu se mi zamlouvá, že Swanovi sedí ta livrej jako ulitá, co vy na to, Abby? Rozhodně zdůrazňuje všechny jeho přednosti. Zvláště odzadu je to zajímavý pohled.“

Na Emminy prsty se lil vroucí čaj. Trhla sebou a ucukla rukou. Uslyšela, jak Swan polekaně zalpal po vzduchu.

„Ty neohrabaný pitomče,“ sykla Miranda. „Podívej, cos provedl. Polil jsi slečnu Greysonovou čajem.“

Swan celý zkoprněl.

Emma se s velkým úsilím vzchopila. „Swan za to nemůže, lady Amesová. To já uhnula šálkem, zrovna když začal nalévat. Zaviniла jsem to já, že mi na ruku dopadlo pár kapek. Ale nic se nestalo. Stejně jsem se už chtěla omluvit.“

Swan se tvářil až dojemně vděčně.

„Kam byste šla?“ zeptala se Miranda, která okamžitě zapomněla na hněv. „Vždyť jsme teprve začaly.“

„Ráda bych se vrátila do svého pokoje, jestli proti tomu nic nemáte.“ Emma opatrně vstala. S úlevou konstatovala, že si s nevolností poradí, pokud se bude pohybovat pomalu. „Bylo od vás nesmírně laskavé, že jste mě pozvala na odpolední čaj. Ale já nevím proč... necítím se momentálně právě nejlépe.“

Letty se ustaraně zachmuřila. „Copak, copak, není vám dobře, Emmo?“

„Ale kdepak, všechno je v pořádku.“ Chabě se usmála a zachytila se opěradla židle, aby neupadla. „Jen mě rozbolela hlava.“

„Propána.“ Mirandin úsměv byl jako vysoustruhovaný z ledu. „Tak se mi zdá, že jsme tou trochou vzrušení chudinku slečnu Greysonovou dočista odrovnaly. Není zvyklá účastnit se společenských povyražení. Je to tak, slečno Greysonová?“

Emma její sarkasmus ignorovala. „Přesně tak.“

Opatrně se otočila a pomalu vyšla z knihovny. Schodiště na opačné straně rozlehlé kamenné chodby jí připadalo neskutečně daleko. Zmobilizovala všechny síly a vydala se k němu.

Měla dojem, že trvalo věčnost, než se vyškrábala až do třetího patra. Když však konečně vystoupala nahoru, uvědomila si, že se cítí o maličko lépe. Přesto si chtěla za každou cenu lehnout a počkat, až nepříjemné účinky čaje odezní.

Chodba byla pustá. Na tom není nic divného, říkala si v duchu. Má tohle křídlo v podstatě pro sebe. Byla jediná z hostů, kdo tady dostal přidělený pokoj. Ostatní omšelé pokojíky kolem se zjevně používaly k ukládání prádla nebo jako skladiště.

Když strkala klíč do zámku, stála už na nohou mnohem jistěji. Otevřela dveře a vešla do malého, stísněného pokojíku. Rozhlédla se po té strohé místnosti s krátkou postelí, nepatrným umývacím stolem a úzkým oknem. Jediné, co pokojík trochu zdobilo a budilo dojem útulnosti, byla zarámovaná výšivka, pověšená nad umyvadlem.

Emma si sundala brýle a pomaloučku klesla na postel. Srovnala si pod hlavou polštáře a zadívala se na zarámovanou ruční práci. Byla to prostinká zahradní scénka. Pravděpodobně práce slečny Kentové, pomyslela si. Vždyť Polly říkala, že Sally vyšívala v jednom kuse.

Emma zauvažovala, proč si nešťastná slečna Kentová neodvezla obrázek s sebou. S myšlenkami na neznámou dívku po chvílce upadla do lehké, neklidné dřímoty.

Ze spánku ji náhle vytrhl přidušený a ustrašený ženský křik.

„Pane Crane, prosím vás, nedělejte to. Mám před svatbou.“

„Tak to budeš mít důvod být mi vděčná, že jsem tě naučil pár věcí o dovádění v manželské posteli, vid', děvče?“

„Ne, to nesmíte, pane, prosím vás. Jsem slušný děvče, pane, opravdu. Neublížíte mi, prosím vás.“

„Zavři zobák. Kdyby tě někdo uslyšel a přišel se podívat, vyhodili by tě bez doporučení na hodinu. Přesně to se stalo té ženské, se kterou mě nachytali v přístěnku s prádlem.“

Pollyin ustrašený a zoufalý křik ustal, jako když utne.

Emma nečekala, co uslyší dál. Rozpálil ji strašlivý vztek. Vylezla z postele a bezděčně pocítila úlevu, že se jí už netočí hlava.

Uchopila za rukojeť těžké ohřívadlo do postele a běžela ke dveřím. Vyšla na chodbu, právě když se opodál zavíraly dveře. Na podlaze zůstal ležet bílý mušelinový čepeček, který Polly spadl z hlavy.

Emma si nazvedla sukně a rozběhla se tím směrem. Když doběhla k pokojíku, uslyšela tlumené rány.

Zdvihla ohřívadlo nad hlavu a otočila starožitnou klikou. Povolila celkem lehce. Emma se nadechla a snažila se otevřít dveře co nejtíšeji. Neměla v úmyslu dát tomu lumpovi šanci, aby si jí všiml, pokud to jen trochu půjde. Musí to hlavně správně načasovat.

Počkala, dokud se neozvalo zvlášť hlasité bouchnutí, po němž Polly zoufale zaúpěla. Pak zprudka rozrazila dveře. Otevřely se celkem tiše a odhalily ošumělé skladiště, kam dopadalo jen málo světla úzkým okénkem vysoko ve zdi.

Crane byl k Emmě otočen zády. Podařilo se mu zatím přimáchnout Polly k podlaze a právě si rozepínal kalhoty. Emmin vpád zjevně vůbec nezaregistroval.

S ohřívadlem nad hlavou vykročila kupředu.

„Huso hloupá,“ funěl Crane udýchaně. Hlas měl přiškrčený vzrušením. „Měla bys být ráda, že šlechtici stojíš za to, aby ti zvedl sukně.“

Pollyin děsem zdivočelý pohled dopadl na Emmu. Zračilo se v něm zoufalství a beznaděj. Emma věděla přesně, jak Polly v té chvíli je. Záchrana pro ni mohla zároveň znamenat i propuštění, tedy stejnou katastrofu, protože slušných zaměstnání pro ženy bylo pramálo.

„Těší mě, že máš v sobě oheň a bráníš se.“ Crane svou vahou tiskl Polly pevně k podlaze a rozepínal si kalhoty. „O to je to zajímavější.“

„Doufám, že tohle ti bude taky připadat zajímavé,“ zašeptala Emma. A přetáhla ho ohřívadlem ze všech sil přes hlavu.

Ozvala se hrozivá rána. Čas se na okamžik zastavil.

A pak se Chilton Crane bez jediného vzdechu nebo zasténání zhroutil.

„Panebože, vždyť vy jste ho zabila,“ vyjekla Polly.

Emma se nejistě zahleděla na Cranovo nehybné tělo. „Vážně myslíš, že je mrtvý?“

„No jo, vím to určitě, madam.“ Polly se vydrápala zpod Crana a postavila se na nohy. Kratičký záblesk úlevy rychle vystřídal výraz děsu. „Co budem dělat? Pověšej nás obě, že jsme zamordovaly takovýho vznešenýho pána.“

„Praštila jsem ho já,“ upozornila ji Emma.

„Na mě to hoděj taky, já to vím,“ kvílela Polly.

Docela dobře může mít pravdu. Emma setřásla strach, který ji přimrazil na místě. „Musím něco vymyslet. Určitě se dá něco dělat.“

„A co?“ namítala vyjevená Polly. „Co mužem dělat? Ach, slečno, už je s náma amen, ach jo.“

„Kvůli tomuhle člověku rozhodně odmítám viset. Nestojí za to.“ Emma rezolutně popadla Crana za kotníky. „Pomoz mi ho odtáhnout ke schodům.“

„K čemu to bude dobrý?“ Přesto se Polly shýbla a uchopila Crana za zápěstí.

„Shodíme ho ze schodů a řekneme, že zakopl a spadl.“

Polly se rozzářila. „Myslíte, že to tak půjde?“

„Je to naše jediná naděje.“ Emma vší silou zvedla Cranovy nohy. „Proboha, ten je ale těžký, co?“

„Zrovna jako to prase, co táta koupil minulej tejden na jarmarku.“ Polly vší silou strkala do těžkého Cranova těla.

Mužem na podlaze posunuly jen o malý kousek.

„Musíme sebou hodit.“ Emma sevřela Cranovy kotníky pevněji a zatáhla vší silou, kterou v sobě měla.

„Nechcete s tím trochu pomoci, dámy?“ zeptal se ode dveří nedbale Edison.

„Pane,“ vyjekla Polly a upustila Cranovy paže. Ucouvla o krok a rukama se chytila za krk. V očích měla slzy. „Je s náma amen.“

Emma ani nemukla, Crana však nepustila. Řekla si v duchu, že na paniku už je pozdě. Pokud je Edison hodlá vydat úřadům, je vlastně už teď mrtvá.

Ohlédl se na něj přes rameno. Ze záhadného výrazu, který měl v očích, pranic nevyčetla. Když si však povšimla, že zabloudil pohledem k ohřívadlu, bylo jí jasné, že přesně ví, kolik uhodilo.

Tenhle člověk si nebude přehnaně lámat hlavu s právníckými kličkami, říkala si. Leze do místností oknem, schovává se ve skříních a uzavírá ne právě korektní obchody s dámami, jako je třeba ona.

„Ano,“ odpověděla, „menší pomoc by se nám opravdu hodila, pane Stokesi. Tady pan Crane se pokusil znásilnit Polly. Jak vidíte, uhodila jsem ho do hlavy ohřívadlem. A zřejmě jsem ho praštila trochu moc.“

Polly zaúpěla: „Ona ho zamordovala.“

Edison si jí nevšímal. „Víte jistě, že je mrtev?“

Polly fňukala: „Ani necek, jen sebou prásknul, pane.“

„Opravdu je úplně bezvládný,“ přitakala Emma.

„Ne že by si to nezasloužil, ale než ho začneme ukvapeně shazovat ze schodů, musíme s jistotou vědět, jak na tom jsme,“ prohlásil Edison.

Zavřel za sebou dveře. Potom prošel pokojíkem k místu, kde ležel Crane. Poklekl na jedno koleno a přitiskl Cranovi dva prsty na bledý krk.

„Cítím silný pulz.“ Pohlédl na Emmu. „Má velmi tvrdou hlavu, o tom není pochyb. Přežije to.“

„Opravdu?“ Emma pustila Cranovy nohy na podlahu. „Víte to jistě?“

„Úplně jistě.“

„Ach, slečno.“ Do Pollyiny tváře se vkradla naděje. „Jsme zachráněný.“ Záblesk naděje zmizel stejně rychle, jako se objevil. „No jo, ale až se vzpamatuje, stejně nás udá úřadům. Poví, že jste ho majzla ohřívadlem, slečno Greysonová.“

„Nikdo nikoho udávat nebude,“ odporoval jí Edison klidně. „A Chilton Crane nejméně ze všech. Myslím, že jste toho obě udělaly dost. Po té námaze jste nepochybně vyčerpané. Dovolte, abych to dal za vás do pořádku.“

Emma užasle zamžikala. „A jak to chcete udělat, pane?“

„Ze zkušenosti vím, že nejvěrohodněji působí ty nejjednodušší historky, zvlášť máme-li co do činění s lidmi, jejichž myšlení je rovněž jednoduché.“

„Tomu nerozumím,“ namítla Emma. „Co chcete dělat?“

Edison se shýbl, popadl Cranovo bezvládné tělo a překvapivě

snadno si je přehodil přes rameno.

„Odnesu ho do jeho pokoje,“ vysvětlil. „Až přijde k sobě, namluvím mu, že došlo k nehodě. Ze zkušenosti vím, že lidé, kteří po úderu upadnou do bezvědomí, třeba krátkého, si jen málokdy vybaví události, které ten stav vyvolaly. Nezbude mu než uvěřit mé verzi.“

Emma sešpulila rty. „Mě sice neviděl, než jsem ho praštila, ale určitě si vzpomene, že sem dovlekl Polly a pokoušel se ji znásilnit, než se mu přihodila ta, hm, nehoda. Možná si dokonce vzpomene, že můj pokoj je na tomhle poschodí. Co když si domyslí –“

„Všechno dobře dopadne,“ přerušil ji Edison klidně. „Nechte to na mně. Vy a Polly teď musíte udělat jen jedno, pomlčet o všem, co se tady nahoře stalo.“

Polly se zachvěla. „Já budu mlčet jako hrob. Bála bych se, co by můj Jack panu Cranovi provedl, kdyby se o tom dověděl.“

„Já o tom mluvit nebudu, to si můžete být jist,“ prohlásila Emma úsečně. Při pohledu na Cranovo tělo visící přes Edisonovo rameno se zachmuřila. „Ale odnést ho dolů do jeho ložnice nebude snadné. Někdo vás určitě na schodech uvidí.“

Edisona to nevyvedlo z klidu. „Půjdu po zadním schodišti.“

Emma si zhluboka oddechla. „Musím přiznat, že je to od vás velice hezké, pane Stokesi.“

Zdvíhl obočí a upřel na ni zamyšlený pohled, který ji zneklidnil. „Ano, to je, vidíte?“

Chilton Crane na lůžku slabě zaúpěl. „Moje hlava.“ Edison se odvrátil od okna, kde už drahnou dobu netrpělivě postával. Vytáhl z kapsy hodinky a otevřel zlaté pouzdro, aby se podíval, kolik je hodin.

„Nemyslím, že jste se zranil vážně, Crane. Byl jste v bezvědomí jenom krátce. Měl jste veliké štěstí, že jste si v tom skladišti nezlámal vaz. Který čert vás tam vůbec nosil?“

„Ech?“ Crane se zavrtěl. Váhavě otevřel oči. Několikrát zamrkal a upřel na Edisona zmatený pohled. „Co se stalo?“

„Nevzpomínáte si?“ Edison nasadil výraz mírného údivu. „Vracel jsem se do svého pokoje, když ke mně shora dolehl nezvyklý rámus. Šel jsem po zvuku a došel na horní poschodí právě včas, abych vás viděl mizet ve skladišti. Zakopl jste o starý kufr, který stál hned za dveřmi.“

„Vážně?“ Crane si opatrně osahal temeno.

„Jak jste padal, udeřil jste se zřejmě do hlavy o polici,“ pokračoval Edison, jako by se nechumelilo. „Slyšel jsem, že tyhle úrazy hlavy mohou být ošemetné. Zajisté setrváte po zbytek dne v posteli.“

Crane se zašklebil. „Každopádně mám takové bolení hlavy, že skoro nevidím.“

Edison se pousmál. „To mě ani trochu nepřekvapuje.“

„Požádám Wara, aby poslal pro doktora.“

„Jak je ctěná libost, ale já osobně bych se vesnickému felčarovi nesvěřil.“

Crane se polekal. „Máte pravdu. Jsou to šarlatáni, jeden jako druhý.“

„Vy potřebujete hlavně odpočinek.“ Edison zaklapl hodinky a zasunul je zpět do kapsičky. „Teď mě musíte omluvit. Když už jste zase při smyslech, půjdu po svých. Ware nás pozval na biliár.“

Crane se zamračil. „Přísahal bych, že v tom skladišti byla služka. Hezké, prsaté děvče. Vzpomínám si, jak mě napadlo, že by stála za hřích. To bych rád věděl –“

Edison zůstal stát s rukou na klice. „Dobrý bože, snad mi tady nechcete tvrdit, že vám nějaká komorná dala košem? To je vážně

zábavné. Už slyším ty řeči, až dnešní historku budete vyprávět večer u portského.“

Crane se rozpaky silně začervenál. „Tak jsem to nemyslel. To jen že jsem si byl jist, že tam někdo byl –“

„Ujišťuji vás, že když jsem do místnosti dorazil já, nebylo nikde živé duše. Viděl jsem jen ten kufr. Mám vám poslat vašeho sluhu?“

„U všech rohatých,“ ulevil si Crane. „Ano, buďte té lásky a pošlete mi sem Hodgese. Ten si s mou ubohou hlavou bude vědět rady. Tohle je ale ohavný den, k čertu. Na dostizích jsem prohrál sto liber a teď ještě tohle.“

„Já si spíš myslím,“ opravil ho velmi mírně Edison, „že byste měl být vděčný, že jste si při tom pádu nezlámal vaz.“

Edison zamířil k Emmině ložnici a dával si pozor, aby ho na točitém schodišti nikdo nezahlédl. Tiše zaklepal. Dveře se okamžitě otevřely.

„Pojďte, probůh, dovnitř, pane, než půjde někdo kolem.“

Edison, pobavený naléhavostí v jejím hlase, uposlechl. Vešel, otočil se a přihlížel, jak se vyklání ze dveří a rozhlíží se na všechny strany. Když se ujistila, že ho nikdo nemohl zahlédnout, chvatně zavřela dveře a prudce se k němu otočila.

„Tak co, pane Stokesi? Uvěřil Crane vaší historce? Přesvědčil jste ho, že zakopl o kufr?“

Edison se rozhlížel po místnosti a bezděčně vdechoval vůni bylinného mýdla, tutéž, kterou vychutnával minulého večera v těsném šatníku. Ostře si uvědomil, že ve výklenku stojí postel.

Přinutil se obrátit pozornost k tomu, o čem byla řeč. „Těžko říci, jestli Crana moje vyprávění přesvědčilo. Nicméně nemá nejmenší chuť připustit, že ho odmítla obyčejná komorná a že ho navíc přemohla a utekla mu. Ať už si myslí cokoli, mou verzi zaručeně nepopře.“

Emma pozdvihla obočí. „To je velice chytré, pane. Polly a já vám budeme navěky vděčné.“

„Hrdinkou dne jste byla vy, slečno Greysonová, ne já. Vůbec se mi nelíbí představa, co by se v té komoře stalo, nebýt vašeho zásahu s ohřívadlem.“

Emma se otrásla. „Ani trochu nelituji, že jsem ho praštila tak silně, abyste věděl. Nemohu toho člověka vystát.“

„Ujišťuji vás, že Crane nakonec za své skutky zaplatí.“

Polekala se. „Opravdu?“

Edison sklonil hlavu. „Postarám se o to. Ale tyhle záležitosti vyžadují čas, mají-li se provést řádně.“

Oči se jí rozšířily úžasem. „Opravdu věřím, že to myslíte vážně, pane.“

„Na to můžete vzít jed.“ Jediným krokem zdolal krátkou vzdálenost mezi nimi a zůstal stát přímo před Emmou. „Jen bych si přál, slečno Greysonová, abych byl po ruce, když vás napadl na Ralston Manoru. To by pak moje pomsta byla okamžitá, to mi věřte.“

„Tehdy jsem na jeho hlavu použila nočník.“ Ušklíbla se. „Neomráčilo ho to, byl jen trochu omámený. Musím říct, že má pořádně tvrdou lebku.“

Usmál se. „Chcete tvrdit, že jste, hm, že jste se mu tehdy dokázala ubránit?“

„Nepodařilo se mu donutit mě, abych mu byla po vůli, jestli máte na mysli tohle.“ Energicky si třela paže. „Zato se mu podařilo připravit mě o místo. Když moje zaměstnavatelka otevřela dveře do toho přístěnku, leželi jsme pořád na podlaze. Byla to přinejmenším trapná scéna. Lady Ralstonová přirozeně obvinila mě.“

„Aha.“ Sklonil hlavu. „Dovolte, abych vám řekl, že jste neobyčejná žena, slečno Greysonová.“

Emma si přestala třít paže. Svěsila je a plaše se na Stokese usmála. „Děkuji vám za to, co jste dnes odpoledne udělal, pane. Vážně nevím, co říct, nejsem zvyklá, aby mě někdo zachraňoval.“

„Je vidět, že si o pomoc obvykle neříkáte, slečno Greysonová. Myslím, že jsem ještě nepotkal někoho, jako jste vy.“

Dívčiny oči za skly brýlí zářily a zkoumavě Stokese pozorovaly. Tušil, že odhaduje, co je vlastně zač. Uvažoval, jestli tou její zkouškou projde.

„Je to oboustranné, pane.“

„Opravdu?“

„Ano.“ Znělo to nějak podivně udýchaně. „Vím úplně jistě, že ani já jsem až dosud nepotkala člověka, jako jste vy, pane Stokesi. Můj obdiv k vám je prakticky bez hranic.“

„Obdiv,“ opakoval neutrálně.

„A moje vděčnost zrovna tak,“ ujistila ho kvapně.

„Vděčnost. To je hezké.“

Křečovitě sepjala ruce. „Slibuji vám, že nikdy nezapomenu, co jste pro mě dnes udělal. Budu se za vás každý večer modlit.“

„To mi připadá vskutku vzrušující.“

Prudce sraštila obočí. „Nerozumím vám, pane Stokesi. Jestli se vás něco z toho, co jsem řekla, dotklo –“

„Co vás u sta hromů vede k domněnce, že jsem dotčený?“

„Možná to, jak dopáleně se na mě díváte. Ach ne, tohle se nevyvíjí dobře. Možná bych měla přestat vysvětlovat. Nemám s tímhle druhem hovoru zrovna moc zkušeností.“

„Ani já ne.“

V tichém zoufalství obrátila oči ke stropu. Pak rychle a zcela neočekávaně vystoupila na špičky, opřela se mu o ramena a zlehka se dotkla ústy jeho rtů.

Edison se ani nepohnul, aby nenarušil kouzlo okamžiku.

Emma najednou zrudla, zalapala po vzduchu a odstoupila. „Promiňte mi to, pane. Nechtěla jsem vás svou zbrklostí přivést do rozpaků. Omlouvám se. Jak vidím, vyvedla jsem vás z míry.“

„Překonám to.“

„Takhle vždycky děkují hrdinky těch příšerných módních románů skvělým hrdinům,“ dodala trochu mrzutě.

„Opravdu? Vidím, že budu muset rozšířit své literární zájmy.“

„Teď už musíte odejít, pane Stokesi, prosím vás. Kdyby nás někdo přistihl –“

„Ano, ovšem. Je to otázka reputace.“

Probodla ho pohledem. „Nepřipadalo by vám to tak směšné, kdyby veškeré živobyty stálo a padalo s vaší pověstí.“

„Máte pravdu. Byl to neuvážený vtip.“ Sledoval její neklidný pohled. Nemá právo ohrozit dívčino zaměstnání u lady Mayfieldové. Kdyby ji kvůli němu propustili bez doporučení, nebyl by v jejích očích o nic lepší než Chilton Crane. „Buďte klidná, už odcházím.“

Když procházel kolem Emmy, dotkla se rukou jeho rukávu. „Co vás vlastně na tohle poschodí přivedlo právě v tak kritickou dobu?“

Pokrčil rameny. „Všiml jsem si, že Crane míří ke schodům. Věděl jsem, že máte pokoj nahoře. Báł jsem se, že si možná přece jen vzpomněl, kde vás naposledy viděl, a že má v úmyslu –“ Nechal konec věty viset ve vzduchu.

„Ach tak. Ještě že jste tak všímavý, pane.“

Neodpověděl. Nebyl důvod vykládat jí, jaký ledový vztek se ho zmocnil, když zahlédl Chiltona Crana na zadním schodišti.

Emma stáhla ruku z jeho rukávu a začala si třít spánky. „Nebesa, to byl ale den.“

Edison se pousmál. „Od Crana jsem právě slyšel něco velice podobného.“

„Opravdu? To mě ani nepřekvapuje. Po té ráně do hlavy se nepochybně také necítí nejlépe.“

Polekal se. „Vám není dobře, slečno Greysonová?“

„Už to přešlo, díky bohu. Ale před chvílí mi bylo opravdu zle. Proto jsem tady nahoře, abych si odpočinula, a proto jsem také slyšela Crana zápasit s Polly.“

„Něco jste snědla?“

Emma nakrčila nos. „Něco jsem vypila. Lady Amesová nedala jinak, než že musíme všechny vyzkoušet její speciální bylinný čaj, a pak nás nutila hrát nějaké hloupé hry.“

Edison měl pocit, jako by se náhle vynořil na hladinu hlubokého jezera a uviděl břeh.

„Lady Amesová vám dala napít nějakého zvláštního čaje?“

„Bylo to něco příšerného.“ Emma se znovu ušklíbla odporem. „Nechápu, co na něm vidí. Myslím, že ani jedna z nás nevypila celý šálek. Vůbec jsem se nedokázala soustředit na její hry.“

Edison vztáhl ruce a uchopil Emmu za ramena. „Popište mi ty hry, buďte tak hodná.“

Vykulila oči. Rozpačitě sklouzla pohledem na ruce na svých ramenou. „Já hrála jen jednou. Lady Amesová položila na stůl kartu lícem dolů. Jedna po druhé jsme se snažily uhádnout, jaká karta to je. Já jsem vyhrála, ale bylo mi tak špatně, že jsem nemohla pokračovat.“

„Vy jste vyhrála?“ Edison ji upřeně pozoroval. „Znamená to, že jste hádala správně?“

„Ano. Byla to samozřejmě jen náhoda. Tohle mi odjakživa docela šlo. Lady Amesová chtěla, abych pokračovala. Vlastně byla dost naštvaná, když jsem trvala na tom, že odejdu. Ale já opravdu neměla na vybranou.“

„U sta hromů.“ Jemu ani Lorringovi ani na okamžik nepřišlo na mysl, že recept na elixír neukradl muž, nýbrž žena, pomyslel si Edison. Ihned ho také napadlo, že pase-li od této chvíle po dámě, bude mu neobyčejně k užítku pomocník ženského rodu.

„Poslyšte, slečno Greysonová, včera večer jste mi řekla, že jako placená společnice hodláte pracovat, dokud se nevzpamatujete z nedávných finančních ztrát.“

Udělala grimasu. „Jenom naprostá nutnost může ženu přimět, aby

přijala takové místo.“

„Co byste řekla nabídce dalšího, lukrativnějšího zaměstnání?“

Na okamžik se zatvářila zcela zmateně. Potom se vztekle zarděla. Ledový svit zahnal z jejích očí i tu poslední špetku vřelosti. Za tím náhlým nepřátelstvím bude něco víc, pomyslel si Edison. Tvářila se uraženě a jakoby zklamaně.

Všechno to, co se naučil za léta studií v zahradách Vanzagary, mu bylo k ničemu, když měl porozumět ženám, uvažoval.

„Nepochybně jste přesvědčen, že by mi vaše urážlivá nabídka měla lichotit, pane,“ vybuchla. „Ujišťuji vás nicméně, že tak zoufalá zase nejsem.“

„Jak, prosím?“ Opožděně se mu rozbřesklo. Zasténal. „Ach tak. Myslela jste, že vám nabízím post vydržované ženy?“

Odstoupila od něj, obrátila se zády a začala pěstí. „Vy a lady Mayfieldová máte hodně společného, pane. Ona si myslí, že bych se měla výhodně vdát. Vy mi pro změnu navrhuje méně formální vztah. Pro mě je to všechno jedno a totéž. Ale nehodlám si vybrat ani jedno. Přisahám, že si z té kaše najdu úplně jinou cestu.“

Pozorně se zahleděl na odhodlanou křivku jejích zad. „Věřím vám, slečno Greysonová. Jenomže jste mě špatně pochopila. Nenavrhoval jsem vám, abyste se stala mou milenkou. Nabízel jsem vám místo své asistentky.“

Ohlédla se na něj a zelené oči měla přimhouřené. „*Placené* asistentky?“

A má ji. „Svého nynějšího místa u lady Mayfieldové byste se nemusela vzdát. Naopak, vaše postavení u ní vám pomůže zhostit se vašich nových povinností u mě.“

V bystrých zelených očích prohnalé zajiskřilo. „Naznačujete, že bych měla mít dvě zaměstnání? Že bych mohla brát plat od vás i od lady Mayfieldové? Současně?“

„Přesně tak.“ Úmyslně se na chvíli odmlčel. „Jako zaměstnavatel nejsem skoupý, slečno Greysonová. Za vaše služby vás hodlám odměnit docela slušně.“

Váhala několik dalších vteřin. Potom se zcela otočila a stanula mu tváří v tvář. „Mohl byste mi přiblížit, jak chápete význam slov *docela slušně*, pane?“

Pomalu se usmál. Teď šlo o to, aby ji nepolekal příliš vysokou sumou, která by vzbudila podezření. Na druhou stranu věděl, že plat profesionální společnosti je pouhá almužna. A chtěl ji maličko oslnit.

„Řekněme dvojnásobek toho, co si vyděláte teď?“

Zabubnovala prsty o sloupek postele. „Moje ujednání s lady Mayfieldovou zahrnuje kromě čtvrtletního platu také byt a stravu.“

„Já zjevně nejsem v postavení, abych vám mohl poskytnout byt a stravu.“

„Zjevně. Na druhou stranu mě nebudete potřebovat dlouho.“

„To je pravda. Nanejvýš po zbytek týdne, řekl bych.“

V očích jí vychytrale zajiskřilo. „Pokud mou pomoc tolik potřebujete, pane, což abychom ztrojnásobili můj plat za celý kvartál?“

Udiveně zdvihl obočí. „Vy chcete trojnásobný čtvrtletní plat za týdenní práci?“

Na okamžik přišla do rozpaků, nepochybně se vylekala, jestli to nepřehnal. „Ale říkal jste přece, že moje služby potřebujete.“

„To je pravda. Smlouváte dost tvrdě, slečno Greysonová.“

Možná byste měla nejdříve zjistit, co po vás nová pozice bude žádat, než ji přijmete.“

„Abych byla upřímná, pane, momentálně si moc vybírat nemohu. Pokud mi zaručíte trojnásobek toho, co mi platí čtvrtletně lady Mayfieldová, a nebudete chtít, abych vám zahřívala postel, беру to.“

„Dobrá, platí. Tak tedy, slečno Greysonová, budu po vás chtít jediné. Abyste vyhověla lady Amesové a pila ten její čaj a hrála karty.“

Sešpulila rty. „Je ten čaj absolutně nezbytný?“

„Nemusíte vypít všechno. Stačí trošku, aby měla jistotu, že jste se napila.“

Emma si povzdychla. „Za daných okolností to může znít drze, ale mohl byste mi vysvětlit, oč vám jde?“

Upřeně se jí zahleděl do očí. „Mám důvod věřit, že si Miranda myslí, že tím nápojem na vás provádí určité pokusy.“

„Pokusy?“ Emma si položila ruku na žaludek. Znovu se jí udělalo nevolno. „Ten hnusný čaj je jedovatý?“

„Ujišťuji vás, že není jediný důvod k domněnce, že by vám mohl ublížit.“

Přimhouřila oči. „Co mi má přesně udělat?“

„Podle legendy –“

„Legendy?“

„Není to nic než okultní nesmysl, ujišťuji vás,“ řekl honem.

„Mluvil jsem o tom, že pátrám po něčem, co bylo odcizeno. Jedná se

o svazek ze Zahrady chrámů jednoho vzdáleného ostrova, který se jmenuje Vanzagara. Mniši těch chrámů ho znají jako *Knihu tajemství*.“

„Vanzagara.“ Emma se zachmuřila. „To jméno už jsem někde slyšela.“

„Klobouk dolů. To o sobě většina lidí tvrdit nemůže.“

„Moje babička se velice zajímala o zeměpis.“

„Ano, a já provádím pátrání kvůli muži, který před několika lety Vanzagaru objevil. Je to můj velmi dobrý přítel.“

„Aha.“

„Jmenuje se Lorrington, Ignatius Lorrington. A umírá.“

Zahleděla se na něj a Edison tušil, že vycítila jeho tichý žal. To poznání ho vyvedlo z míry. Pomyslel si, že se před Emminou neobvyklou vnímavostí bude muset mít na pozoru.

„To je mi líto,“ zašeptala.

„Lorringtonovým posledním přáním bylo získat odcizenou knihu zpět a vrátit ji mnichům na Vanzagaru.“ Edison zaváhal. „Cítí se provinile, chápete?“

„Proč?“

„Protože právě on ostrov objevil a uvedl ho v Evropě ve známost. To kvůli němu tam začali jezdit cestovatelé. Tuší, že nebýt jeho, mohl ostrov ještě dlouhá léta zůstat v izolaci. Žádný zloděj by se tam nedostal, aby ukradl největší místní poklad.“

„Víš, kdo tu knihu vzal?“

„Ne. Ale povídá se, že zloděj odvezl *Knihu tajemství* do Itálie a prodal ji muži jménem Farrell Blue. Pověsti to asi budou pravdivé, protože Blue patřil k několika málo učencům, kteří měli alespoň malou naději na rozluštění starého jazyka, jímž je kniha sepsána.“

„Všimla jsem si, že o tom pánovi mluvíte v minulém čase,“ poznamenala Emma obezřetně. „Mám předpokládat, že je pro to důvod?“

„Zahynul při požáru své vily v Římě.“

„To není zrovna příznivá zpráva. A pokud jde o ten okultismus –“

„Jak jsem řekl, jsou to holé nesmysly. Ale podle jedné legendy má bylinný odvar člověku umožnit, aby poznal hodnotu otočené karty. Údajně působí tak, že zvýší přirozenou intuici dotyčné ženy.“

„Intuici ženy?“

Přikývl. „Podle mnichů čaj působí pouze na ženy a ještě ne na všechny. Jen velmi málo žen je na jeho účinky citlivých, a to se ještě

musí vyznačovat velkou dávkou přirozené intuice.“

Emma se ušklíbla. „Z toho vyplývá, že je nutné provádět pokusy?“

„Ano.“ Edison sepal ruce za zády. „Miranda zjevně na nápoj citlivá není. Není ani divu, protože čaj pravděpodobně nepůsobí na nikoho. Ona však nicméně věří, že na někoho účinkovat bude, a proto, jak se zdá, provádí zkoušky. Možná hledá komplice.“

„Komplice.“ Emma se nad tím slovem zamyslela. „To zní dost nehezky.“

Zamračil se. „Chápete, v čem je problém, vidíte? Pokud věří, že vlastní nápoj, který jí umožní podvádět v kartách, má neomezené možnosti.“

„Při takových hrách se dá vydělat i ztratit celé jmění,“ zašeptala Emma. „Na plesech se týden co týden prohrají tisíce a tisíce liber.“

„Přesně tak.“

„Je to neuvěřitelné. Ale říkal jste,“ tázavě se na Edisona podívala, „že elixír je jenom jednou z legend té staré knihy. Proč potom po něm pátráte?“

„Najdu-li toho, kdo má recept na elixír, budu mít zloděje, který ukradl knihu.“

„Ano, to ano. Ale pokud elixír nepůsobí –“

„Rozumějte mi dobře. Nemám nejmenší pochybnost, že ten odvar je sám o sobě k ničemu. Ale je známo, že lidé mnohé riskovali, jen aby získali to, co považovali za cenné. Kvůli tomu receptu už zahynula celá řada lidí. Naposledy jeden londýnský apatykář.“

Polekaně vykulila oči. „Zemřel po požití nápoje?“

Zavrtěl hlavou. „Jsem přesvědčen, že ho zavraždil jeho klient, kterému prodal speciální byliny určené k výrobě toho elixíru.“

Svraštila obočí. „Vy znáte nutné ingredience?“

„Ne. Vím ale, že recept pochází z ostrova Vanzagary. Byliny, které tam rostou, jsou vzácné a rostou jedinečně tam. Lorrington upozornil několik apatykářů v Londýně, kteří byliny mají na skladě, a požádal je, aby mu dali vědět, kdyby je někdo chtěl koupit.“

„Aha. A jeden z nich mu vzkázal, že vzácné byliny prodal?“

„Ano. Lorrington je tak nemocný, že nemůže vycházet z domu. Proto jsem šel k apatykáři já, jakmile zpráva dorazila. Přišel jsem však příliš pozdě. Ubodali ho. Stačil mi ještě prozradit, že ten, kdo byliny koupil, měl namířeno na slavnost na zámku Ware.“

„Můj bože.“ Emma se zachvěla. „Myslíte si, že toho ubožáka zavraždila Miranda?“

„Pokud ten recept vlastní jako jediná, budu muset předpokládat, že apatykáře s velkou pravděpodobností zavraždila ona. A možná ještě někdo jiný. Ale nebojte se, slečno Greysonová. Dokud budete hrát nevinňátko, budete v bezpečí.“

„Tak to mi docela jde,“ prohodila Emma. „V mé profesi se to žádá.“

Zvláště se usmál. „Víte, že dokud jsem se s vámi neseznámil, neměl jsem ani tušení, že placené společnosti jsou tak chytré a vynalézavé?“

„Ujišťuji vás, pane, že je to náročné zaměstnání.“

„Rád věřím.“ Významně se odmlčel. „Jste-li s popisem svých nových povinností srozuměna, rád bych mezi námi vyjasnil ještě jednu věc.“

„Co je to?“

„Pokud někdy naleznete cestu do mé postele, slečno Greysonová, nebude to proto, že bych vám za to zaplatil.“

Než se Edison příštího večera začal převlékat k večeři, zapálil svíčku a postavil ji na podlahu. Pak se naproti ní posadil, nohy složil do předepsané pozice a upřel pohled do plamene.

Většinu rituálů Vanzy přestal používat už dávno, ale jednou za čas, když potřeboval nahlédnout hluboko do své mysli, se k nim vracel.

Meditace s pomocí speciálně parfémované a zbarvené svíce se na Vanzagaře praktikovala od pradávna. Mniši ji používali v chrámech a každý mistr Vanzy učil své studenty, jak se s její pomocí soustředit.

Žák tradičně obdržel první svíčky od svého učitele, přičemž každý mistr používal vlastní nezaměnitelnou vůni i barvu. Student obvykle těchto svíček užíval, dokud nedospěl do Třetího kruhu. Potom si vytvořil své vlastní, k nimž si sestavil osobní směs vůní a barev.

Edisonovy první svíčky pocházely od Ignatia Lorringa. Měly tmavou, sytě purpurovou barvu. Na jejich exotickou vůni nikdy nezapomene.

Byla skoro stejně exotická jako Emmina.

Kde se v něm takhle myšlenka u sta hromů vzala? podivil se. V podráždění nad vlastní roztěkaností upnul nanovo pozornost na plamen.

Vystoupil z Kruhu přibližně v době, kdy nadešel čas, aby si vytvořil své vlastní svíčky, takže se k tomu už nikdy nedostal. Když se, ostatně dosti vzácně, rozhodl meditovat, používal obyčejných svíček, které byly zrovna po ruce.

Logicky usuzoval, že ponoření se do oněch tichých míst, kde se nalézá pravda, neumožňuje ani vůně, ani barva. Že je to věc vůle a soustředění.

Zahleděl se do plamene. Metodicky vykonal všechny kroky pro zklidnění těla, aby pomohl mysli se zkoncentrovat. Zahalil ho plášť ticha.

Plamen se rozhořel prudčeji a on mohl nahlédnout do svého srdce. Zahleděl se do hlubin a nechal myšlenky volně plynout.

Rozhodnutí přibrat Emmu do zamotané záhady ztracené knihy mohlo být chybné. Když je však prozkoumal podrobněji, utvrdil se v

přesvědčení, že jednal správně. Je-li tím zlodějem lady Amesová a dospěla-li k názoru, že Emma je na elixír citlivá, pak už ta dívka tak jako tak uvízla v síti. Může se ocitnout v nebezpečí, ačkoli pochyboval, že by byla ohrožena již nyní. Vždyť jsou-li jeho závěry správné, bude Miranda Emmu potřebovat, a tudíž si prozatím nebude moci dovolit jí ublížit.

Bude-li mu Emma při jeho pátrání na zámku Ware pomáhat, může na ni zároveň lépe dohlížet.

Zář plamene zesílila. Edison se ponořil hlouběji do svého nitra. Opět spatřil útržky dávných ústrků a bolestí, které zažil v mládí, a spolu s nimi osamělost – jeho vytrvalou společnici. Zde se nacházel také zdroj neochabujícího odhodlání, které z něj mohlo učinit velmistra Vanzý, kdyby se byl tou cestou dal. On ho však využil k vybudování svého finančního impéria.

Přelétl pohledem staré bolesti a soustředil se na vyhledání toho, co se děje teď.

Dlouze a upřeně se zahleděl do plamene. Světlo na okamžik zazářilo silněji, vteřinu nato zmizelo uvnitř ohně. Viděl však dost, aby si uvědomil, že musí vzít na vědomí nové skutečnosti.

Tady v tom plameni je pravda, říkal si. Nabídl Emmě Greysonové zaměnění nejen proto, že tušil, že mu může být tento týden užitečná. Udělal z ní svou dočasnou pomocnici, ne však pouze proto, aby ji ochránil nebo jí finančně vypomohl.

Po pravdě využil příležitosti, aby ji mohl připoutat blíž k sobě.

Taková motivace byla u něj zcela nevídaná. A bude nejspíš dost nebezpečná.

Uvědomil si, že ho přešla chuť dál zkoumat svoje nitro.

„Zase jste vyhrála, slečno Greysonová.“ Delicia Beaumontová prudce sklapla malovaný vějíř. „Na mou věru, to není spravedlivé. Už třikrát po sobě jste z balíčku vybrala správnou kartu.“ Z kroužku dam, které se uvolily účastnit se Mirandiny nové „hry“, se přidaly další rozmrzelé hlasy.

Emma si elegantní skupinku po očku prohlížela. Uvědomovala si, že podráždění jejích společnic se už nějakou chvílí stupňuje. Jedna věc je tolerovat ve svém středu tu malou nicku, pokud má tolik slušnosti, aby v jejich hrách prohrávala, jenže ona v jednom kuse vyhrává, a to je ovšem něco docela jiného.

Pouze Mirandě bylo Emmino štěstí očividně po chuti. Lady

Amesová, nádherná v nápadných černožlatě pruhovaných večerních šatech, u karetního stolku kralovala.

Dámy shromážděné kolem ní většinou i po večeři pokračovaly v pití vína a brandy a v době, kdy pánové skončili s portským a připojili se k nim na tanec, byly už značně podnapilé.

Emma se držela čaje a musela si ze všech sil dodávat odvahy, kdykoli Miranda naléhala, aby si dala ještě. Tentokrát však upíjela mnohem opatrněji. Díky tomu nebyla závrať tak silná a ani nevolnost se nedostavila tak prudce jako včera. Přesto nebyly pocity, které zakoušela, nikterak příjemné. Připadalo jí, že má mozek plný černé převalující se mlhy.

„Další kolo,“ zvolala vesele Miranda a míchala karty. „Jestlipak některá z vás dokáže slečnu Greysonovou porazit?“

Delicia překotně vstala. „Mám už té směšné hry po krk. Půjdu se nadýchat čerstvého vzduchu.“ Rozhlédla se po ostatních. „Nechce se ke mně některá z vás připojit?“

„Já.“

„Já taky.“

„Je to vskutku nuda, když pořád vyhrává jen jedna osoba,“ prohlásila velmi jízlivě Cordelia Pageová a nejspíše se postavila. „Opravdu doufám, že tanec začne co nejdřív.“

S hlasitým šustotem saténových, hedvábných a mušelínových sukní se ženy odebraly na terasu.

Miranda se na Emmu vlídně usmála. „Obávám se, že neumějí prohrávat, slečno Greysonová. Určitě to není vaše vina, že dnes večer máte štěstí, vidíte?“

Emmě dělalo starosti nezdravé vzrušení, které lady Amesové četla v očích. Účast na Mirandiných hrách jí diktoval slib, který dala Edisonovi, když souhlasila, že pro něj bude pracovat. Jenže co je moc, to je moc, alespoň pro tuto chvíli. Kromě toho se jí nezdálo správné, aby Miranda nabyla přílišné jistoty ohledně účinků toho příšerného dryáku.

„Ještě jednou a pak už myslím půjdu do svého pokoje,“ prohlásila tedy pevně.

V Mirandině obličeji se na okamžik objevila nelibost, byla však v zárodku potlačena.

„Tak dobrá, slečno Greysonová, ještě jedno kolo.“ Miranda vyndala z balíčku namátkou tři karty, chvíli se na ně dívala a pak je položila na stůl lícem dolů. „Tak do toho. Uvidíme, jestli uhádnete,

které karty to jsou.“

Emma se dotkla první karty. Zvolna se převalující mlhou, která jí naplňovala mozek, viděla nad slunce jasněji křížovou čtyřku.

„Myslím, že je to srdcový král,“ pronesla bezbarvě.

Miranda se zachmuřila a obrátila kartu. „Neuhodla jste, slečno Greysonová. Swane, nalej slečně ještě jeden šálek čaje.“

Swan vykročil k Emmě s čajníkem.

„Ne, děkuji vám,“ vyhrkla Emma. „Žádný čaj už nechci.“

„Hloupost, ovšemže chcete.“ Miranda lokajovi zlostně a netrpělivě pokynula. „Řekla jsem ti, abys slečně Greysonové dolil šálek. Dělej, Swane.“

Swan na Emmu vrhl prosebný pohled. Nepotřebovala čaj ani vlastní intuici, aby uhodla, v jak překerní situaci ten ubožák je.

Chápavě se na něj usmála. „Proč ne? Kapku čaje si asi přece jen dám. Děkuji, Swane.“

Vděčně se na ni podíval. Čajník se mu v rukou při nalévání trochu chvěl. Když splnil příkaz a odstoupil, Emma sáhla po nápoji. Tvářila se, že jí drobné ouško vyklouzlo z ruky a šálek spadl na koberec.

„Proboha,“ vyjekla Emma. „Podívejte, co jsem provedla.“

Miranda byla na pokraji výbuchu. „Přived' komornou, Swane.“

„Ano, mačam.“ Swan se rozběhl do chodby.

„Jak se zdá, polila jsem si šaty.“ Emma vstala. „Prosím, omluvte mě, lady Amesová. Opravdu se už musím pro dnešní večer rozloučit.“

Miranda se na ni tvrdě podívala. „Noc je přece ještě mladá, slečno Greysonová.“

„Jak víte, nechodím příliš často do společnosti. Nejsem zvyklá být dlouho vzhůru.“ Emma se líbezně usmála. „Pochybuji, že si někdo mé nepřítomnosti povšimne.“

„To jste na omylu, slečno Greysonová, povšimnu si toho já.“ Miranda se lehce nahnula kupředu. Sálala z ní pronikavá naléhavost. „Chci si zahrát ještě jednu hru.“

Emmou proběhlo důvěrné známé elektrizující zachvění. Ucítla, jak se jí na šíji ježí vlasy, a zasvědily ji dlaně.

Mám strach, pomyslela si užasle, jak silně tušila nebezpečí. Smrtelný strach. Bez zjevného důvodu.

Zpropadená ženská. Tohle si nedám líbit.

Miranda ji upřeně pozorovala jako kočka, která číhá na myš.

Emmou projelo další děsuplné, varující zachvění. *Co je to se*

mnou? Přece mi nedrží u hlavy pistoli.

Emma s krajním vypětím veškeré vůle posbírala jak odvalu, tak sukně svých fádnic šedivých šatů. „Dobrou noc, lady Amesová. Karet jsem si dnes večer užila víc než dost.“

Neodvážila se ohlédnout přes rameno, jak Miranda její odchod přijala.

Přinutila se vykročit od stolu klidným krokem. Cestou ke schodišti zůstala na okamžik stát u otevřených dveří do tanečního sálu, aby zjistila, co dělá její hlavní zaměstnavatelka. Prostorná místnost byla plná lidí. Na dnešní večer bylo kromě hostů z Londýna pozváno také mnoho místních šlechticů.

Chilton Crane k Emmině úlevě celý den nesešel dolů. Vzkázal hostiteli, že si léčí bolest hlavy.

Rozhlédla se a uviděla Letty uprostřed malé skupinky na opačném konci sálu. Měla na sobě volánové saténové šaty s tak hlubokým výstřihem, že jí z něj málem vypadávala ňadra. Na ruku měla rukavičky a v prstech držela sklenku šampaňského. Smála se minutu od minuty hlasitěji. Ráno zase bude potřebovat lék, prorožovala v duchu Emma. Dnes večer se po své společnosti rozhodně shánět nebude.

S povděkem přijala skutečnost, že bude mít chvíli volno, a vydala se ke schodišti.

Měla obavy, že práce pro Edisona bude z obou jejích povinností v tomto týdnu ta obtížnější. Kdyby nepřijala jeho nabídku, nevypila by už ani kapku Mirandina odporného čaje.

Všechny ty směšné výklady o ztracené knize a okultních elixírech jí otevřely docela jiný pohled na toho člověka. Stísněně zauvažovala, jestli je vážně blázen, nebo ne.

Ale i kdyby, byl by to velice zámožný blázen, připomněla si cestou nahoru. A pokud ten týden u něj vydrží, bude mít v kapse trojnásobek svého čtvrtletního platu. Vzpomínka na peníze v ní posílila názor, že Edison Stokes je inteligentní a duševně zcela zdravý člověk.

Přešla přes odpočívadlo ve druhém poschodí a chystala se vkročit na mnohem temnější schodiště vedoucí do dalšího patra. Služebnictvo na ponuré patro, kde měla pokoj, svíčkami dvakrát neplýtkovalo.

Zdola se rozezněla hudba, v plesovém sále se začalo tančit. Ozval se hláhol podnapilých hlasů. Tlusté kamenné stěny starého zámku

však všechen hluk rychle pohlcovaly.

Když došla do třetího poschodí a zamířila chodbou ke svému pokoji, zvuky sem doléhaly už jen tlumeně jako přízračné ozvěny z nesmírné dálky. Zato její kroky se na holých kamenech dutě rozléhaly.

Zastavila se před svými dveřmi a otevřela malou kabelku, aby vyndala klíč.

Po zádech jí opět přeběhl mráz.

Ten prokletý čaj. Edison si byl tak jist, že na ni nemůže mít žádný účinek. Ale co když se mýlil?

Kromě toho, že se po něm točila hlava, začínala mít nepříjemné podezření, že na ni opravdu působí. Vždycky uměla dobře hádat, ale s Mirandiny kartami měla dnes přece jen trochu moc štěstí. Umiňovala si, že nazítří bude pít jenom jako.

Uvažovala, jestli se o svých obavách ohledně čaje má zmínit Edisonovi. Po chvilce přemýšlení se však rozhodla, že mu neřekne vůbec nic. Docela stačí, že ona sama zpochybňuje jeho duševní zdraví, nepotřebuje, aby to bylo i naopak.

Vešla do pokoje, zavřela za sebou a zamkla. Při svlékání a rozestýlání se její rozjitřené nervy nikterak neuklidnily. V noční košili a bílém čepečku zůstala stát u postele a chvíli na ni tupě hleděla.

Věděla, že neusne.

Náhle se jí zmocnila nepřekonatelná touha nadýchat se před spaním čerstvého vzduchu. Třeba malá procházka pomůže rozptýlit zbytek zhoubných účinků Mirandina čaje. Snad postačí, když se projde po starých hradbách.

Jakmile se rozhodla, vyndala ze šatníku vybledlý kartounový župan a oblékla si ho. Utáhla pásek, vklouzla do trepek a klíč zastrčila do kapsy.

Vyšla z pokoje, ze zvyku za sebou zamkla dveře a zamířila na konec chodby k těžkým dubovým dveřím, které vedly na cimbuří. Když je chtěla otevřít, musela se do nich opřít plnou vahou.

Ocitla se na samém vrcholku prastarých hradeb. Přistoupila k okraji a zadívala se do kraje. Zámek kolem dokola obklopovaly rozsáhlé zahrady, které nyní zalévalo měsíční světlo. Za zpustlými sady se táhly husté temné lesy, jimiž záře měsíce nedokázala proniknout.

Zhluboka se nadechla svěžího vzduchu a zamířila ke vzdálenému

konci hradeb. Nocí se k ní nesly hlasy a tóny hudby z plesového sálu. Jak však postupovala k opačnému konci cimbuří, zvuk opilého veselí pomalu utíchal.

Na konci jižní zdi se obrátila a zamířila na východ. Chladná a svěží noc jako balzám vyčistila její mysl od posledních zbytků čaje, na neblahé tušení však neměla nejmenší vliv.

Zpropadené předtuchy. Přece tady nemůže zůstat celou noc jen proto, že není ve své kůži.

Odhodlaně se obrátila na zpáteční cestu. Když došla ke dveřím, zapřela se oběma rukama do starobylé železné závory, aby ji zvedla.

Otevřela dokořán a vkročila do tmavé chodby. Neblahé tušení o blízkém nebezpečí se stupňovalo. Přinutila se jít dál, když tu zaslechla vzdálenou ozvěnu kroků.

Někdo vystupuje po točitém schodišti na opačném konci chodby.

Zmocnila se jí hrůza. Nebyl důvod, aby sem nahoru tak pozdě večer šel někdo ze služebnictva. Touhle dobou tady kromě ní neměl nikdo co dělat.

Teď už s naprostou jistotou věděla, že nemůže riskovat návrat do svého pokoje. Člověk, který stoupá vzhůru po schodišti, má zaručeně namířeno právě tam.

Horečně zvažovala, jaké má možnosti. Potom se vrhla k nejbližším dveřím. Klika jí pod zpocenou dlaní zlehka povolila. Emma vklouzla do nepoužívané prázdné místnosti a potichoučku za sebou zavřela dveře.

Přiložila k nim ucho a naslouchala. Vlastní dech jí zněl až příliš hlasitě.

Kroky se zastavily. Ozvalo se cinkání železných klíčů. Pak zaškrábál kov o kov, jak někdo zkoušel překonat zámek od dveří její ložnice.

Zavřela oči a nutila se dýchat klidně.

Ozvalo se tlumené zaklení, protože první klíč do zámku zjevně nepatřil. Slyšela zasouvat další. Někdo je musel sebrat hospodyně, pomyslela si. Teď určitě bude zkoušet jeden po druhém, dokud nenajde ten, který se k jejím dveřím bude hodit.

Další zašramocení klíče v zámku. Další tlumená kletba. Je to muž, tentokrát si byla jista. A ztrácel trpělivost.

Potom se ozval zvuk, jak se dveře otevřely. Zachvěla se. *Vetřelec je u ní v pokoji.* Kdyby si před chvílí nevyšla na cimbuří, nejspíš by už spala a teď by mu byla v posteli vydána na milost a nemilost.

„Co to má být?“ Z otevřených dveří zaburácel zlostný hlas Chiltona Crana. Prázdnou chodbou se rozléhal až příliš hlasitě. „Schováváš se pod postelí, ty mazaná couro?“

Rostoucí vztek částečně přehlušil strach, který v Emmě už nějakou chvíli klíčil. *Ten mizera!* Jak vidno, nepraštila ho včera dost silně. Jaká škoda, že jí Edison vymluvil nápad shodit ho ze schodů.

„Pod postelí taky nejsi, co? Tak to bude skříň. Stejně ti to nebude nic platné, má zlatá. Víím, že někde tady jsi –“ Vtom se zarazil. „Kdo je to?“

Emmu zamrazilo v žaludku. Na chodbě před jejím pokojem je ještě někdo. Tak úporně se snažila zachytit, co Crane říká, že jí zvuk dalších kroků zcela unikl.

A Cranovi zjevně jakbysmet.

„Hej, vy tam,“ hulákal Chilton. „Co tady pohledáváte? Co to má znamenat?“

Odpověď nebylo slyšet, když se však Crane po chvíli ozval znovu, v hlase byla slyšet panika.

„Ne, počkejte. Proboha, dejte pryč tu pistoli. To nesmíte. Co to –“

Cranovy protesty ukončil tlumený výstřel. Následoval tupý úder, když tělo dopadlo na zem.

Emma zavřela oči a snažila se nedýchat.

Po chvíli, která jí připadala jako věčnost, uslyšela, jak se dveře ložnice zavřely. Zvuk kroků na kamenných dlaždicích se však neozval. Po nekonečně dlouhé době Emma usoudila, že se druhý vetřelec vrátil, odkud přišel. Počkala však ještě několik dalších minut, než se odvážíla opustit svůj úkryt.

Neslyšela žádné poplašené výkřiky, ani dupot nohou od hlavního schodiště. Nebylo jí však divné, že výstřel z pistole nikdo neslyšel, protože většinu zvuků pohltily tlusté kamenné zdi. O zbytek se bezpochyby postarala hudba v plesovém sále.

Emma před svými dveřmi chvíli váhala. Pak si ale řekla, že nemůže stát na chodbě do nekonečna. Musí něco udělat.

Vzmužila se a strčila do odemčených dveří. Pomalu se otevřely.

Uvítal ji pach smrti.

Nahlédla do místnosti zalité měsíčním světlem a uviděla, že na podlaze leží mrtvé tělo. Krev, která potřísnila Cranovu bílou nabíranou košili, měla ve stříbrné záři černou barvu.

Tentokrát byl mrtev doopravdy.

Edison zdvihl do výšky dohořívající svíčku, aby lépe viděl na řadu malých neprůhledných lahviček, které našel na dně Mirandina cestovního kufru.

Vyndal tu krajní a vytáhl zátku. Zevnitř vycházela matně povědomá vůně, štiplavá a zároveň mámivá. Nedokázal si vzpomenout, které byliny jsou součástí směsi, tu zvláštní vůni však velmi dobře znal.

Seznámil se s ní před mnoha lety v zahradních chrámech na Vanzagaře. Bude navěky spojena s obdobím, kdy nosil šedivou kutnu zasvěcence umění Vanzy. Vybavily se mu vzpomínky. Viděl se, jak jako mladík studuje filozofii pod vedením mnichů v purpurových kutnách a s oholenými hlavami. Vzpomínal na jitřní vigilie v místech, kde bujné zahrady přecházely v džungli, na nekonečné hodiny usilovného zdokonalování v prastarých bojových uměních, která tvoří podstatu Vanzy.

Vymanil se z dávných vzpomínek, vrátil tmavou lahvičku do truhly a sáhl po další. Podivná sladká vůně, vycházející ze sušených bylin, mu rovněž připomněla Vanzagaru.

Bezpochyby ingredience do nějakého okultního elixíru, hádal v duchu.

Po *Knize tajemství* nikde ani stopy.

Už už se chystal zavřít víko, když narazil na kožené pouzdro. Vyndal je a rychle otevřel. Světlo svíčky se odrazilo od řady nábojů. Byla tam také krabička prachu, prohlubeň pro malou pistoli však byla prázdná.

Napadlo ho, že Miranda možná měla pistoli v kabelce, už když se ho z večera pokoušela vylákat na terasu. Docela rád by viděl, jak by reagovali někteří z těch, které svedla, kdyby věděli, že chodí na zálety s pistolí. Průměrný roztoužený pán z lepší společnosti by si nejspíš velice rychle nechal zajít chuť. Ve vyšších kruzích nejdou pistole a ženy příliš dohromady.

Zavřel truhlu, vstal a naposledy se rozhlédl po ložnici.

„Překvapujete mě, Mirando,“ pronesl tiše do tmy. „Považoval jsem vás za příliš chytrou, abyste uvěřila těm magickým nesmyslům. Teď

musím zjistit, jestli mě dovedete ke *Knize tajemství*.“

Z chodby před Mirandiným pokojem se ozval smích. Zazněl ženský šepot a zase umkl. Milostné hrátky dnes začaly nějak brzy, podivil se Edison.

Má po naději, že bude moci odejít dveřmi. Nemůže pochopitelně riskovat, že ho někdo uvidí vycházet z cizího pokoje.

Sfoukl svíčku a rychle přikročil k oknu.

S pomyšlením, že se musí spokojit s rozluštěním alespoň jedné hádanky, otevřel okno a vyšvihl se na parapet. Bylo jasné, že se Miranda dostala k receptu z *Knihy tajemství*, který Farrell Blue přeložil krátce před smrtí.

Jak se ho zmocnila a jestli ví, kde *Knihy tajemství* je, o tom se zatím dalo jen spekulovat. Dokud nebude znát odpovědi na tyto otázky, musí si dát pozor, aby se neprozradil.

Pohlédl dolů a s ulehčením konstatoval, že v zahradě nikdo není. Potom sáhl po lanu, které měl omotané kolem pasu. Jeden konec uvázal a druhý vyhodil ven. Několikrát lanem škubl. Drželo pevně.

Potěšilo ho, že nezapomněl, jak se ve Vanze váže uzel. Vylezl ven z okna, nohou se zapřel o zeď, rukama v černých rukavicích uchopil lano a rychle se spouštěl do tmy mezi keře.

Když bezpečně přistál na zemi, trhl lanem do strany. Horní uzel se rozvázal a lano mu spadlo k nohám. Spěšně je stočil.

To nebylo špatné, pochvaloval si, když se vezme v úvahu, že tehle trik prováděl naposledy před více než deseti lety.

Chvilí stál ve tmě a uvažoval, co udělá nyní. V sále ještě vyhrávala hudba. Byly sice skoro dvě hodiny ráno, večírek však pokračoval s neslábnoucí vervou.

Kdyby se vrátil do plesového sálu, velice pravděpodobně by musel znovu čelit Mirandinu nadbíhání. Na dnešní večer si však fyzické námahy užil až až. Taký mu už dávno není osmnáct.

A po pravdě, dodal v duchu sám k sobě, jediné nadbíhání, které by mu dnes večer přišlo vhod, by muselo přijít od jeho nové pomocnice.

Při vzpomínce na Emmu se usmál. Napadlo ho, že kvůli ní by ochotně zmobilizoval všechn mladistvý elán, který mu ještě zbyl. Bohužel však bylo nanejvýš nepravděpodobné, že by taková situace vůbec nastala.

Ta zpropadená dobrá pověst!

Rozhodl se. Zřídka užívanou brankou poblíž kuchyní se vrátil do zámku a tiše vystoupal po zadním schodišti nahoru.

Ve druhém poschodí zahnul za roh a přešel přes chodbu ke svému pokoji. Zůstal stát přede dveřmi a zalovil v kapse, aby našel klíč. Než ho vsunul do zámku, pečlivě si prohlédl kliku. Světlo, které sem dopadalo z nástěnné lampy, bylo slabé, stačilo však, aby zjistil, že v šedivém prášku, který na kliku před odchodem nasypal, nejsou žádné otisky. Po odchodu na večeri už do pokoje nikdo nevstročil.

Bylo to nepříliš významné a nepochybně zcela zbytečné opatření, ale Vanza ho naučila, že je lepší být prozíravý než pozdě honit bycha.

Napadlo ho, jestli by ho neměl znepokojovat fakt, že čím déle se ta záležitost táhne, tím víc upadá do starých návyků, které kdysi získal na Vanzagaře.

Vstoupil do ložnice a zavřel za sebou dveře.

Jen několik vteřin nato, sotva stačil zapálit svíčku u postele, uslyšel tichoučké zaťukání.

Zaklel. Nepochybně Miranda. Ta ženská si zřejmě umínila, že ho do seznamu svých trofejí získá za každou cenu.

Přistoupil ke dveřím a pootevřel je pouze na úzkou štěrbinu, aby byl jejich rozhovor co nejstručnější.

„Poslyšte, Mirando, dnes večer mě bohužel strašně bolí hlava –“

„Pane Stokesi. Pane, to jsem já.“

Otevřel dveře dokořán. „Probůh, *Emmo*. Co tady u všech všudy děláte?“

Spustila ruku, jíž se chystala zaklepat podruhé, chvatně se rozhlédla chodbou na obě strany a pak se na něj úpěnlivě podívala. V očích se jí zračila hrůza.

Ze všeho nejdřív si všiml, že nemá na nose brýle. A hned vzápětí konstatoval, že navzdory tomu nemhouří nejistě a nezaostřeně zrak, jak by to dělala většina krátkozrakých lidí. Její pohled byl ve světle svíčky jasný, ostrý a strašlivě vylekaný.

„Je mi to upřímně líto, pane, ale musím s vámi okamžitě mluvit.“ Klopy županu si křečovitě přidržovala u krku. „Čekala jsem v tom přístěnku naproti celou věčnost. Už jsem se začínala bát, že se do svého pokoje vůbec nevrátíte.“

„Pojďte dovnitř, než někdo půjde kolem.“ Uchopil ji za paži a rychle vtáhl do pokoje.

Zatímco šla nemotorně dovnitř, nahlédl zpět do chodby. Bohudík, byla stále prázdná.

Zavřel dveře a obrátil se k Emmě. Nemohl uvěřit, že tam stojí v

noční košili, čepci a županu.

„Co to má, k čertu, znamenat?“ spustil stroze. „Myslel jsem, že vám leží na srdci vaše pověst. Jak by to asi dopadlo, kdyby vás někdo viděl ke mně vcházet?“

„Bohužel mám momentálně daleko naléhavější problém.“ Ovinula si paže kolem těla. „Dobré nebe, jak to jen mám vysvětlit?“

Viděl, že s ní něco silně otráslo. Znenadání se ho zmocnila prudká zlost, kterou nedokázal ovládnout. Vztáhl paže a popadl ji za ramena.

„U sta hromů, pokusil se snad Crane znovu o nějaké násilí vůči vám? Přisahám, že tentokrát ho zabiju.“

„To nebude třeba, pane.“ Ztěžka polkla. „Je totiž už mrtev. Proto jsem tady. Přišla jsem vás požádat, abyste mi pomohl odstranit jeho mrtvolu. Nebo abyste ji alespoň přenesl někam jinam.“

„Mrtvolu.“ Určitě jí špatně rozuměl. „Chcete tvrdit, že máte v pokoji Cranovu mrtvolu?“

„Ano.“ Odkáslala si. „Myslím, že tentokrát ho na rozdíl od minule nemohu jen tak shodit ze schodů a namluvit ostatním, že si zlámal vaz. Má totiž v prsou krvavou díru, víte?“

Ze schodiště se ozvalo ženské zaječení. Edison ten strašlivý křik slyšel zřetelně, ačkoli to bylo dost daleko. „*Vražda. Stala se vražda. Všichni sem, honem.*“

Emma sebou prudce trhla, když se zámek rozezněly poplašené výkřiky. „Ach, můj bože, je pozdě. Někdo už ho našel.“ Pokusila se vytrhnout z Edisonových rukou, které jí svíraly ramena.

„Nechte toho, Emmo. Kam vlastně chcete jít?“

Divoce pohlédla k oknu. „Musím odtud. Tentokrát mě určitě oběsí. U všech čertů, měla jsem vědět, že mi ten lotr dřív nebo později zničí život.“ Zmítala se v Edisonově sevření. „Prosím vás, pane, pusťte mě. Nemám moc času.“

„Nemůžete jen tak vyběhnout do noci. Vždyť máte na nohou trepky.“

„Vezmu si ve stájích koně.“

Jednou rukou jí pevně stiskl zápěstí a přitáhl ji na postel. „Co to, probůh, chcete dělat, pane?“

„Dovedete výborně improvizovat, slečno Greysonová.“ Posadil se a začal si stahovat holínky. „Nícméně se obávám, že útek na ukradeném koni nepatří k vašim nejlepším nápadům.“

Probodávala ho pohledem a on si zatím sundával z nohy druhou

holínku. „Máte snad nějaký lepší?“

„Myslím, že ano.“

Pustil ji, aby mohl shodit kabát. Rozepínal si horní knoflíčky u košile a napjatě naslouchal kraválu na schodišti. Z odpočívadla sem doléhal dupot a křik.

„Pane, co –“

„Můj plán vám třeba nebude po chuti,“ upozornil ji, když byl s přípravami hotov. „Poskytne vám však nesrovnatelně víc bezpečí.“ Vyhrnul si rukávy. „Jdeme. Musíme pryč.“

„*Pane. Pane Stokesi* –“

Popadl ji za zápěstí a vlekl ke dveřím.

„Kam jdeme?“ vypravila ze sebe celá bez dechu.

„Vmísit se mezi ostatní ohromené zvědavce, přirozeně.“ Rozrazil dveře a vyvlekl ji na chodbu. „Až tam doběhneme, budeme stejně otřesení a překvapení jako všichni ostatní.“

„Jenže u mě v ložnici leží Cranova mrtvola.“

„To je možná pravda, ale vy ve své ložnici nejste, nemám pravdu?“

„No, to ne, ale –“

„Přestaňte se se mnou přít, slečno Greysonová. Jste moje zaměstnankyně. A já očekávám, že v situacích, jako je tato, budete respektovat moje příkazy.“

Zatvářila se pochybovačně.

„Obávám se, Emmo, že mi budete muset pro tuto chvíli důvěřovat,“ dodal o maličko vlídněji.

Přibližně v polovině chodby uviděli světla několika svíček, které vrhaly na schodiště divoké stíny. Dupot četných kroků připomínal vzdálené burácení hromu.

Dorazili ke shromáždění na odpočívadle. Nikdo si jich nevšiml, když se mísili mezi hosty, protože se každý snažil zhlédnout, co se děje vpředu.

„Honem,“ křičel někdo. „Pojďte, prosím vás, sem nahoru.“

Ve třetím poschodí dav zahnul jako jeden muž a kvapně zamířil do temné chodby.

Edison pohlédl kupředu přes hlavy davu a uviděl, že na chodbě stojí vyjevená služka. Ústa měla dokořán a oči vytřeštěné hrůzou. To ona spustila poplach, pomyslel si. Moc by ho zajímalo, co měla v tuhle hodinu co dělat ve třetím poschodí.

Zatímco dav pádil dál, Edison zhlédl na zemi těžký stříbrný podnos, vedle nějž se válely střepy šálku, talířku a něčeho, co patrně

ještě nedávno byla velmi drahá porcelánová konvice.

Edison si Emmu přitáhl pevněji k sobě a sklonil hlavu, aby se jí mohl podívat do očí. „Poslala jste si předtím pro čaj?“

„Cože?“ zeptala se udiveně a nechápavě svrátila obočí. „Čaj? To tedy ne. Prošla jsem se po cimbuří a pak jsem chtěla jít rovnou do postele. Proč se ptáte?“

„To nic. Vysvětlím vám to později.“ Edison si v duchu umínil, že si zajde promluvit se služkou, hned jak se ten cirkus uklidní. Bude zajímavé zjistit, kdo ji v tak pozdní hodinu poslal s čajem.

Když k Emminým dveřím doběhli první zvědaví hosté, ozvalo se zaječení.

„Je to pravda!“ zvolal kdosi. „Zastřelili ho.“

„Kdo je to?“ vykřikla nějaká žena.

„Je to Crane,“ potvrdil hlasitě jiný muž. „Co vůbec pohledával tady nahore?“

„Dováděl s některou komornou, řekl bych,“ zamumlal korpulentní lord Northmere. „Ten chlap nenechal na pokoji jedinou služku nebo guvernantku.“

„Probůh, a ona ho zastřelila,“ vykřikla jedna žena. „Podívejte, kolik je tam krve.“

„No tak, uhněte mi.“ Basil Ware si proklestil cestu do čela hloučku. „Laskavě mě nechte zjistit, co se, ksakru, stalo v mém vlastním domě.“

Když Basil vstoupil do pokoje, aby prohlédl místo činu, na chodbě se rozhostilo uctivé ticho. Edison cítil, jak se Emma třese, a stiskl jí pevněji paži.

Basil se znovu objevil ve dveřích. „Je to Chilton Crane a je skutečně mrtev. Soudím, že budeme muset uvědomit úřad ve vesnici. Ten pokoj patří slečně Greysonové. Viděl ji někdo z vás?“

„Emma!“ Ozvěna v kamenné chodbě Lettyin výkřik několikrát zopakovala. „Můj bože, vždyť on má pravdu. Tohle je pokoj mé společnosti. Kde je Emma?“

Hlavy se začaly otáčet a natahovat. Dav se rozhučel.

„Vypadá to, že si to chtěl s tou chuděrou rozdat –“

„Slečna Greysonová ho zastřelila –“

„Kdo by si to byl pomyslel? Slečna Greysonová je vražednice.“

„Připadala mi taková klidná. Náramně příjemná –“

„Neprodleně ji vydejte spravedlnosti –“

Emma svírala Edisonovu ruku tak křečovitě, až mu nehty zarývala

do kůže. Pohlédl na ni a uviděl, že ohromeně civí na Basila Wara. Potom zprudka otočila hlavu a vrhla na Stokese temný obviňující pohled. To proto, že si vzpomněla na koně, kterého minila ukrást ve stáji, uhádl Edison.

Pevně jí stiskl paži a doufal, že si to správně vyloží jako chlácholení. Potom nad hlavami davu vyhledal Basilův pohled.

„Slečna Greysonová je se mnou, Ware,“ oznámil klidně. „Byla u mě celý večer od svého odchodu z večírku. Vzhledem k tomu, že je mi už nějakou dobu dosti blízká, mohu vás ujistit, že s Cranovou smrtí nemá nic společného.“

Všichni se otočili jako na obrtlíku a vytřeštili na Emmu oči. Jakmile zraky shromážděných dopadly na Emmin noční oděv, rozhostilo se hrobové ticho. Pak se všichni jako na povel obrátili k Edisonovi a fascinovaně si ho prohlíželi od rozhalené košile k bosým chodidlům. Vypadal, jako by právě vyskočil z teplé postele a ve spěchu na sebe naházel to nejnutnější, a on to dobře věděl.

Závěr, který z toho plynul, byl jednoznačný. Stokes si však uvědomil, že Emma se jako jediná nedovtípila. Jednoduše tupě oplácela zvědavé pohledy, které se na ni upíraly.

Edison se na shromáždění s politováním usmál a pozvedl Emminu ruku ke svým rtům. „Ani jeden z nás pochopitelně nepočítal s tím, že to vejde ve známost takovým způsobem. Nicméně jsem si jist, že budete mít vzhledem k okolnostem pochopení. Dovolte, abych vám představil svou snoubenku, slečnu Emmu Greysonovou. Dnes večer laskavě svolila, že se za mě provdá.“

Emma hlasitě zalapala po vzduchu a zakuckala se.

Edison ji zlehka udeřil mezi lopatky. „A já jsem samozřejmě ten nejšťastnější muž na světě.“

„Propustit mě?“ Emmin zvýšený hlas dával najevo, že s ní cloumá nová vlna zděšení. Vytřeštila oči na Letty, opřenou na lůžku do polštářů a upíjející kávu. „Chcete mě vyhodit? Letty... Lady Mayfieldová, to nesmíte udělat, moc vás prosím. Já to místo potřebuji.“

Letty v očích vesele zahrálo, zahrozila však Emmě káravě prstem. „To je vážně zábavné, má milá. Ale nemůžete čekat, že vám skočím na tak směšný žertík. Nevím, proč se mi pokoušíte namluvit, že toužíte dál pracovat jako placená společnice, ačkoli jste zasnoubená se Stokesem.“

Emma zaskřípala zuby. Ráno rozhodně nezačínalo nejlépe. Po odchodu představitele zákona strávila to málo, co z noci zbylo, na lehátku v šatně u Lettyiny ložnice. Nesnesla pomyslením, že by měla spát ve své původní ložnici, na jejíž podlaze zasychala Cranova krev.

Letty byla celkem chápavá. „Ovšemže nemůžete dál spát v tom kamrlíku s haraburdím, má milá. Jste zasnoubená s nesmírně zámožným mužem. Jakkak by to vypadalo?“

Emma si pomyslela, že její velitelka vůbec nechápe, oč jde, ale nechala si to pro sebe.

Letty zrůžověla potěšením, když jí Edison v noci děkoval za laskavost vůči své „snoubence“.

Emma se na lehátku převalovala až skoro do svítání. Potom vyklouzla kolem chrápající Letty a došla si pro šálek čaje.

Dole ve vyhráté kuchyni ji přivítalo velice zvláštní ovzduší. Sotva vešla, veškerý hovor ihned ustal, jako když utne, a všechny pohledy se obrátily k ní. Nechápala, oč jde, dokud jí kuchařka nepřinesla šálek čaje a několik krajíčků opečeného chleba.

„Ten hroznej chlap konečně dostal, o co si už dlouho koledoval,“ prohlásila kuchařka ponuře. „Tu máte, najezte se, slečno Greysonová. Máte za sebou hroznou noc.“

„Ale já jsem ho nezastřelila.“

Kuchařka na ni nápadně zamrkala. „To se ví, že ne, slečinko. Máte dokonalý alibi, ne? Přece víme, že to podle soudce z vesnice udělal nějaký lupič, co se sem vloudil, když panstvo dole tancovalo.“

Emma věděla, že se k tomu nepravděpodobnému závěru smíří soudce uchýlil, když se díky Edisonovi proti nikomu ze zámku nenašel usvědčující důkaz. Než si stačila rozmyslet, co na to odpovědět, vkolébala se do kuchyně paní Gattenová a usmívala se od ucha k uchu.

„My vám jen chtěli říct, slečinko, že vám nemáme za zlý vůbec nic, co jste udělala.“

Emmě to z nedostatku spánku vůbec nemyslelo. „Jak prosím?“

Paní Gattenová se rychle rozhlédla kolem dokola a pak ztišila hlas do chraptavého šepotu. „My tady všichni víme, co byl Crane zač. Však jste nás varovala. Včera večír mně Polly prozradila, jak jste ji před tím chlýpníkem zachránila nahoře ve skladišti.“

„Paní Gattenová, ujist'uji vás, že jsem pana Crana nezastřelila. Já to doopravdy nebyla.“

„To se rozumí, že ne, slečinko.“ Paní Gattenová znovu zamrkala. „A nikdo tady proti vám neřekne ani slovo, zvláště když za váma teďka stojí pan Stokes. To je moc hodnej pán, ten pan Stokes. Ne jako některý jiný, co nosej nos nahoru.“

Emma se přestala přít. Spěšně vypila čaj a utíkala zpátky nahoru.

Utvrdila se v přesvědčení, že se její situace rychle zhoršuje. Teď ještě přijde o zaměstnání.

„Říkám vám pravdu.“ Emma přistoupila blíž k posteli. „Opravdu bych vám moc ráda dělala společníci dál. Opravdu, Letty. Nezavdala jsem vám přece žádnou příčinu k propuštění.“

Letty obrátila oči ke stropu. „Nedělejte si ze mě blázný, milá zlatá. Takhle brzy po ránu si na žerty moc nepotrpím. Víte velice dobře, že u mě v žádném případě nemůžete být zaměstnaná, když jste zasnoubená se Stokesem.“

„Lady Mayfieldová, snažně vás prosím –“

Letty na ni vrhla chápavý pohled. „Jsem na vás pyšná, má milá. Vzala jste si moje rady k srdci, to se musí nechat. Nešly vám jedním uchem dovnitř, druhým ven. Investovala jste moudře.“

Emma na ni vytřeštila oči. „Jak prosím?“

„Je ovšem pravda, že pan Stokes není tak docela senilní. Soudě podle jeho vzhledu tady může pobýt ještě hezkých pár let. Ale takový mladý a zdravý pán koneckonců taky není k zahoezení.“

„Letty.“

„Doufám, že ho naučíte, aby tancoval, jak vy budete pískat, abyste si mohla začít užívat hned a nemusela čekat, až natáhne brka.“

Emma sevřela ruce v pěst. „Vy to nechápete.“

„Ale ovšemže to chápu, má milá.“ Letty na ni mrkala úplně stejně jako předtím v kuchyni paní Gattenová. „Vaše strategie byla podle mého mínění maličko riskantní. Já osobně jsem všemi deseti pro to, aby dívka udržela své přednosti pod zámek, dokud nemá navlečený snubní prsten. Ale vy jste na druhou stranu Stokesa dohnala k veřejnému oznámení zasnub. To by s trochou štěstí taky mohlo vyjít.“

Emma ztěžka polkla. „Vyjít?“

„On není jako většina urozených pánů, kterým nedělá problém naslibovat dívce hory doly, jen aby dosáhli svého, a pak ji pustit k vodě, když jim začne být na obtíž. Ten člověk je pověstný tím, že umí držet slovo.“

„Lady Mayfieldová, já nevím, jak vám to mám vysvětlit, ale –“

„To víte, lidem bude asi připadat maličko divné, že si za nevěstu vybral zrovna vás. Ale já si myslím, že jeho uvažování v tomhle směru úplně chápu.“

„Ano?“

„Jo, jo.“ Letty se zatvářila vychytrale. „O Stokesovi je známo, že je tak trochu výstřední. Ví se, že na něj povrchní šarm a nóbl způsoby moc nepůsobí. A taky to, že prý valnou většinu smetánky z duše nenávidí kvůli nešťastným okolnostem svého původu. Ano, mně je nad slunce jasnější, že mu jako manželka bude daleko lépe vyhovovat dívka, která se nepohybuje ve vyšší společnosti.“

Ted' zbývá už jen jediné, pomyslela si Emma. Dodala si odvahy.

„A mohla byste mi dát doporučení, lady Mayfieldová?“

Letty se zasmála. „Nebud'te směšná, děvče. Vy už přece žádné doporučení potřebovat nebudete.“ Rozchechtala se ještě hlasitěji. „Prý doporučení. To mě podržte.“

To bude můj konec, zoufala si Emma v duchu.

Hodinu nato Emma zjistila, že den, který pro ni začal tak neblaze, skončí pravděpodobně katastrofou. Edison jí po Polly vzkázal, že si s ní chce vyjet na koni. „Proboha, vyříd'te mu, že ne, Polly.“

Zmocnila se jí nová hrůza. Okamžitě pochopila, že hrozí nebezpečí, že ztratí i to druhé místo. Edison zřejmě zjistil, že u lady Mayfieldové už nepracuje, a usoudil, že mu v jeho pátrání napříště nebude nic platná.

Pomyslela si, že potřebuje čas. Zhluboka se nadechla, aby se trochu uklidnila, a pokusila se vymyslet rozumnou výmluvu, jak odvrátit

nevyhnutelné.

„Vyřídte, prosím, panu Stokesovi, že nemám jezdecký kostým,“ požádala služebnou.

Naneštěstí, i když se to vzhledem k tomu, jakou dnes měla smůlu, asi dalo čekat, její malá lest selhala.

Polly se v několika minutách přihnala zpátky se skvělým jezdeckým kostýmem z tmavě tyrkysového sametu a s holínkami z kozinky. Oči jí vzrušeně svítily.

„To pro vás našla paní Gattenová,“ vysvětlovala pyšně. „Patřil lady Wareový. Než onemocněla, jezdila na koni každé den. Myslím, že vám padne jako ulitý.“

Emma tupě zírala na elegantní modrý kostým. Všimla si, že k němu patří také apartní tyrkysový klobouček s modrým perem.

Právě v té chvíli se ze šatny vynořila Letty v ostře žlutých šatech s hlubokým čtvercovým výstřihem na plné hrudi. Stačil jí jediný pohled a hned nadšeně zatleskala. „K vašim rusým vlasům půjde ohromně.“

Emma pochopila, že nemá smysl pokoušet se odvrátit hrozící katastrofu. Nezbyvá jí než si vyjet na koni a přijmout i druhou výpověď.

Zničeně si pomyslela, že dřív nebo později si člověk na to věčné vyhazování z práce snad zvykne.

O čtyřicet minut později se nechala vysadit do dámského sedla. Uchopila otěže a s úlevou konstatovala, že klisnička, kterou jí štolba vybral, vypadá poslušně. Měla obavy, že už vše zapomněla, protože přestala jezdit dávno předtím, než zemřela babička Greysonová.

Edison si vybral štíhlého hnědáka. Lehce se vyhoupl do sedla a vyjel jako první z nádvoří. Zvolil cestu, která vedla do hustých hvozdů, jež zámek obklopovaly.

V několika minutách se ocitli daleko od lidí, v příšeří letitých stromů.

Emma nasupeně čekala, kdy Edison zabrousí na obávané téma, on však neřekl ani slovo, dokud nezajeli hlouběji do lesa. Zdálo se, že je plně pohroužen do svých myšlenek.

Za jiných okolností by nabídku k vyjíždě na koni přijala s nadšením. Ráno bylo jasné a slunečné a nemohla popřít, že opustit alespoň nakrátko zámek je pro ni velkou úlevou.

Pokusila se na svou situaci podívat optimisticky. Velkou výhodou bylo rozhodně to, že jí nehrozí bezprostřední nebezpečí oběšení.

Alibi, které Edison poskytl, sice mělo neblahý dopad na její kariéru, dosáhlo však cíle, o který šlo. V očích smířčího soudce je mimo podezření. Ten člověk jí sice nemusel věřit, ale nemohl prakticky nic dělat.

Úředník se už stejně vzdal naděje, že zločin vyřeší, uvědomila si. Bylo totiž téměř nemožné nutit příslušníky šlechty, aby odpovídali na otázky, pokud nechtěli, nebo pokud důkaz proti nim nebyl opravdu pádný.

Emma měla silné podezření, že zámecké služebnictvo nebylo jediné, kdo došel k závěru, že Chiltona Crana zastřelila ona. Neunikly jí divoké dohady a postranní pohledy hostů. Nikdo z nich se pochopitelně nepokusí alibi vyvracet. Bylo by to totéž jako vmést Edisonovi do tváře, že je lhář, a Emma pochybovala, že by někdo byl tak pošetilý, aby se vystavoval podobnému riziku.

I když se příslušníci smetánky budou mít před Edisonem uctivě na pozoru, vlastní názor si přesto vytvoří, stejně jako to udělalo služebnictvo. Mohla jen doufat, že nikdo z nich neměl Chiltona Crana v takové oblibě, aby kul pomstu.

Emma už to napětí nedokázala vydržet a vyhrkla: „Kdo vlastně podle vás Crana zabil, pane?“

Zadumaně se na ni podíval. „Totožnost vraha není důležitá.“

„Dobrý bože, pane, vy si myslíte, že jsem to byla já, vidíte?“

„Jak jsem řekl, není to důležité. Mimochodem, mluvil jsem s hospodyní. Neví, kdo tu služku s čajem do vašeho pokoje poslal. Příkaz dorazil do kuchyně na lístku. Nepodepsaném.“

„Aha.“ Emma neměla náladu zdržovat se nepodstatnými detaily. „Asi jste už slyšel, že u lady Mayfieldové ode dneška nejsem zaměstnaná,“ prohodila stroze.

Edison na ni upřel překvapený pohled. „Neslyšel jsem, že jste od ní odešla.“

„Dobrovolně jsem to neudělala, pane. Byla jsem na místě propuštěna.“

„To mě nepřekvapuje.“ Edisonovi zacukalo kolem úst. „Je stěží pravděpodobné, že by lady Mayfieldová chtěla zaměstnávat mou snoubenku jako placenou společnici.“

Emma křečovitě trhla otěžemi. Klisnička na protest cukla hlavou. Emma honem stisk povolila. Nebyl důvod vylévat si zlost na nevinném koni.

„Nuže, pane?“

„Nuže, co?“

Rozhněvaně se na něj otočila. „Bezpochyby jste usoudil, že vám tím pádem nemůžu být v pátrání nijak užitečná, a máte tudíž v úmyslu propustit mě také, mám pravdu?“

Edison se zamračil. „Proč bych to dělal?“

„Nemusíte chodit kolem horké kaše nebo se to snažit nějak pěkně zaobalit. Já moc dobře vím, že jste mě vytáhl až sem, abyste mi mohl oznámit, že jsem od této chvíle bez místa. Asi si myslíte, že bych vám měla být vděčná za to, co jste pro mě včera v noci udělal. A já vám vděčná opravdu jsem. Ale jenom do určité míry.“

Díval se na ni s pobaveným zájmem. „Chápu.“

„Jsem si velice dobře vědoma, že jste mě zachránil před šibenicí. Jenže teď jsem kvůli tomu přišla o místo u lady Mayfieldové, a jelikož jsem tím přestala být k užitku i vám, budu se muset poohlédnout po něčem jiném.“

„Emmo –“

„A to nebude ani trochu snadné, protože mi lady Mayfieldová odmítá dát doporučení.“

„Ach.“ Jeho tiché zvolání naznačovalo, že už mu svítá.

Emma přimhouřila oči. „Tvrdí totiž, že jako vaše snoubenka žádné potřebovat nebudu. Těžko jsem jí mohla vysvětlovat, že vlastně vaše snoubenka nejsem, protože bych měla po alibi, nemám pravdu?“

Vypadal zamyšleně. „Hmm.“

„Žádné další místo už nedostanu, až se Warovi hosté vrátí do Londýna a rozhlásí mezi přáteli a známými, že jsem byla nakrátko vaší snoubenkou a navíc že jsem s největší pravděpodobností taky vražednicí.“

„Ano, vidím, že by mohly vzniknout určité potíže.“

„Potíže?“ Zlost, která v ní od rána doutnala, teď vybuchla. „To je trochu slabý výraz, pane. Až oznámíte, že jste zasnoubení zrušil, bude to můj konec.“

„Uvědomuji si, že by zrušení zasnoubení za daných okolností vyvolalo skandál.“

„Byla by to *katastrofa*. Díky vaší snaze poskytnout mi alibi si všichni myslí, že ať už jsem ho zabila nebo ne, je jisté, že na nějaký čas jsem vaší milenkou. Jakmile ztratím ochranu, kterou mi skýtá formální zasnoubení, bude se na mě pohlížet jen o něco lépe než na povětrnou osobu. Stane se ze mě žena bez slušné pověsti. Až se to roznese, nikdo mě za společníci nebude chtít.“

„Ach ano. Zase ten problém s bezúhonností.“

„Pravděpodobně si budu muset změnit jméno, sehnat další paruku a hledat práci někde na severu. Možná až ve Skotsku.“

„Strašlivý osud,“ dal jí za pravdu.

V Emmě zablikala jiskřička naděje. Alespoň nepopírá svůj díl viny. „Takže chápete, že musím čelit nanejvýš nešťastné situaci a že je to výhradně vaše vina, pane.“

Přikývl. „Ano, předpokládám, že by se to tak dalo říci.“

Pookřála. Spěchala ten nepatrný úspěch podpořit. „Za daných okolností se mnou, jak doufám, budete souhlasit, že by bylo hrubě nespravedlivé, kdybyste mi upřel slíbený plat.“

„Velmi nespravedlivé,“ opakoval docela ochotně.

„Říkala jsem vám, jak je to se sestřiným školným.“

„Ano, říkala.“

Zaplavila ji úleva. Tak se nakonec přece jen nebude vzpírat. A mohla by se pokusit získat i ten zbytek. „Myslím, že to nejmenší, co byste pro mě kromě vyplacení dohodnutého platu mohl udělat, je, že mi napíšete doporučení.“

Zvedl obočí. „Doporučení?“

„Ano. S přímluvou od muže vašeho významu najdu na severu zaměstnání mnohem snáz.“

„Aha.“

Rychle zvažovala podrobnosti svého plánu. „Naštěstí mám opisy posledních dvou doporučení, která jsem si napsala sama. Půjčím vám je, jestli budete chtít. Můžete je použít jako vzor. Musím se pochlubit, že jsou skvělá.“

„Asi budou velmi barvitá.“

„To opravdu ano. Jsem na ně docela pyšná. Hned jak se vrátím na zámek, přinesu vám je.“

„Jak laskavé.“

„Vymyslím si nějaké nové jméno, abyste je do toho doporučení mohl napsat. Teď se nějakou dobu neodvážím používat to svoje. Klepy si dovedou najít cestu i mimo Londýn. Nemá smysl riskovat.“

„Emmo –“

„Kdyby vám to nevadilo,“ skočila mu honem do řeči, „velice bych ocenila, kdybyste je mohl napsat už dnes odpoledne. Mám obavy, že po všem tom vzrušení se hosté už dlouho nezdrží a začnou se vracet do Londýna.“

„To je pravda. Už se jistě nemohou dočkat, až začnou svým

známým vykládat o Cranově vraždě.“

„Přesně tak. Tahle historka bude smetánku vzrušovat hezkých pár dní.“

„Správně.“ Edison na Emmu pohlédl a v očích měl nevyzpytatelný pohled. „Oceňuji vaši nabídku, slečno Greysonová. Ale myslím, že vaše doporučení nebudu muset opisovat.“

„Určitě? Já s tím ale mám spoustu zkušeností. Zjistila jsem například, že některá slova dělají přímo zázraky.“

Nakrátko ho to zaujalo. „A která?“

Emma, která se je už dávno naučila z paměti, je rychle odříkala. „Pokorná, ošklivá, bojácná, ponížená, nevtíravá a brýle.“

„Brýle?“

„Potenciální zaměstnavatelky si na brýle náramně potrpí.“

„Ach tak.“ Edison zastavil svého valacha. „To je dobře, že se o nich zmiňujete. Náhodou se vás na ně už nějakou dobu chci zeptat.“

Emma se zamračila, protože její klisna se zastavila sama od sebe.

„Opravdu je potřebujete, nebo je používáte ke zdokonalení svého obrazu pokorné, bojácné, nevtíravé a tak dále?“

Pokrčila rameny. „Nepotřebuji je, abych dobře viděla, jestli se ptáte na tohle. Ale pokud jde o mou profesi, jsem přesvědčena, že vzhledu dodávají ten poslední správný puntík.“

Edison natáhl ruku a jemně jí brýle sundal. „Nechápejte mě špatně, slečno Greysonová. Ty vaše brýle mi připadají docela roztomilé. Ve vašem novém místě se ale nebude vyžadovat pokorný ani bojácný dojem. A rovněž se nebudete muset snažit být nevtíravá. Vlastně spíš naopak.“

Zamžikala. „Jak prosím?“

„Dovolte, abych byl zcela otevřený, má milá slečno Greysonová. Přistoupil jsem na to, že vám vyplatím trojnásobek platu, který jste dostávala od lady Mayfieldové za celé čtvrtletí. Očekávám proto, že u mě vydržíte aspoň tak dlouho, abyste si ty peníze mohla odpracovat.“

Emmě poklesla brada. „Ale říkala jsem přece, že už vám nebudu k ničemu. Lady Mayfieldová mě dnes ráno propustila.“

„Napadlo mě, že jako moje snoubenka mi budete daleko prospěšnější než jako společnice u lady Mayfieldové.“

„Zbláznil jste se, pane?“

„Možná.“ Když si všiml, jak se tváří, musel se usmát. „Ale to není vaše starost. Ledaže byste ovšem měla námitky proti práci u šilence,

jako jsem já.“

„Osoba v mém postavení si nemůže dovolit být vybíravá, co se zaměstnavatelů týče.“

„Výborně. Takže jsme dohodnutí. Vy budete hrát mou snoubenku a pracovat jako moje asistentka, dokud neskončím pátrání.“

Emma užasle potřásla hlavou. „Vážně se domníváte, že takový plán vyjde?“

„Opravdu nevím. Při všem tom vzrušení jsem vám minulou noc nestačil povědět, že jsem prohledal Mirandinu ložnici a objevil tam jisté byliny. Došel jsem k závěru, že se nějak dostala k receptu na elixír. Což znamená, že mě možná dovede ke *Knize tajemství*.“

„A budete potřebovat mou pomoc, protože lady Amesová si myslí, že na mě účinkuje.“

„Ano.“

Z vyhlídky na další posezení u odporného čaje nebyla nadšena, ale pomyšlení, že by si musela hledat jiné místo, bylo ještě nepříjemnější.

„Poctivě vás ale musím upozornit, pane Stokesi, že vám nemohu zaručit úspěch,“ varovala ho Emma. „Jedna věc je dělat společnici, v tom ohledu už přece jen nějaké zkušenosti mám. Ale s rolí snoubenky žádné zkušenosti nemám a nejsem si ani trochu jistá, že se na ni hodím.“

„Naopak, slečno Greysonová.“ Nahnul se k ní a vzal ji za bradu. „Myslím, že se na to místo hodíte výborně. Potřebujete jenom trošičku praxe.“

Začal k ní sklánět hlavu. S úlekem si uvědomila, že se ji chystá políbit.

„Ještě něco, pane,“ hlesla se zatajeným dechem.

Zarazil se jen kousek od jejích rtů. „Ano?“

„Vzhledem k tomu, o jak neobvyklé místo se jedná, musím vážně trvat na tom, abyste mi doporučení napsal předem.“

Nepatrně se usmál. „Pustím se do toho co nejdřív.“

Emma zahlédla, jak se za ním právě ve chvíli, kdy se začal opět chystat k polibku, pohnul hustý porost. Zmocnil se jí důvěrně známý pocit, při němž jí naskočila husí kůže.

Zašustilo listů. Sluneční paprsek se na krátký okamžik zaleskl na něčem kovovém.

„Pane. Pistole.“

Edison reagoval bleskurychle. Popadl Emmu za paži, kopnutím si

uvolnil nohy z třmenů a strhl ji z koně.

V okamžiku, kdy oba dva dopadli na zem, třeskl z lesa nad jejich hlavami výstřel.

Vzpínající se koně na několik okamžiků způsobili docela slušný chaos. Ptáci se rozkřičeli, vylétali z houštin a ještě zvyšovali vzniklý hluk a zmatek. Edison těch několika vzácných chvil využil, aby se s Emmou odkutálel do hustého porostu vedle stezky.

Když oba polekaní koně odcválali pryč, Edison už stačil Emmu bezpečně přitisknout k zemi za neproniknutelným houštím.

V lese se rozhostilo ticho.

„Zůstaňte tady,“ zašeptal Edison. „Ani se nehněte, dokud se nevrátím.“

„Probůh, pane, snad za tím pytlákem nechcete běžet?“

„Chci se jen rozhlédnout kolem.“

„Edisone, ne, nesmíte tolik riskovat.“ Nazvedla se na lokti. „Vraťte se. Mohl si vás splést s hajným. Nevíte, co udělá. Pytláci mohou být velmi nebezpeční.“

Pohlédl na Emmu. Ležela na zemi ve změti tyrkysové modrého sametu a zpod lemu sukně jí vykukovala drobná nožka v punčoše. Apartní klobouček uletěl a vzal s sebou několik vlásenek, takže jí teď na ramena spadal proud ohnivě rudých vlasů. Upírala na Stokesa hněvivý pohled.

Chvilí trvalo, než mu svitlo, že to, co se jí zračí v očích, je úzkost. Když to konečně pochopil, rozlilo se mu v nitru zvláštní teplo. Stříleli na ni, strhli ji z koně a odvěkli do houští a ona se strachuje o jeho bezpečí.

Poznání, že si o něj dělá opravdové starosti, bylo pro Edisona vzácným a příjemným překvapením. Od matčiny smrti nedal nikdo kromě Ignatia Lorringa najevo obavu o jeho bezpečí.

„To je v pořádku,“ odvětil nevýrazně.

Přikrčil se, aby využil úkrytu poskytovaného silnými kmeny a hustými popínavými rostlinami. Z lesa na druhé straně stezky nebylo nic slyšet.

S trochou štěstí, pomyslel si Edison, se útočník rozhodne zůstat v lesní skryši v naději, že ho tam nikdo nepůjde hledat. Který blázen by se prodíral houštím a pronásledoval ozbrojeného muže, který na něj právě střílel?

Tiché zvuky lesa se zvolna vrátily do starých kolejí. Ptáci vysoko v korunách začali cvrlikat a občas zatřepetali křídly. Z nedalekého podrostu se ozvalo tiché šustění. Zajíc, pomyslel si Edison bezděčně. Nebo možná veverka.

Když si byl opravdu jist, že ho nikdo z opačné strany stezky nemůže vidět, vstal a rychle zmizel v zeleném houští. Měl namířeno k místu, odkud útočník střílel.

Zůstaň, kde jsi, nabádal ho v duchu Edison. *Za minutku tě mám v hrsti.*

Dotyčný mu zjevně četl myšlenky a dovtípil se, že mu hrozí nebezpečí. Ozval se hlasitý dupot a praskání větví doprovázející překotný úprk.

Ptáci začali znovu hněvivě křičet a poletovat.

„Zatraceně.“

Nemá smysl se za ním honit, pomyslel si Edison znechuceně. Je už velmi daleko a les je příliš hustý, aby toho bídáka mohl zahlédnout.

Zklamaně vystoupil zpoza stromu.

„Pane? Pane Stokesi?“

„Je to v pořádku, Emmo. Utekl.“

„Díky bohu.“ Svižně vyskočila na nohy a rozběhla se ke stezce.

„Doufám, že se neurazíte, pane, ale podle mého mínění jste se zachoval notně pošetile.“

Zamračil se a vyšel jí vstříc. „S posledním zaměstnavatelem, který vám ještě zbyl, byste takhle neměla mluvit.“

„Ale stejně jste se nemusel vystavovat takovému nebezpečí, pane. Vždyť ten člověk měl pistoli. Mohl ji znovu nabít a vystřelit na vás.“

Edison se přes rameno ohlédl k místu, kde střelec stál. Potom pohlédl na Emmu. „Myslíte podruhé?“

Nasazovala si klobouček a vytřeštila oči. „Dobré nebe.“

„Myslíte, že i poprvé střílel po vás? Určitě to byl pytlák, který zahlédl koně a spletl si ho se srncem.“

Edison o tom chvíli přemýšlel. Nakonec si raději nechal pro sebe, že pytláci většinou používají oka a pasti. A pokud mají střelné zbraně, jsou to pušky, a nikoli pistole, které jsou na velkou vzdálenost nepřesné, a k lovu se proto příliš nehodí.

Věděl však, že kdyby se pustil do výkladu, proč si je téměř jist, že kulka byla určena jemu, polekal by Emmu ještě víc. A stejně zatím nevěděl, proč by ho někdo chtěl zabít.

Ne že by měl tak málo nepřátel. Žádný muž by nedosáhl jeho

postavení, aby si přitom pár nepřátel nenadělal. Nepřišel však na žádný důvod, proč by ho jeden z nich sledoval až sem, kdyby ho chtěl zabít. Dokud nemá odpovědi na tyto otázky, je zbytečné prohlubovat Emminy obavy.

„Máte úplnou pravdu, slečno Greysonová. Je jisté, že to byl pytlák.“

„Ovšemže mám pravdu.“ Hněvivě si smetala hlínu a listí, které jí utkvěly na šatech. „Tyhle lesy patří panu Warovi. Pytláci jsou jeho problém, ne náš.“

Chvilí přihlížel, jak si natřásá dlouhé sukně jezdeckého obleku. Když zvedla ruce, aby si upravila husté rudé vlasy, přikročil k ní blíž.

„Nevím, jak bych vám to měl říci, Emmo.“

„Oč jde, pane?“ Usilovně si cpala vlasy pod tyrkysový klobouček.

Postoupil ještě o krok. Stál teď velmi blízko, ale ona si toho zřejmě stále nevšimla. Měla skloněnou hlavu a vytrvale si upravovala vlasy. Prudce zatoužil zabořit dlaně do té ohnivé spousty.

„Ještě nikdy jsem nemusel děkovat za záchranu života dámě,“ spustil tiše. „Musíte mi prominout, jestli to neudělám správně.“

„Života?“

Zvedla hlavu tak rychle, že neměl čas ustoupit. Vysoké špičaté dýnko klobouku ho udeřilo do brady. Srážka smetla klobouk na zem a vlasy se jí znovu rozlily po ramenou.

Tentokrát Edison neodolal. Vztáhl ruku a vsunul prsty do zářivé hřívy. „Kdybyste nevykřikla, měl bych kulku v zádech.“

Vytřeštila oči. „Dobré nebe, vážně si myslíte, že by vás ten pytlák zasáhl?“

Edison zběžně pohlédl na čerstvou jizvu na stromě přímo za jejími zády a rychle počítal.

„Nebyla to špatná rána na to, že vyšla z pistole. V každém případě vám musím poděkovat.“

Odkašlala si. „Jestli jste o tom přesvědčen, tak jsme si vyrovnali účty. Vy jste mě přece včera v noci zase zachránil před šibenicí.“

Pousmál se. „Zdá se, že jsme uzavřeli velice užitečnou smlouvu, milá slečno Greysonová.“

Zesílil sevření dlaní, přitáhl ji k sobě a políbil.

Zprudka se nadechla a popadla ho za ramena tak silně, až se mu prsty zaryla do kabátu.

„Pane Stokesi,“ hlesla.

Chvilíčku váhala a potom její ústa zázračně zjihla.

Poznání, že ho chce líbat stejně, jako on touží líbat ji, měla na Edisonovy smysly podivný účinek. V žilách mu bouřil přívál divokého očekávání.

Jen ochutnám, umiňoval si a objal Emmu pevněji. Jen maličko. Vždyť stojíme uprostřed cesty. Na milování tu není místo ani čas.

Toho rána však neměl vůli ani zdaleka tak pevnou jako obvykle. Vybavil si, jak tam před chvílí ležela ve změti sametu, a ta vzpomínka v něm zažehla plamen.

Uslyšel další tiché zasténání a uvědomil si, že má dlaň na Emminých řadrech. Jemně zesílil tlak prstů a hladil něžnou křivku. Rozhodně se s ní nemůžu milovat rovnou tady uprostřed cesty, pomyslel si, ale kdybych ji odnesl hlouběji do lesa, měli bychom soukromí až až.

Vtom Emma vyjekla a vysmekla se mu z objetí. Chvatně couvla. „Opravdu, pane, tohle mi za daných okolností nepřipadá zrovna moudré.“

Zatvářil se překvapeně. Uvědomil si, že mu náhlý výbuch touhy zatemnil mozek.

„Za jakých okolností?“ opakoval nechápavě.

„Jste můj zaměstnavatel, pane. A opravdu jediný, kterého momentálně mám.“

„No a?“

„Každý ví, že pro dámu v mém postavení je nanejvýš nemoudré mít intimní vztah s tím, kdo jí vyplácí gáži.“

„Aha.“

Emma se shýbla a zvedla ze země klobouk. „Historek o ženách, které takový poměr nadobro zničil, je bezpočet.“ Nasadila si klobouk znovu na hlavu. „Nebesa, vždyť já vlastně obývám ložnici profesionální společnosti, která patrně rovněž udělala tu fatální chybu. Zapletla se prý s panem Warem, když pracovala u jeho tety.“

Zamračil se. „Chcete tvrdit, že bývalá společnost lady Wareové měla poměr s jejím synem?“

„Povídá se to mezi služebnictvem.“ Rázně si zasunula sponku do vlasů. „Jmenovala se, myslím, Sally Kentová. Polly mi řekla, že ji Ware propustil, jakmile mu začala být nepohodlná.“

Edison zaváhal. „Chápu to správně, že váš názor na rizikovost takového vztahu se nezměnil ani poté, co jsme se veřejně zasnoubili?“

„Ne, to rozhodně ne.“ Úkosem na Stokesa pohlédla. „Naopak to podle mě celou situaci jen komplikuje. Jelikož však nemám momentálně příliš na vybranou, musím se s tím smířit.“

Zlehka se uklonil. „To je od vás velmi statečné, slečno Greysonová.“

„Ano, je. Takže se podobné situace nebudou víckrát opakovat.“ Rozhlédla se kolem sebe. „Snad byste mohl být tak laskav, pane, a chytit naše koně. Měli bychom se vrátit na zámek, nemyslíte?“

„Máte pravdu. Mám ostatně v úmyslu odjet dnes odpoledne do Londýna. Pojedeme-li bez zastávek, budeme před půlnocí na místě.“

Udiveně na Stokesa pohlédla. „Vy se chcete vrátit do Londýna už dnes? Ale já myslela, že budete chtít pokračovat v pátrání na zámku.“

„Jak jste sama poznamenala, většina Warových hostů bude spěchat, aby už byla v Londýně a mohla začít šířit novinky.“

„Co když se lady Amesová s ostatními nevrátí?“

Usmál se. „Něco mi říká, že Miranda bude následovat vás, má milá slečno Greysonová.“

Přimhouřila oči. „Uvažoval jste, kde budu v Londýně bydlet, dokud budu hrát vaši snoubenku?“

Zazubil se. „O té drobnosti si hodlám promluvit s vaší bývalou zaměstnavatelkou.“

„S lady Mayfieldovou?“ Emma zpozorněla. „Co ta s tím má společného?“

„Hodlám ji požádat o pomoc ohledně vašeho uvedení do společnosti.“

V Emminých očích se objevil nelíčený děs. „Ach, to ne, přece nebudete lady Mayfieldovou žádat, aby... aby –“

„Aby byla vaší patronkou při vstupu do společenských kruhů? Proč ne? Výborně se na takový úkol hodí. Zná úplně každého. A něco mi říká, že ji to bude ohromně bavit.“

„Je tohle všechno vážně nezbytné?“

„Ano, je.“ Čím víc o tom uvažoval, tím víc se mu to líbilo. „Vlastně je to skvělé řešení. Díky mému plánu budete moci dál působit jako moje asistentka, aniž byste vzbudila jakékoli podezření.“

Emma zavřela oči. „Já věděla, že budete náramně nesnesitelný zaměstnavatel, pane.“

„Zato ale velice slušně platím,“ připomněl jí medově. „A jak jste

právě konstatovala, na vybranou zrovna nemáte.“

Dvě hodiny nato nechala Emma balení balením a seběhla dolů. Knihovna byla k její veliké úlevě prázdná. Na stole uviděla denní příděl londýnských novin a vrhla se k nim.

Odnosla si je na sedátko u okna a horečně v nich začala listovat, aby našla zprávy o námořní plavbě. Netrvalo dlouho a byla hotova. Měla v hledání už slušnou praxi, takže jí neunikla ani sebemenší zprávička o lodi, vracející se do přístavu. Nezbylo jí však než přiznat porážku. O *Zlaté orchideji* v novinách pořád nebylo ani slůvko. „Zatracená, pitomá loď.“

Složila poslední noviny a položila je na hromádku k ostatním. Nepřítomně vyhlédla z okna na hemžení na předním nádvoří, kde se připravovaly kočáry a spřežení. Většina hostů hodlala odjet ihned po pozdní snídani a ostatní je budou bezpochyby následovat zítra.

Měla by se vrátit nahoru a dokončit vlastní přípravy na odjezd do Londýna, říkala si v duchu. Na cestu se ani trochu netěšila.

Nemá nejmenší důvod ke stížnostem, napomenula se ihned, aby si dodala odvahy. Nedá se přece tvrdit, že by ji pobyt na zámku Ware bůhvíjak těšil. V průběhu dvou uplynulých dnů se musela nalévat odporným čajem, byla propuštěna z velmi pěkného místa a jen o vlásek unikla znásilnění a šibenici. Nemluvě o nepříjemném incidentu s pytlákem z dnešního rána.

Život ve městě bude nepochybně konejšivým lékem na všechna nebezpečí, která pro ni nachystal venkov.

Zaznamenala také bod k dobru, získala přece další zaměstnání, které slibovalo skvělý výdělek. Na chvíli si dovolila snít o budoucnosti. Podaří-li se jí zůstat v novém místě tak dlouho, aby dostala plat, bude mít dost peněz, aby pro sebe a Dafne pronajala malý domek. Bude-li opatrná, zbude jí možná menší částka, kterou by mohla investovat do další lodě.

To ne. Do další lodě rozhodně ne, umiňovala si. Tentokrát najde jinou investici. Třeba stavbu nějaké nemovitosti. Takový projekt by mohla sledovat zblízka a neriskovala by, že jí zmizí někde na moři.

Jakmile bude mít peníze v ruce, vezme Dafne ze školy paní Osgodové domů.

Prsty sevřela polštář na sedátku. Všechny její sny závisí na tom, jestli si udrží postavení snoubenky Edisona Stokese, připomínala si. Nesmí udělat nic, co by to ohrozilo. Za všech okolností musí dávat najevo náležitou profesionalitu.

Edison už zašel za Letty, což brala jako důkaz důslednosti, která byla pro něj typická. Letty myšlenka patronátu nad Emmou nadchla, přesně jak Edison předpověděl. Bylo zřejmé, že to považuje za skvělou zábavu.

„Hlavně vás musíme bez dalšího otálení dostat z těch nemožných šatů,“ prohlásila Letty. „V něčem u krku pěkně vystřiženém budete vypadat ohromně. Moje švadlena bude přesně vědět, jak vám zdůraznit poprsí.“

Jedno je jisté, umiňovala si v duchu Emma, když nepřítomně pozorovala kočáry. Napříště žádná vřelá objetí ani vášnivé polibky s panem Stokesem. Odtud hrozí nebezpečí. Umiňovala si, že stejnou chybu už neudělá. Bez ohledu na to, jak prudce ji buší srdce, kdykoli je Edison nablízku.

„Dobrý den, slečno Greysonová,“ ozval se ode dveří klidný hlas Basila Wara. „Napadlo mě, že asi budete tady.“

„Dobrý den, pane Ware.“

Vešel do místnosti, pátravě se na Emmu zadíval a tvářil se přitom truchlivě a ustaraně. „Vyrozuměl jsem, že odjíždíte už dnes jako většina mých hostů.“

„Ano. Můj, ehm, snoubenec usoudil, že bychom se měli vrátit do města.“ Bude muset nějak překonat ten trapný sklon zakoktat se pokaždé při slově *snoubenec*. „Je přesvědčen, že musí vyřídit nějaké neodkladné obchodní záležitosti.“

Basil bolestně zkřivil ústa. „Nebudu chodit kolem horké kaše, slečno Greysonová. Uvědomuji si, že to náhlé oznámení zasnoubení vám v životě způsobí jisté, dejme tomu komplikace.“

To je dost mírně řečeno, dala mu v duchu za pravdu. Přesto se nepřestávala usmívat. Dostane za tu roli velmi slušně zapláceno, a proto musí odvést co nejlepší výkon. „Nemám zdání, o čem to mluvíte, pane.“

„Ale jděte, slečno Greysonová. Chápu úplně přesně, kdy a kde jste byla do této složité situace vmanévrována.“

Užasle pozdvihla obočí. „Ale já na tom nic tak složitého nevidím.“

„Pak se obávám, že vás čeká tvrdé probuzení, slečno Greysonová.“

„Ani trochu vám nerozumím, pane,“ pravila upjatě.

„Myslím, že mi rozumíte až moc dobře. Jste inteligentní žena, slečno Greysonová. Musíte vědět, že vaše nová situace je přinejmenším zapeklitá.“

Se značným vynaložením vůle si Emma dokázala zachovat nechápavý výraz. „Jak to vlastně myslíte, pane?“

Basil přistoupil k nejbližšímu arkýřovému oknu a vyhlédl ven na nádvoří. Tvářil se posmutněle. „Všichni upalují do Londýna, jako by jim za patami hořelo. Každý z nich doufá, že jako první donese novinky o Cranově vraždě a Stokesově překotném zasnoubení.“

„Smetánka si na klepy náramně potrpí,“ dala mu neutrálně za pravdu.

„To tedy ano.“ Pootočil hlavu a pohlédl na Emmu se soucitem a s hlubokou lítostí. „Na vaši nešťastné situaci nesu vinu já a vyčítám si to. Kdybych byl lepším hostitelem, postaral bych se vám o ochranu před Chiltonem Cranem. Nemusela byste se mu bránit sama a spáchat násilný čin.“

Emma vytřeštila oči. „Chcete tvrdit, že jsem pana Crana zastřelila já?“

„Ani ve snu by mě nenapadlo vás obvinít.“ Basil sevřel rty. „Crane si svůj osud zasloužil. Já osobně si myslím, že spravedlnosti bylo svým způsobem učiněno zadost. Jen bych si přál, abyste se do té pavučiny tolik nezamotala. Obávám se totiž, že za svou sebeobranu budete trpět.“

„Ale já nejsem v žádné pavučině, pane. Vlastně do toho nejsem zapletena, ani co by se za nehet vešlo. Moje alibi je stejně pevné jako kamenné zdi vašeho zámku. V době vraždy jsem byla s panem Stokesem. Včera to všem hostům sdělil dost jasně.“

Basil si povzdechl. „Ano, ovšem. Vaše alibi je neotřesitelné. A já jsem tomu kvůli vám rád. Ale musím vám upřímně povědět, že nechápu, proč Stokes zašel tak daleko, že své zasnoubení s vámi zveřejnil.“

Pozvedla obočí. „Řekla bych, že jeho důvody jsou jasné. V sázce byla moje dobrá pověst.“

Basil potřásl hlavou. „U Stokesa není nikdy nic jasného. Ten člověk dovede hrát zatraceně zálučně. Otázkou je, jakou hru hraje tentokrát?“

„Co vás vede k názoru, že je to hra, pane?“

Otočil hlavu a střetl se s jejíma očima. V pohledu se zračila pouze džentlmenská starost. „Pokud měl Stokes pocit, že musí za každou

cenu vystoupit na vaši obranu, stačilo přece, aby řekl, že jste byla v době Cranovy vraždy s ním.“

Vynasnažila se zatvářet patřičně šokovaně. „Byla bych zničená, kdyby řekl něco takového. Byla jsem v noční košili, pane. Proboha, vždyť by mě vaši hosté považovali za jeho... za nějaké lehké zboží.“ Vykulila oči a doufala, že se tváří přiměřeně zděšeně. „Mysleli by si, že jsem jeho milenka.“

Basil se k ní zcela otočil. „Slečno Greysonová, prosím pěkně, už kvůli sobě samé si nenamlouvejte, že se s vámi Stokes opravdu chystá oženit.“

„Ale on právě tohle hodlá udělat,“ oponovala mu vesele. „Vždyť jste ho sám slyšel.“

Basil bolestně přivřel oči. „Vy jste takové nevinátko.“

„Vysvětlíte mi to, pane. Jaký jiný plán by asi tak pan Stokes mohl mít za lubem?“

„To nevím.“ Basil se zamyslel. „Nikdo nezná Stokesa tak dobře, aby mohl předvídat jeho činy, natožpak důvody, které ho k nim vedou.“

„A smím se zeptat, proč se cítíte povinen varovat mě ohledně úmyslů pana Stokesa?“

„Trápí mě svědomí, slečno Greysonová. Uvědomuji si, že jsem nedostál povinností pána domu. Mou vinou jste se stala hříčkou Chiltona Crana a nyní i Edisona Stokesa.“

„To jsou ale divné řeči.“ Vrhla na Basila nechápavý pohled. „Já nejsem ničím hříčkou. Naopak, považuji se za nejšťastnější z žen. Zasnoubit se s panem Stokesem, to je přece jako v pohádce.“

Basil zaváhal. Potom sklonil hlavu. „Velmi dobře. Stěží mohu ještě něco dodat, snad kromě toho, že pokud se vám vaše situace přestane zdát pohádková, snažně vás prosím, neostýchejte se a přijďte za mnou. Postarám se o vás, má milá. To je to nejmenší, čím mohu odčinit svou hostitelskou nedbalost.“

Než se Emma zmohla na odpověď, vytušila něčí přítomnost. Otočila se a uviděla, že u dveří stojí Edison. Nedíval se na ni. Mrazivý pohled upíral na Basila.

„Není mi po chuti, když svou snoubenku nalézám v rozhovoru s cizím mužem, pane Ware.“ Postoupil dál do místnosti. „Je to jasné?“

„Docela jasné, pane Stokesi.“ Basil se Emmě lehce uklonil. „Omlouvám se za případné nedorozumění mezi námi, slečno. Přeji příjemný návrat do Londýna.“

Zamířil ke dveřím a bez ohlédnutí vyšel do chodby.

Edison se obrátil na Emmu.

Náhle si velice intenzivně uvědomila, jaké je v místnosti ticho.

„Jako v pohádce?“ opakoval Edison s vážným zájmem.

„Připadalo mi, že to bude znít dramaticky. Až celá tahle hra skončí, začnu možná uvažovat o divadelní dráze.“

Půl hodiny poté zabouchla Polly víko Emminy truhličky. „Tak a je to, slečinko. Jste zapakovaná a můžete vyrazit na cestu. Dojdu pro některýho lokaje, aby vám to snes dolů.“

„Děkuji, Polly.“ Emma se rozhlédla po své malé a holé ložnici, aby se ujistila, že tam nezapomněla kartáč, podvazek ani trepku. Placená společnice si nemůže dovolit zacházet se svým majetkem ledabyle.

Neustále se pohledem vyhýbala skvrně na podlaze. Služky se pokusily Cranovu krev vydrhnout, ale příliš se jim to nepodařilo. Pomalu se otočila na patě a zkontrolovala toaletní a mycí stolek.

Pohledem ulpěla na výšivce, která visela na zdi. Nahlédla do otevřeného šatníku. Byl prázdný. Několikery šaty ležely bezpečně v truhle.

Jediná osobní věc, která v pokoji zbyla, byla zarámovaná ruční práce Sally Kentové. Emma se otočila a znovu si obrázek zamýšleně prohlížela. *Placená společnice si nemůže dovolit zacházet se svým majetkem ledabyle.*

Je docela dobře možné, pomyslela si, že pouze jiné ženě, která si zvolila tutéž osamělou a málo slibnou dráhu, může připadat nanejvýš podivné, že si Sally výšivku nevzala s sebou, když odtud odjížděla.

„Polly?“

„Ano, slečno?“ Polly zůstala stát ve dveřích.

„Myslíte, že by někomu vadilo, kdybych si obrázek slečny Kentové odvezla s sebou? Rámeček tu samozřejmě nechám.“

Polly se na výšivku dost překvapeně podívala. „To se vám tak líbí?“

„Ano, velice.“

Polly se usmála. „Povím to paní Gattenový. Ale asi to nebude vadit. Nikdo ze zámku o to nestojí a paní Gattenová vám ráda dá něco na památku. Klidně to vyndejte z rámečku a vemte si to.“

„Děkuji,“ odvětila Emma.

Počkala, až Polly odejde. Pak přistoupila ke stěně a natáhla ruku,

aby obrázek sňala. Připadal jí podivně těžký. A tlustý, dodala sama pro sebe.

Dřevěný rám šel snadno rozložit. Když pak Emma zvedla výztuž, na podlahu vypadl dopis, několik bankovek a malý, drobně vyšíváný kapesníček.

Celá užaslá začala bankovky sbírat. Rychle je spočítala. A potom ještě jednou, protože nemohla uvěřit, že se nepřepočítala. *Dvě stě liber.*

„Slušné bohatství na placenou společnost,“ zašeptala.

Bylo nemyslitelné, aby zde Sally Kentová tolik peněz nechala nedopatřením. Za to se dal koupit domek a ještě by něco zbylo. Podnikavá osoba by s takovou materiální podporou mohla například pronajímat pokoje a žít z výnosů.

Sally Kentová by zaručeně nezapomněla, že si v rámu schovala dvě stě liber.

Emma si přečetla jméno adresáta dopisu. *Slečna Judith Hopeová.* Bydlištěm v Londýně. Dopis nebyl dlouhý a byl patrně psán ve spěchu.

Má milá Judith,

promiň mi prosím, že píšu jen krátce. Víím, že si o mě děláš velké starosti. Uklidni se, jsem v pořádku a v naprostém bezpečí. Moje plány vycházejí skvěle. Podařilo se mi sehnat dvě stě liber a do čtrnácti dnů bych měla dostat ještě padesát. Je to naprosto neuvěřitelné. Jen pomysli, co všechno se dá dokázat se dvěma sty padesáti librami, má drahá.

Hlavně se přestaň bát. Vyhlídka na to, že se my dvě dokážeme vymanit z našich ohavných zaměstnání, stojí za každé riziko.

Nemohu se dočkat, až tomu všemu bude konec. Do měsíce budu u Tebe. Pak začneme společně hledat dům.

Upřímně a navždy Tvá

S.

P. S. Jako dárek jsem Ti vyšila kapesníček do Tvé sbírky neobvyklých květů. Až budeme mít svůj domeček, založíš si opravdovou zahradu.

Emma na dopis tupě civěla, dokud ji z ohromení nevytrhl hluk na chodbě. Polly se vracela s lokajem.

Vyhnula si sukně a spěšně nacpala dopis, kapesník i bankovky do kapsářů, které nosila uvázané u pasu pod těžkými šedivými cestovními šaty.

Setřásla si sukně dolů právě včas, protože Polly už vešla do dveří a za ní mohutný lokaj.

„Tadyhle Albert vám odnese věci, slečinko. Jo, a paní Gattenová vám vzkazuje, abyste si ten obrázek s jejím požehnáním vzala.“

Emma si odkašlala. „Prosím, vyříd'te, že velmi oceňuji její laskavost.“

Jedna věc je jistá, říkala si v duchu, když přihlížela, jak Albert zvedá truhlu. Ať už se oné noci, kdy Sally Kentová ze zámku zmizela, stalo cokoli, rozhodně si nestačila vzít své věci. I když si Polly a paní Gattenová myslely něco jiného, Emma došla k přesvědčení, že balení obstaral někdo jiný. Někdo, kdo neměl ani potuchy o penězích, ukrytých za zarámovanou výšivkou.

Dokázala vymyslet jen několik málo důvodů, proč by si společnosti, kterou propustili bez doporučení, s sebou nevzala tak velkou sumu. A ani jeden z nich nevěstil o osudu Sally Kentové nic dobrého.

Emma se u dveří pokojíku zastavila a naposledy se po něm rozhlédla. Její první dojem byl správný, říkala si. Ta místnost působí depresivně, ale je v tom ještě něco víc, přímo z ní číší zlo.

Chvatně zamířila ke schodišti, celá blažená, že zámek Ware konečně opouští.

„Já věděla, že to bude ohromná legrace.“ Letty proplula hlavním vchodem svého městského domu. „Neříkala jsem vám, že máte předpoklady, má milá?“

„Myslím, že jste něco takového opravdu říkala,“ dala jí Emma za pravdu. Následovala svou bývalou paní do haly a rozvazovala si stuhy na klobouku. Nakupování s Letty si vyžádalo spoustu energie a ona se už nemohla dočkat šálku čaje.

„Švadlena přesně věděla, jak zdůraznit vaše půvaby,“ pochvalovala si Letty. „Byla jsem si jista, že to dokáže.“

„Nezdá se vám, že výstřihy u těch nových šatů budou trochu moc hluboké?“

„Hloupost. Hluboké výstřihy jsou teď velkou módou, má milá.“

„Dám tedy na vás.“ A v duchu dodala, že výstřih jí teď dělá nejmenší starost.

Šaty stály nesrovnatelně víc, než kolik by byla schopná dát dohromady ze svého platu. Napadlo ji, že by mohla Edisona požádat, jestli by si šaty mohla ponechat, až celá ta záležitost skončí. Určitě se dají zastavit stejně jako šperky nebo svícny.

„Ať je tedy po vašem, Letty.“ Emma zamířila ke schodišti. „Jestli proti tomu nic nemáte, vypila bych si čaj u sebe v pokoji. Potřebuji si trochu vydechnout. Úplně mě to vyčerpalo.“

„Jen běžte, má milá. Musíte si co nejvíc odpočinout. Budete to potřebovat. Jen na příští týden jsem za vás přijala alespoň tucet pozvání. A to nemluvím o odpoledních návštěvách, které musíme vykonat.“ Naštěstí nebude muset útrapy společenského života snášet příliš dlouho, utěšovala se Emma cestou do schodů.

Vyšla nahoru a odbočila do chodby, která vedla k její ložnici. S ulehčením otevřela dveře. Na rozdíl od nevládného pokojíku na zámku Ware působila tato místnost se žlutobíle pruhovanými tapetami a bílými závěsy vesele a přívětivě. Měla dokonce hezký výhled do lesnatého parku přes ulici.

Svlékla si novou zelenou pláštěnku a posadila se k psacímu stolku na židličku potaženou saténem. Ozvalo se zaklepaní. Doufám, že je to čaj, pomyslela si.

„Dále.“

Dveře se otevřely a za nimi stála komorná Bess v doprovodu dvou lokajů. Všichni byli ověšeni balíčky.

„Milostpaní mě posílá, abych ty vaše krásný věci pouklízela,“ hlásila vzrušeně Bess. „Povídala, že jsem teď vaše osobní komorná.“

Komorná, no tohle. V několika dnech se mi změnil celý život, užasla v duchu Emma. Připadalo jí to, jako by se ocitla v pohádce.

Přihlížela, jak se v pokoji vrší jedna krabice za druhou. Tady si tedy neodpočine. Bess bude chtít všechno prozkoumat, bude vykřikovat obdivem nad každým párem rukavic či čepcem, nad každou spodničkou.

Rychlá procházka mě nakonec osvěží daleko víc než šálek čaje, usoudila. Musí si beztak vyřídit cosi soukromého, co už celé dva dny odkládá kvůli závazkům vůči Edisonovi.

„Tak dobře, Bess.“ Emma vstala a vzala si ze šatníku pláštěnku, kterou tam právě pověsila. „Když se po mně bude lady Mayfieldová ptát, pověz jí, prosím, že jsem se šla projít do parku.“

„Má vás doprovodit lokaj, slečno?“

„Ne, myslím, že dokážu přejít ulici bez asistence.“

Na Bessině kulaté tvářičce se objevil ustaraný výraz. „Asi byste neměla chodit do parku sama, slečno.“

Emma si zapíнала pláštěnku. „A proč ne, probůh? Procházela jsem se tam už mnohokrát.“

Bess zčervenala a vypadala velice nesvá. „No jo, ale to jste ještě nebyla zasnoubená s panem Stokesem.“

Emma na ni vrhla překvapený pohled. „Dobré nebe, Bess. Snad se nebojíš o mou pověst?“

Děvče si prohlíželo palce u nohou. „No, já jenom, že zasnoubený dámy se mají chovat zdrženlivě.“

„Nezapomeň, že jsem až donedávna byla placenou společnicí lady Mayfieldové, Bess. Ujišťuji tě, že zdrženlivější už ani být nemůžu.“

Bess sebou polekaně trhla. Emmu zamrzelo, že na ni tak vyjela, povzdychla si, sáhla po kabelce a rázně vyšla ze dveří.

Adresu hledala mnohem déle, než původně počítala. Nakonec však přece jen stanula před malým, tmavým domkem na Twigg Lane. Otevřela kabelku, vyndala dopis adresovaný Judith Hopeové a ještě jednou zkontrolovala adresu. Číslo jedenáct.

Je tady správně.

Vystoupila po schodech k předním dveřím a zatřukala. Zatímco

čekala, až jí přijdou otevřít, podívala se na malé hodinky, které měla připnuté k živůtku. Nemůže se tady zdržet příliš dlouho. Edison se bude tvářit jako kakabus, nebude-li úderem páte připravena k vyjížděce do parku. Od zaměstnanců se vyžaduje naprostá dochvilnost.

Trvalo dlouho, než se uvnitř domu ozvaly kroky. Chvíli nato se otevřely dveře. Kysele se tvářící hospodyně na ni upřela nasupený a nesouhlasný pohled.

„Informujte, prosím, slečnu Judith Hopeovou, že za ní přišla slečna Emma Greysonová se vzkazem od přítelkyně.“

Nedůvěřivou hospodyně naplnilo temné podezření. „A co je zač, ta přítelkyně?“

„Slečna Sally Kentová.“

„Jakživa jsem o ní neslyšela.“ Hospodyně se chystala zavřít.

Emma si však hbitě stoupla na práh a rukou přidržela dveře, aby se jí nezabouchly před nosem. Zběžně se rozhlédla kolem sebe a uviděla úzké schody nahoru.

„Vyřiďte slečně Hopeové, že má návštěvu,“ opakovala Emma ostře.

„Tak koukejte –“

Shora se ozval ztrápený, nevýrazný ženský hlas. „Stalo se něco, paní Bowieová?“

Hospodyně probodla Emmu zlostným pohledem. „Jenom pouštím ven jednu dámu. Spletla si adresu.“

„Přišla jsem za slečnou Judith Hopeovou a neodejdu, dokud si s ní nepromluví,“ zavolala Emma hlasitě.

„Vy chcete mluvit se mnou?“ Ženu, která se nakláněla nad schodištěm, to udivilo.

„Jestli jste slečna Hopeová, pak ano. Jmenuji se Emma Greysonová a mám pro vás vzkaz od Sally Kentové.“

„Dobrý bože. Vzkaz od Sally? Ale... to není možné.“

„Všechno vám vysvětlím, věnujete-li mi chvilku času, slečno Hopeová.“

Judith zaváhala. „Pošlete ji sem, paní Bowieová.“

„Víte moc dobře, že si paní nepřeje návštěvy,“ namítla paní Bowieová.

„Slečna Greysonová přišla za mnou, a ne za paní Mortonovou.“ Judithin hlas zněl náhle pevněji a odhodlaněji. „Ihned ji sem přiveďte.“

Paní Bowieová se dál tvářila jako čert, ale Emma se na ni ledově usmála a prudce strčila do dveří.

Hospodyně neochotně ustoupila. Emma vešla do tmavé haly a začala se rozhlížet po Judith Hopeové. Uviděla ženu, která se už dávno vzdala vši naděje.

Nebylo jí zjevně ani třicet, kdysi nepochybně půvabný obličej však hyzdily hluboké rýhy smutku a rezignace. Na sobě měla nenápadné hnědé šaty, vlasy byly sčesány pod neslušivým čepcem. Pouze úhel brady naznačoval hluboko skryté jádro hrdosti a neochvějné rozhodnosti.

Rovně jako svíčka sešla do tmavé haly. „Pojďte, prosím, do salonu, slečno Greysonová.“

Emma ji následovala do pokoje s těžkými závěsy na oknech a posadila se na oděnou pohovku. V krbu se netopilo. Judith neroztáhla závěsy ani nezapálila svíčku. Posadila se na kraj židle, složila ruce v klíně a s nevyzpytatelným výrazem v očích vzhledla k Emmě.

„Omlouvám se, že jsem k vám přišla bez ohlášení, slečno Hopeová.“

V Judithiných očích se poprvé zablýskla jiskřička citu. „Ujišťuji vás, že je to v pořádku, slečno Greysonová. Jste první návštěva, kterou jsem přijala od chvíle, kdy jsem před šesti měsíci nastoupila do tohoto místa. Moje velitelka nerada přijímá společenské návštěvy. A také na žádné nechodíme.“

Emma ukázala pohledem ke stropu, kde předpokládala pokoje záhadné paní Mortonové. „Nebude mít vaše paní námitky proti mé přítomnosti?“

„Patrně ano. Má námitky proti všemu, počínaje chutí polévky a konče knihami, které jí předčítám.“ Judith křečovitě sepjala ruce. „Ale ochotně budu riskovat její hněv, jen když se dozvím něco o Sally.“

„Nevím, jak začít. Po pravdě o Sally nevím nic. Nikdy jsem se s ní nesetkala.“

„Ach tak.“ Judith sklopila oči na ruce sepjaté v klíně. „Nepřekvapuje mě to. Už několik měsíců vím, že je s největší pravděpodobností mrtvá.“

„Mrtvá?“ Emma na ni udiveně pohlédla. „Jak si tím můžete být tak jistá?“

Judith se odvrátila k temnému oknu. „Byly jsme přítelkyně. Byly

jsme si... velmi blízké. Myslím, že bych o tom věděla, kdyby ještě žila.“

„Co vás vede k přesvědčení, že je mrtvá?“

„Nemám od ní zprávy,“ odvětila Judith velmi prostě. „Kdyby ještě byla na této zemi, ozvala by se mi.“

„Ach tak.“

„Jak už jsem řekla, měly jsme se velmi rády. Ani jedna z nás neměla rodinu, víte? Plánovaly jsme si, že si našetříme na malý domek na venkově. Ale s tím je teď konec.“

Judithino tiché odevzdané zoufalství Emmě div nezlomilo srdce. „Je mi to strašně líto.“

Judith se k ní otočila. „Neříkala jste, že od ní máte vzkaz?“

„Dovolte, abych vám to vysvětlila. Donedávna jsem také pracovala jako společnice. Před několika dny jsem se svou paní navštívila zámek Ware.“

Judith strnula. „Tam Sally odjela pracovat jako společnice lady Wareové.“

„Vím o tom. Náhodou jsem dostala pokoj, který původně patřil jí.“ Emma sáhla do kabelky a vydala Sallyin dopis. „Tohle jsem našla schované pod vyšitým obrázkem. Je to adresované vám.“

„Dobré nebe.“ Judith vzala dopis opatrně do ruky a pomalu ho otevírala, jako by se bála, co najde uvnitř. Spěšně vzkaz přečetla a pak vzhledla. V očích se jí třpytily slzy. „Odpusťte mi. Teď ale s jistotou vím, že Sally už nežije. Ten muž ji zavraždil.“

Emmě přejel po zádech mráz. „Co to povídáte? Chcete naznačit, že Basil Ware Sally zavraždil?“

„Přesně to mám na mysli.“ Judith křečovitě svírala dopis. „A protože je bohatý a mocný, nikdy za to nebude muset pykat.“

„Ale proč by to dělal?“

„Protože mu začala být nepohodlná, pochopitelně. Sally byla velice krásná, víte? Byla si jista, že Wara zvládne. Varovala jsem ji, ale neposlouchala mě. Myslím, že se od něj asi nechala svést. Měla nějaký plán, ale nechtěla se mi s ním svěřit.“

„A máte aspoň tušení, oč šlo?“

„Myslím, že mu něco nalhala, řekla mu, že je těhotná. Asi mu chtěla slíbit, že odejde, když jí dá peníze.“

„Ach tak.“

Judith znovu pohlédla na dopis. „Varovala jsem ji, aby tak strašně neriskovala. Ale ona byla pevně odhodlaná zbavit nás obě chudoby.

Wara její požadavky nejspíš rozzuřily, a tak ji zabil.“

Emma si povzdychla. Judithina logika jí připadala velice chabá. Prostopášníci z vyšších kruhů nemají zapotřebí sahat k vraždě, potřebují-li se zbavit nepohodlných milenek. Jednoduše je ignorují. Emmě bylo jasné, že Judith je tak nešťastná, že potřebuje svalit vinu za Sallyinu smrt na jejího svůdce.

„I kdyby Sally měla poměr s panem Warem,“ namítla Emma jemně, „neměl důvod ji zabíjet, slečno Hopeová. My obě přece víme, jak to v takových situacích chodí. Když ho omrzela, mohl ji prostě propustit. A podle všech svědectví se stalo právě tohle.“

„Ale jestli ji vyhodil, tak kde je teď?“ vyhrkla zprudka Judith. „A proč ten dopis neposlala?“

Emma zaváhala. „Odpovědi na všechny vaše otázky neznám, ale musím vás upozornit, že dopis není to jediné, co si s sebou nevzala.“

„Jak to myslíte?“

Emma pohlédla ke dveřím, aby se ujistila, že jsou zavřené. Potom si spěšně vyhrnula své nové mušelínové vycházkové šaty, sáhla do jednoho z kapsářů a vytáhla tuhý svazek bankovek a kapesníček. Obojí podala Judith.

„Tomu nerozumím.“ Judith užasle třesla oči na bankovky. Potom obrátila nechápavý pohled na Emmu. „Jak jste –“

„Pst.“ Emma významně pohlédla ke dveřím. Pro případ, že by hošpodyně poslouchala za dveřmi, se nahnula až k Judith a zašeptala. „Na vašem místě bych o tom nemluvila.“

„Ale tohle... to je celé jmění,“ odvětila šeptem Judith.

„Bankovky a kapesník jsem našla u dopisu. Sally vám zřejmě chtěla ty peníze poslat. Určitě je dostala od Wara, takže jí patřily a mohla je předat vám.“

„Ale –“

Emma vytrhla dívce z ruky kapesníček, rozložila ho a ukázala prstem na neobvyklý květ vyšitý karmínovou a purpurovou bavlnou. „Nádherná práce. Nepoznala jsem ale, co je to za květinu. Nemohla ji vidět třeba ve skleníku lady Wareové?“

Judith tupě pohlédla na rostlinku. „Sally mi na kapesníky navyšovala celou zahradu. Věděla, jak mám ráda neobvyklé květiny. Vždycky říkala, že jednou budu mít opravdovou zahradu a v ní plno takových květin.“

„Ano.“ Emma vstala a zase zvýšila hlas. „Jestli mě teď omluvíte, budu muset jít, slečno Hopeová. Mám být v pět hodin na vyjíždce v

parku s mým, hm, snoubencem.“

Judith pomalu vstala. „Ano, ovšem.“ Polkla. „Nevím, jak vám mám poděkovat, slečno Greysonová.“

„Nemusíte mi vůbec děkovat.“ Emma opět ztišila hlas. „Jen si přeji, aby tady s námi mohla být i Sally a abyste se mohly společně pustit do hledání domečku na venkově.“

„To já také.“ Judith na okamžik zavřela oči. „Moje báječná a neohrožená Sally. Kdyby mě tak byla poslechla.“

„Předpokládám, že jste jí velmi moudře radila, aby se nezamilovala do pana Wara.“ Emma si povzdychla. „Je to nebetyčná chyba, když se člověk zaplete se zaměstnavatelem.“

„Myslíte, že se do něj zamilovala?“ Judith vytřeštila oči. „Já sice nevím, co se na zámku Ware stalo, ale mohu vás ujistit, že Sally si na muže nepotrpěla.“

„Jak to víte?“

Judith zaváhala. „Mám-li to říci na rovinu, slečno Greysonová, je to tak, že Sally neměla vůbec ráda muže. Je nemyslitelné, aby v poměru s Warem nacházela nějaké potěšení.“

„Aha.“

„Jestliže dovolila, aby ji svedl, pak jen proto, aby z něj vymámila peníze, až bude po všem. Vždycky tvrdila, že musíme něco udělat, abychom mohly změnit svůj osud.“

„Sally se postarala, abyste na změnu svého osudu měla dostatek peněz. Co teď hodláte dělat?“

Judith vzhlédla ke stropu. Potom se poprvé usmála. Byl to nepatrný a velmi neradostný úsměv, ale zato byl upřímný. „Inu, soudím, že dám výpověď.“

Emma se zazubila. „Něco mi říká, že přesně tohle by od vás Sally očekávala.“

„Udělal jsi veliký pokrok, Edison.“ Ignatius Lorrington podal Edisonovi sklenku brandy a pak svou drobnou postavičku usadil do protějšího ušáku. „Já jsem samozřejmě očekával, že to tak bude. Žádný jiný student se ti nevyrovnal. Když si pomyslím, jak vysoké postavení jsi ve velkém Kruhu Vanzý mohl zaujmout –“

„Oba dva víme, že Vanza by mi nevyhovovala navždy,“ odvětil Edison.

V pokoji bylo nepříjemně horko. V krbu plápolal velký oheň, ačkoli byl venku teplý a slunečný den. Edison však neprotestoval.

Ignatius měl kolem krku vlněný šál, jako by neseděl ve své knihovně, ale uprostřed sněhové bouře. Na stolku stála malá modrá lahvička. Edison věděl, že obsahuje opiový lék.

Rozhlédl se po důvěrně známé místnosti. Jeho přerod z divokého a lehkomyšlného mladíka v muže, který se dovede ovládat, začal právě tady. Právě v tomto pokoji se zrcadly a knihami podél všech stěn se s Ignatiem setkal poprvé.

Bylo mu tenkrát osmnáct a toužil po jakémkoli místě. Přečetl si Ignatiovo vyprávění o Vanzagaře a uvědomil si, že neohrožený vědec plánuje další výpravu na tajemný ostrov.

Edison přišel za Ignatiem s návrhem. Jestliže ho Lorrington vezme s sebou jako tajemníka, bude pracovat za polovinu obvyklého platu. Ignatius ho okamžitě přijal. Společně vypluli k Vanzagaře a od té chvíle se všechno změnilo.

„Jak se cítíš, příteli?“ vyzvídal Edison soucitně.

„Mám dobré i špatné dny. Dnes ráno mi bylo tak dobře, že jsem šel na procházku. Příliš jsem se však unavil.“

„Nezůstanu dlouho. Domluvil jsem si se svou snoubenkou, že si o páté vyjedeme do parku.“

„Ach ano, tvá snoubenka.“ Ignatiovo stříbrné obočí vyletělo vzhůru a rychle zase kleslo. V bledých očích mu probleskla jiskřička zájmu. „Lady Amesová ji potřebuje a ty ji můžeš ohlídat. Skvostný nápad, Edisone. Skutečně skvostný. Ona je jako třípytivá návnada, která na sebe strhne celou pozornost lady Amesové, a ty budeš zatím nerušeně pokračovat v pátrání.“

Edison otáčel sklenkou v ruce a studoval zlatou hladinu brandy. „Neberu slečnu Greysonovou jako návnadu.“

„Hloupost. Přesně tohle přece je.“ Ignatius na něj vrhl pronikavý pohled. „Pověz, zastřelila toho Crana, nebo ne?“

„Tvrdí, že ne.“

„Inu, to je přece přirozené, ne?“

„Možná. Možná ne. Slečna Greysonová je tak trochu nevypočitatelná.“

„Aha.“

„Řeknu jen tolik,“ pokračoval tiše Edison, „že pokud Crana nezastřelila slečna Greysonová, nabízí se nám několik zajímavých otázek.“

Ignatius dlouho mlčel. „Ano. Chápu, jak to myslíš.“

Edison se zadíval na nekonečnou řadu zrcadel kolem krbu. „Než

postoupíme k dalšímu kroku, bylo by nanejvýš zajímavé zjistit, jak přišla Miranda k tomu receptu.“

„To rozhodně.“ Ignatius se zamyslel. „Nechápu, jak se o něm vůbec mohla dovědět ženská, natož se ho zmocnit. Ve Vanze ženy nejsou.“

Edison si vzpomněl na výstřel v lesích na zámku Ware. „Pověz, Ignatie, věříš v možnost, že po *Knize tajemství* pátrá ještě někdo další?“

„Nic v tom smyslu jsem se nedoslechl, ale vyloučené to není.“ Ignatiovy vyhublé ruce křečovitě sevřely opěradla. „Proč se ptáš?“

„Zatím to nevím jistě. Ale je tu spousta záhadných skutečností. Některé z nich by dávaly smysl, kdybychom věděli, že po knize pátrá ještě někdo jiný.“

„U sta hromů. Pokud ji hledá ještě někdo, může docela dobře dojít k závěru, že mu stojíš v cestě. Buď opatrný, prosím tě. Velmi nerad bych přišel o nejslibnějšího studenta, jakého jsem kdy měl, i když se nakonec rozhodl Kruh opustit.“

„Samozřejmě.“ Edison postavil sklenku na stůl. „Koneckonců musím myslet na budoucnost, když teď ze mě bude ženatý muž.“

„Co tím u všech čertů myslíte, že slečna Greysonová není doma?“ Edisonovy oči metaly na hospodyně lady Mayfieldové blesky. „Zatraceně dobře věděla, že jsme si na dnes domluvili vyjížďku v parku.“

Paní Wilsonová si utřela ruce do naškrobené bílé zástěry. „Prosím za prominutí, pane, ale už před drahnou dobou si vyšla na procházku a ještě se nevrátila.“

„Kam šla?“

„To mi není známo, pane.“

Na schodech se objevila Letty. „To jste vy, Stokesi? Zdálo se mi, že slyším váš hlas. Hledáte Emmu, vidíte?“

„Ano.“ Vzhlédl k ní. „Prý si vyšla na procházku.“

„Je to tak. Její komorná tvrdí, že šla do parku přes ulici.“

„Právě jsem tamtudy projížděl a Emmu jsem nikde neviděl.“

Letty pokrčila nepatrně rameny. „Třeba zašla o trochu dál.“

Edisona se zmocnil stísněný pocit. „Takže komorná tvrdí, že se Emma vydala na procházku. Znamená to, že nikdo nešel s ní?“

„Emma chtěla být zřejmě chvíli sama.“ Letty sešla dolů. „Mám dojem, že na ni bylo toho vzrušení trochu příliš. Není na to zvyklá,

jak jistě víte.“

Zážitků by muselo být mnohonásobně víc, aby jich na Emmu bylo příliš, pomyslel si Edison. Nicméně připustil, že už měla po krk povinností, které na ni klade její nové postavení, a udělala si volné odpoledne. Na druhou stranu jí přece poslal vzkaz s jasnými instrukcemi ohledně vyjíždky o páté.

Zatím má jen pár minut zpoždění, uklidňoval se, když pohlédl na hodiny v hale. Možná to přehání. Některé ženy s oblibou nechávají muže čekat. Vlastně mu nejvíc starostí působí skutečnost, že nikdo, jak se zdá, neví, kam vlastně šla.

Poprvé ho napadlo, že toho o Emmě zase tak moc neví. Možná má v Londýně přátele.

Nebo milence.

To pomyšlení zapůsobilo jako úder blesku. *Co když si Emma vyšla ven sama, protože se chtěla setkat s mužem?*

A i kdyby to tak bylo, co je jemu po tom? Navzdory okolnostem ho Emma bere jako svého zaměstnavatele, nikoli snoubence. A přesně to on přece je, připomínal si, její zaměstnavatel.

„U všech čertů,“ zahromoval. „Nemůže být daleko. Půjdu se po ní podívat.“

„Ale kam chcete –“ Letty zmlkla, protože se hlavní dveře otevřely, a vzápětí se rozzářila. „Tady ji máme.“

Emma vešla dovnitř, a když uviděla to sročení v hale, zůstala stát jako přimražená.

„Propáníčka,“ pronesla nějak příliš nevinně. „Jdu pozdě?“

„Ano,“ odpověděl Edison. „Kde jste, kruci, byla?“ Koutkem oka zahlédl, jak Letty zdvihá obočí, a okamžitě ho zamrzelo, že použil tak příkrého tónu. Čerstvě zasnoubení muži takhle se svými vyvolenými nemluví, napomenul se v duchu. Nesmí pořád vypadávat z role. Odkášlal si. „Bál jsem se o vás.“

„Byla jsem se projít,“ odvětila lehce a vykročila ke schodišti. „Naneštěstí jsem zašla dál, než jsem původně zamýšlela. Ale nemějte obavy, převléknu se a hned budu zpátky, pane.“

Rozběhla se po schodech nahoru a Edison si ji kriticky prohlížel. Měla červené tváře, asi jak pospíchala. Nepochybně na zpáteční cestě utíkala, protože si uvědomila, kolik je hodin.

Tutéž barvu jí však do tváře mohlo vehnout milování s mužem. Vypadala stejně rozehřátě, jako když ji on sám políbil. Všiml si také kotníčkových bot, když vybíhala schody. Byly zacákané

načervenalým blátem. Jenže cestičky v parku byly vysypané štěrkem. Ať byla kdekoli, rozhodně byla jinde než v protilehlém parku.

„Lady Mayfieldová měla pravdu,“ ušklíbl se s chladným uspokojením Edison, když toho večera vedl Emmu na taneční parket. „Vážně jste vzbudila rozruch.“

„Abyste nebyl zklamán, pane. Smetánka ve mně vidí senzaci, ale jenom na krátký čas, a to ještě díky našemu zasnoubení. Hosté lady Amesové jsou z velké části přesvědčeni, že jsem vražednice. A vrtá jim hlavou, co vás vedlo k tomu, abyste mě zachránil před šibenicí.“

Edisona to nevyvedlo z míry. „Aspoň si mají o čem povídat a my budeme mít klid na pátrání.“

Kdo by si pomyslel, že se jednoho dne ocitnu na tanečním parketu v náručí nejzajímavějšího muže, jakého jsem až dosud potkala? říkala si Emma v duchu. Měla na sobě půvabné bledězelené šaty a ve vlasech drobounké lístečky ze zeleného hedvábí. Byla zase zpátky v pohádce.

Edison byl pochopitelně jako vždy nesmírně elegantní. Tančil skvěle a s nenuceným půvabem, tmavé vlasy se mu leskly ve světle lustrů.

Těšila se, až sestře v dopise vyličí všechny podrobnosti dnešního nádherného večera.

Bylo to zvláštní, ocitnout se z ničeho nic na tanečním parketu, protože až dosud vždycky přihlížela někde z kouta. A navíc ji vzrušovalo pomyšlení, že tančí s Edisonem. Bylo by to ovšem daleko zábavnější a báječnější, kdyby její šéf neměl tak nesnesitelnou náladu.

Na odpolední projížďce se sice choval přívětivě, věděla však, že to bylo jen kvůli přihlížejícím. Po několika zdvořilých pokusech zahájit konverzaci se přestala snažit a celých čtyřicet minut, během nichž se předváděli smetánce v parku, Stokese ignorovala.

Jeho nálada se nezlepšila, ani když přijel za Letty a Emmou na ples do Mirandina domu.

Hudba přešla do pomalého rytmu valčíku. Edison se s Emmou plynule zhoupł do dlouhé a plavné otáčky. Pronikavě si uvědomovala jeho silnou teplou ruku na svých zádech. Drahé plesové šaty ostatních dam kolem nich vířily jako průhledné medúzy

na vlnách neviditelného moře.

Nebýt Edisonovy nevlídné nálady, mohl to být kouzelný večer. Emmě došla trpělivost.

„Na mou věru, nejste o nic lepší než moje předešlé paní,“ pustila se do něj.

„Co prosím?“ Zprudka se zastavil u dveří na terasu. „O čem to mluvíte?“

„Za normálních okolností by to samozřejmě nevadilo. Nikdo neočekává, že se budete k zaměstnankyni chovat slušně.“ Emmin úsměv byl jako z ocele. „Ovšem v tomto případě musím připomenout, že dojem, který si přejete vyvolat, spíš kazíte.“

Všimla si podrážděného záblesku v Edisonových očích a bylo jí jasné, že pochopil dokonale.

„Pojďme ven.“ Uchopil ji za paži. „Potřebuji na čerstvý vzduch.“

„Jak si přejete, pane Stokesi.“

„Neopovažujte se mluvit se mnou tímhle tónem.“

„Jakým tónem, pane?“

„Tónem, který navozuje dojem, že mluvíte se vzpurným idiotem.“

„Ujišťuji vás, pane, že vás nepovažuji za idiota, vzpurného ani žádného jiného,“ pronesla, když s ní širokým obloukem neomaleně smýkl na terasu. „Jste nesnesitelný, náladový a občas hrubý, ale rozhodně ne idiot.“

Úkosem se na ni podíval. „Takže říkáte další nemožný zaměstnavatel?“

„Přesně tak.“ Chladně se usmála. „Mimochodem, už jste mi napsal doporučení?“

„Ne, nenapsal.“

„Ale slíbil jste mi, že mi ho napíšete hned,“ řekla vyčítavě.

„Dohodli jsme se, jestli si vzpomínáte.“

Stisk jeho ruky zesílil. „Nezapomněl jsem na to.“

„Auu.“

„Pardon.“ Obličej měl jako vytesaný z kamene. Přesto povolil stisk a zastavil se na okraji terasy. „Od návratu do Londýna jsem měl spoustu práce, takže jsem se k tomu vašemu doporučení zatím nedostal.“

„Určitě si nebudete chtít půjčit ta, která jsem si napsala sama? Měl byste to pak snazší.“

Zahleděl se do zahrad zahalených pláštěm noci. „Víte co, slečno Greysonová, jestli chcete mermomocí mít na tom vašem prokletém

doporučení můj podpis, laskavě mi dovolte, abych ho napsal podle svého.“

Neodpověděla.

Pootočil se, nohou v dokonale vyleštěné holínce se opřel o nízkou kamennou zídku a upřeně se na Emmu zahleděl. „Když už debatujeme o našem pracovním vztahu, využiji té příležitosti, abych vás informoval, že si nepřeji, abyste si chodila, kam se vám zlíbí, jako kupříkladu dnes odpoledne.“

Zacloumala s ní zlost, ostrá a palčivá. „Zacházíte příliš daleko, pane Stokesi. Každý zaměstnanec má alespoň jednou týdně nárok na volné odpoledne. To mi neupřely ani ty nejskoupější zaměstnavatelky.“

„Nemyslím, že máte právo stěžovat si, že toho na vás žádám příliš. Pochybuji, že jste kdy dříve byla tak dobře oblečená.“ S nelibostí se podíval na hluboký výstřih šatů. „A musím připomenout, že jste se dříve oblékala nesrovnatelně cudněji.“

„Lady Mayfieldová tvrdí, že tyhle šaty jsou poslední módou a že všichni budou koukat.“

„Tak to se nespolehl, slečno Greysonová. Dnes večer vám na prsa *koukali* úplně všichni muži.“

„Připouštím, že livrej, kterou jste mi k tomuhle místu opatřil, se s oděvem, co jsem nosila dříve, nedá srovnat, ale to ne –“

„Livrej?“ přejel významným pohledem sukně ze smaragdového hedvábí. „Vy se odvažujete nazvat tyhle šaty livřejí? Tu snad nosí lokaji.“

„Pokud jde o mě, je livrej to, co mě zaměstnavatel nutí nosit. A šaty, které musím nosit, když hraji vaši snoubenku, jsou pro mě taky livrej.“

Naklonil se blíž. V jeho zúžených zorničkách viděla nebezpečný třpyt, ale nehodlala couvnout, ačkoli k tomu měla tisíc chutí.

„Co myslíte, slečno Greysonová, mám pravdu, jestliže tvrdím, že šaty, které dnes máte na sobě, mě přišly na víc peněz, než kolik jste si vydělala ve všech třech předešlých místech dohromady?“

„To určitě ano, pane.“ Zvedla ukazováček. „To nás vlastně přivádí k bodu, který bych s vámi ráda prodiskutovala. Předpokládám, že až s prací u vás skončím, nebudete mít pro šaty a klobouky, které jste pro mě nakoupil, žádné upotřebení.“

„Samozřejmě je nebudu potřebovat.“

„V tom případě bych vás chtěla požádat, jestli byste mi je

nenechal, až budu odcházet z vašich služeb.“

„Vážně si myslíte, že budete mít možnost v příštím místě nosit nákladné plesové róby?“

„To je velmi nepravděpodobné.“ Přinutila se nepodlehnout bolestnému pocitu, který se jí zmocnil pokaždé, když si uvědomila, že z Edisonových služeb bude muset jednou odejít. „Ale napadlo mě, že bych mohla některé z nich zastavit.“

„U všech rohatých.“ V jeho hlase bylo znát, že je upřímně dopálený. „Vy máte v úmyslu zastavit šaty, které jsem vám koupil?“

„Nemají přece citovou hodnotu, pane.“

„Aha.“ Chytil ji za bradu. „A jaký dar by podle vás měl citovou hodnotu?“

„Pane, prosím vás, vzdalujeme se od tématu –“

„Odpovězte. Jaký dárek by podle vás měl citovou hodnotu?“

Měl ještě větší vztek než ona. Bylo jí to divné, usoudila však, že rozvaha je lepší než odvaha a že ho raději nebude provokovat. Je koneckonců její zaměstnavatel a ona si nemůže dovolit o místo přijít.

„No, já myslím, že třeba kniha básní nebo hezký kapesníček mají určitou osobní a citovou hodnotu,“ pronesla obezřetně.

„Kniha básní?“

„Ohromně zbožňuji Byrona,“ pokračovala honem. „Taky si dost potrpím na strašidelné romány, zvláště na ty od paní Yorkové. Na mou věru, ta dovede psát vzrušující příběhy plné záhad –“

Něco v jeho očích Emmu umlčelo. Na okamžik se polekala, že se přepočítala. To má z toho, že se ho snaží uchlácholit. Edison se tvářil přímo zuřivě.

Viděla však, když ho po očku pozorovala, že svůj hněv ihned tvrdě zkontroloval.

„Máte pravdu, slečno Greysonová,“ promluvil až příliš klidně, „vzdalujeme se od tématu. Pokud si dobře vzpomínám, probírali jsme moje nové instrukce. Od této chvíle nebudete mizet na nekonečné hodiny. Pokaždé když odejdete z domu, bude vás někdo doprovázet a vy budete informovat hospodyně, kam jdete a kdy se vrátíte, a to přesně.“

Emmina rozumná snaha řešit vše v klidu byla ta tam. Nevzpomínala si, kdy měla naposledy tak příšerný vztek. „Nemáte žádné právo dávat mi příkazy tohoto druhu. Můj volný čas patří mně. Nejste můj manžel, pane.“

„Ne, nejsem váš manžel, ale zato jsem váš zaměstnavatel.“

Nevesele se usmál. „A vy to místo zoufale potřebujete, takže budete moje příkazy respektovat. Myslím, že dál není o čem mluvit.“

„Docela správně. Řekl jste už beztak víc než dost.“ Otočila se na patě a zamířila k otevřeným dveřím.

Natáhl ruku a chytil ji za paži. „Kam chcete jít?“

„Do dámského salonku, pane Stokesi. Doufám, že aspoň to smím. Nebo mi hodláte předepisovat, kdy se mám věnovat soukromým záležitostem, dokud jsem u vás zaměstnaná?“

Sevřel rty. Na terase nebylo dost světla, aby Emma poznala, jestli zrudl vzteky, jak doufala. Dobře mu tak.

Edison velmi obřadně sklonil hlavu. „Po vašem návratu budu čekat u dolního schodiště. Dnes jsme tady byli už dost dlouho. Nechci, aby si Miranda myslela, že nám její pozvání bůhvíjak lichotí. Raději ji ponecháme v nejistotě. Daleko spíš se prozradí, když se bude bát.“

„Rozumím, pane.“ K čertu s těma jeho očima, pomyslela si. Však ona dokáže být zrovna tak formální a upjatá. „Vyhledám vás u schodiště.“

Neohlédla se a vklouzla zpět do přeplněného tanečního sálu.

Pět minut nato se Emma vynořila z dámského salonku a vydala se zpět k hlavnímu schodišti. Byla se sebou spokojená. Měla své city zase hezky pod kontrolou a myšlenky logicky utříděné jako vždycky.

Dělalo jí starosti, že má na ni Edison stále znepokojivější vliv. Není moudré trávit s ním víc času, než je nezbytně nutné, pomyslela si.

Čím dříve pátrání skončí, tím dříve dostane zapláceno a celá záležitost dospěje ke konci. Je v jejím nejlepší zájmu udělat maximum, aby v tom Edisonovi pomohla.

Zdola sem z tanečního sálu doléhala hudba a hlahol rozjařených hostů. Rozhlédla se po chodbě a povšimla si temného schodiště pro služebnictvo. A potom náhle spatřila, jak se z jedné místnosti vynořila povědomá postava a zmizela ve tmě. Swan.

Zmocnila se jí zvědavost.

Bylo divné, že si Mirandin oddaný lokaj nepřinesl svíčku, aby si na tmavém schodišti posvítil.

Varazila se. Vypadalo to, jako by Swan nechtěl, aby ho někdo viděl. Což logicky vyvolalo otázku, proč se snaží skrývat v domě, kde je zaměstnán.

Swan byl součástí záhady, která obklopovala Mirandu. Jeho dnešní tajnůstkářství probudilo Emminu zvědavost. Nezaškodí, když půjde

za ním a zjistí, co má za lubem.

Ještě chvíličku váhala, ale pak se rozhodla. Obrátila se a pomalu vykročila dál do chodby. Když došla ke schodišti pro služebnictvo, zadívala se do tmy. Po Swanovi nebylo nikde ani památky.

Pevně se přidržovala zábradlí a opatrně sestupovala po úzkých točitých schodech. Když jí jeden pod nohou tiše zaskřípal, polekaně strnula.

Ale všude byl klid.

Po chvíli proto pokračovala dál, kolem poschodí, kde byl taneční sál, až do přízemí. Okraj každého schodu si napřed zlehka ohmatala špičkou nohy. Uvědomovala si, že by bylo nanejvýš trapné, kdyby se v Mirandině domě skutálela ze schodiště pro služebnictvo. Edisona by to zaručeně pořádně dopálilo.

Zakrátko se vynořila v zadní hale. Byly tu dveře, které se otevíraly do velké zahrady. Postranním okénkem rozeznala tmavé obrysy keřů.

Znovu zůstala stát a ve tmě napjatě naslouchala. Taneční sál byl přímo nad ní. Nadále slyšela hudbu, ačkoli ji trochu tlumil strop. Z vestibulu u hlavního vchodu sem doléhaly hlasy přicházejících a odcházejících hostů.

Měsíční světlo, které sem dopadalo okny, osvětlilo dveře, které měla přímo před sebou. Možná knihovna. Nebo pracovna. Prostě místnost, kde by člověk mohl ukrýt cennou knihu.

Podivila se, proč Edisona nenapadlo prohledat během plesu dům. Teď jí to připadalo jako velmi logický postup.

Není důvod, proč by se toho nemohla ujmout sama. Cožpak je tak těžké prohledat knihovnu, jestli v ní není jeden starý rukopis?

Aby neztratila odvahu, přešla rázně halu a stiskla kliku. Pokud bude někdo uvnitř a její příchod mu nebude po chuti, může vřdycky tvrdit, že zabloudila, když hledala dámský salonek.

Otevřela dveře a vklouzla dovnitř. Řadou vysokých paladiánských oken sem dopadaly mocné proudy měsíčního záře a vytvářely na koberci geometrické tvary. Stěny se ztrácely v husté tmě, ale obrovský globus, ozdobné klasické bysty a rozlehlý psací stůl jí napověděly, že je opravdu v knihovně.

Všimla si, že na nástěnných policích je jen velmi málo knih. Miranda byla zjevně stoupenkyní současné módy, podle níž knihy nebyly nejdůležitější součástí dokonale zařízené knihovny.

Rozhodla se, že začne psacím stolem. Stál přímo uprostřed kuželu

měsíčního světla a Emmě připadal jako příhodná skrýš.

Rychlým krokem přešla místnost. Její lehké taneční střevíčky nebylo na měkkém koberci vůbec slyšet. Obešla psací stůl a otevřela první zásuvku. Pocítila zklamání, protože v ní objevila jenom svazeček per a několik náhradních lahviček inkoustu.

Další dvě zásuvky neodhalily nic tajemnějšího než hromádku papíru a změt navštívenek a pozvánek.

Poslední zásuvka až docela dole byla zamčená.

Zmocnilo se jí vzrušení. V té spodní zásuvce bude jistě něco důležitého. Proč by ji jinak Miranda zamykala?

Zdvihla ruce k vlasům a opatrně vytáhla jeden hedvábný lísteček. Sponka, kterou kadeřnice použila k upevnění ozdůbky, by mohla zámek odemknout.

Však to nebude poprvé, co použije vlásenku k otevření zásuvky. V posledních dvou měsících svého dlouhého života byla babička Greysonová čím dál popletenější a zapomnětlivější. Pak najednou došla k neotřesitelné jistotě, že místní vikář má spadeno na její cennosti. Kdykoli přišel na návštěvu, babička pozamykala své kameje, snubní prsten a perly po matce do zásuvky psacího stolu. Načež někam založila klíč. Byla z toho zoufalá a ustaraná a Emma pokaždé zámek odemkla sponkou a šperky jí vrátila.

Ted' vsunula vlásenku do zámku Mirandina psacího stolu.

A strnula, protože se z chodby ozvaly kroky.

Někdo stojí za dveřmi do knihovny.

„Nejvyšší čas, že ses vrátil, Swane.“ Mirandin hlas zněl tlumeně a zlostně. „Co ti tam pro všechno na světě trvalo tak dlouho?“

Ozvala se nesrozumitelná odpověď. Slově nerozuměla, ale drsný Swanův hlas byl nezaměnitelný.

Emma se roztřásla strašlivým chladem. Ted' je trochu pozdě na předtuchy o hrozícím nebezpečí, peskovala se. V pořádné šlamastyce už je. S její intuicí byl problém – nikdy jaksepatří nefungovala, když jí bylo nejvíc zapotřebí.

Rychle se vzbčila. Miranda a Swan vejdou do knihovny každým okamžikem, a jakmile jeden z nich zapálí svíčku, bude odhalena.

Horečně pátrala po úkrytu. Měsíční světlo nezřetelně osvětlovalo těžké draperie. Ty jsou její jedinou nadějí. Přispěchala k poslednímu oknu a vklouzla za kaskády tmavého sametu. Okamžitě ji obklopila dusivá temnota.

Závěsy se ještě neprestaly vlnit, když uslyšela, jak se dveře

otevívají.

„Jak to myslíš, že jsi nic nenašel?“ Mirandin hlas skřípal jako rozbité sklo. „Na prohledání Stokesovy pracovny jsi měl moře času. Něco tam musí být, z čeho bych zjistila, proč se tak zajímá o slečnu Greysonovou.“

„Udělal jsem, co jste mi poručila, madam.“ Swanův drsný hlas připomínal rachot padajícího kamení. „Našel jsem jen ty jeho vědátorský knihy a papíry.“

„Zklamal jsi mě, Swane.“

„Udělal jsem, co jste mi poručila.“ Swan byl dojemně zoufalý. „Není to moje vina, že u Stokese nic zajímavého nebylo.“

„V domě toho bastarda přece musí být něco, co vysvětlí jeho chování na zámku Ware,“ vyštěkla Miranda. „Neumím si představit, že by se zasnoubil se slečnou Greysonovou, jen proto, že se s ní chce oženit.“

„Třeba se do ní zamiloval,“ nadhodil tiše Swan.

Pchá, ohradila se Emma v duchu. Ani náhodou.

„Pchá,“ pravila hlasitě Miranda. „Ani náhodou. Při svém bohatství si může hledat manželku v mnohem vyšších kruzích. Něco jsi musel přehlédnout. Vrať se tam a prohledej pracovnu ještě jednou. Je pořád dost času. Před svítáním se domů nevrátí.“

„Madam, prosím vás, do toho domu se člověk jen tak snadno nedostane. Tak tak že mě nechytli.“

„Půjdeš tam ještě jednou. Teď. Dnes v noci.“

„Ale když mě tam objeví, obžalují mě z vloupání.“

„Tak to musíš být hodně opatrný,“ odsekla Miranda bez špetky soucitu. „Tentokrát to zkus v jeho ložnici. Najdi něco, co mi prozradí, jakou hru to hraje. Dopisy. Nebo třeba deník. Prostě cokoli.“

„Do ložnice? Ale to si mě všimnou na schodech. Madam, snažně vás prosím, neposílejte mě tam. Je to moc nebezpečný.“

„Odmítáš snad splnit moje rozkazy?“

„Prosím vás, nechtějte to po mně, madam.“

„Odmítáš?“

„Ano, ano, musím. Nevidíte to? Je to špatnost. Kdyby mě chytili,

mohli by mě poslat na šibenici nebo deportovat. Madam, prosím vás. Udělal jsem vždycky všechno, co jste chtěla. Nemáte právo chtít po mně zrovna tohle.“

„Tak dobrá, jsi propuštěn z mých služeb.“

„*Mirando.*“

Ten výkřik byl plný mučivé úzkosti. Emmy se zmocnila lítost.

„Seber si věci a okamžitě odejdi z mého domu. Najdu si za tebe někoho jiného. Sluhu, který bude ochotně plnit rozkazy.“

Bouchly dveře a v místnosti se rozhostilo ticho. Pak Emma zaslechla podivný bublavý zvuk. Zpočátku nedokázala poznat, o co se jedná, ale pak si uvědomila, že to je Swanův pláč.

Strašlivé a srdcervoucí zvuky jí pronikaly až do morku kostí. Musela se vši silou přemáhat, aby nevyběhla z úkrytu a nevrhla se mu kolem krku.

Právě když si říkala, že už to déle nevydrží, vzlykání ustalo.

„K čertu s tebou, k čertu s tebou, k čertu s tebou!“ Swanova bolest se změnila ve vztek. „Děvko. Spíš s kdekým, ale pak se vždycky vrátíš ke mně, protože jenom já tě dokážu uspokojit. Vždycky se vrátíš ke Swanovi, že je to tak? Jenom já vím, co potřebuješ, čarodějnice jedna zatracená.“

Ozvala se hlasitá rána. Emma sebou šklubla. Pochopila, že Swan svrhl na zem něco těžkého. Bystu nebo snad globus, uvažovala.

Začaly se ozývat další a další rány, jak na koberec dopadaly různé předměty. Některé několikrát poskočily, jiné se rovnou tříštily. Emma tajila dech a naslouchala, jak si Swan metodicky propracovává cestu napříč pokojem.

„Měli by tě pověsit, jako se dřív věšely čarodějnice,“ hučel si pod nos Swan.

Ozvaly se další tlumené údery. Tentokrát přicházely od psacího stolu. Že by kopance do dřeva?

„Čarodějnice. Kurvo. Čarodějnice. Kurvo.“ Něco hlasitě zapraskalo. „Já tě naučím, zacházet se Swanem jako s otrokem. Já ti ukážu.“

Emma uslyšela šustění papíru. A pak ostré a rozhodné škrtnutí zápalkou. Zmocnila se jí panika. Dobrý bože, snad nechce podpálit dům? Před očima měla představu přeplněného plesového sálu zahaleného dýmem a plameny.

Už nesmí otálet ani minutu. Musí něco udělat.

„Shoříš, ty čarodějnice, shoříš a zmizíš do pekel. Víckrát už tě

poslouchat nebudu. Slyšíš mě, čarodějnice hnusná? Už nikdy. Zlomím tvý čáry, i kdyby to byl můj poslední skutek na tomhle světě.“

Emma se zhluboka nadechla a odhrnula závěs. Uviděla plameny, které však našťěstí plápolaly jenom v krbu.

Swan tam chvíli stál se sklopenou hlavou a hleděl do ohně. Široká ramena a mohutná postava se jasně rýsovaly na pozadí plápolající výhně. Pak se otočil a odhodlaně vykročil ke dveřím. Prošel kuželem měsíční záře a ztratil se ve tmě.

Ozvalo se klapnutí dveří.

Emma chvíličky vyčkávala, jestli se nevrátí. Těžké kroky však venku zvolna odeznívaly.

Oddechla si a pomyslela, že odtud musí rychle zmizet. Vytrátit se z knihovny, jak nejrychleji to půjde, bude v téhle chvíli to nejmoudřejší. Nemohla však odolat, aby se nepodívala, co to Swan v krbu tak zuřivě páli. Spěšně přešla po koberci.

Když míjela psací stůl, povšimla si, že spodní zásuvka, právě ta, kterou chtěla otevřít pomocí vlásenky, je rozkopána na třísky. Všechno, co se skrývalo uvnitř, stravují teď plameny.

„Ach, můj bože.“ Nadzdvihla si sukně a utíkala ke krbu.

Na koberci ležely dvě poloviny velké kožené kazety. Uvnitř byla zřejmě uložena hromádka papírů, které chtěl Swan spálit.

Oheň vše nenávratně stravoval, ale Emmě se přesto podařilo rozeznat několik vět na potištěných stránkách.

Slečna Fanny Cliftonová jako Julie...

...v pondělí 9. června a následující týden v Othellovi...

Skvělý výkon.

Božská kráska září na jevišti tak, že je dodatečné osvětlení zhoľa zbytečné...

Divadelní plakáty, pomyslela si. A recenze. A všechny shoří.

Přistoupila blíž a sáhla po pohrabáči. Třeba se něco podaří zachránit. Pod nohou jí něco zaprašťelo. Sklopila zrak a zjistila, že když Swan vysypával kazetu do ohně, několik listů se rozlétlo po koberci.

Odhodila pohrabáč a posbírala listy. Stočila je do úzké roličky a nacpala do korálkové kabelky.

Pak se otočila a utíkala ke dveřím.

Nevaroval ji sebemenší zvuk. Uchopila kliku a ta se jí v dlani sama otočila. Poplašeně zalapala po vzduchu a odskočila. Dveře se

neslyšně otevřely. Neměla ani čas doběhnout k závěsům.

Do pokoje tiše vklouzl Edison a zavřel za sebou dveře. „Bylo mi divné, kam jste zmizela, Emmo.“

Tak strašně se jí ulevilo, až myslela, že se zhroutí. „Jestli mě ještě jednou takhle vyděsíte, přísahám, že omdlím, pane.“

„To si nějak nedovedu představit.“ Pohlédl na skomírající oheň. „Co tady vlastně u všech čertů provádíte?“

Má nějak divný hlas, uvědomila si. Úplně bezvýrazný. Ale pak si řekla, že tím si bude lámat hlavu později.

„To je moc dlouhá historie,“ odpověděla tedy. „A nemyslím si, že je moudré vykládat vám ji tady.“

„To máte asi pravdu.“ Edison přiložil ucho ke dveřím. „Někdo sem totiž jde.“

„Ale ne, už zase?“

„Pst.“ Vzal ji za paži a rychle ji vlekl k oknům.

„Jestli hledáte úkryt, tak vám doporučuji ty závěsy vzadu,“ šeptala Emma. „Jsou docela objemné.“

Otočil se. Chladné světlo měsíce proměnilo jeho tvář v ledovou masku. Emma si opožděně uvědomila, že Edison zuří.

„Závěsy pusťte z hlavy,“ odsekl. „Mizíme odtud.“

Zůstal stát a na chvíli ji pustil, aby mohl otevřít okno. Pak ji bez ceremonií prostrčil ven a sám ji kvapně následoval.

Emma sebou trhla, když se jemnými střevíčky zabořila do vlhké trávy. „A co navrhuje teď?“

„Obejdeme dům k terase a vrátíme se do tanečního sálu. I kdybychom potkali některého z hostů, bude si myslet, že jsme se byli projít v zahradě.“

„A co potom?“

„Potom,“ pokračoval Edison stále tím až příliš vyrovnaným hlasem, „dám zavolat svůj kočár a odvezu vás domů.“

„Ale já jsem přijela v kočáře lady Mayfieldové. A ona tady chce zůstat až do rána.“

„Letty si může dělat, co se jí zlíbí. Vy pojedete se mnou domů. Okamžitě.“

Emma se naježila. „Nemusíte se mnou mluvit tímhle tónem, pane. Chtěla jsem vám jen pomoci v pátrání.“

„Pomoci mi?“ Vrhł na ni ostrý a zkoumavý pohled. „Já vám ale neříkal, abyste lezla do knihovny, u všech všudy.“

„Jsem hrdá na to, že jsem iniciativní typ zaměstnance.“

„Takhle tomu říkáte? Já bych to nazval docela jinak –“

Edison se zarazil. „A sakra.“

„Co se děje, proboha?“ Emma zakopla o keřík a vztáhla ruku, aby se zachytila.

Koutkem oka vytušila pohyb. Rychle se otočila. Zpočátku neviděla vůbec nic. Ale pak si všimla, že podél vysokého keře, vytvarovaného do ptačí podoby, se pohybuje jakýsi neurčitý stín. A blíží se ke své kořisti s nesporným půvabem šelmy.

Ke kořisti. Emma si uvědomila obsah slova. Se strašlivou jistotou věděla, že tohle není žádný obyčejný lupič nebo poberta. Ten člověk jde po Edisonovi.

Otočila se a chtěla vykřiknout, hlas jí však odumřel v hrdle. Bylo jasné, že Edison si je nebezpečí plně vědom.

Na blížící se stín soustředil veškerou pozornost. Vyzařoval z něj klid a nevzrušené očekávání, které za daných okolností nedovedla pochopit.

Chtěla zavolat o pomoc, ale bála se, že je v tanečním sále nikdo neuslyší. V hrůze přihlížela, jak se oba muži k sobě blíží.

Teprve nyní si uvědomila, že se Edison pohybuje stejně plavně jako jeho protivník. A najednou vypadali oba stejně – jako nehmotné přízraky z jiného světa.

První zaútočil neznámý muž. Krátkým obloukem vykopl nohou. Edison odskočil stranou a úderu se vyhnul.

Útočník vyrazil tichý chraptivý výkřik, vyskočil vysoko do vzduchu a vykopl znovu. Edison byl příliš blízko a nestačil uhnout. Pootočil se sice a zachytil kopanec bokem, ale i tak ho náraz odhodil dozadu.

Upadl na zem. Soupeř se k němu blížil podivnými ladnými skoky.

„Ne, neubližujte mu.“ Emma podkasala sukně a vrhla se kupředu. Nevěděla, jak útočníka zastavit, věděla jen, že musí něco udělat, jinak ten ničema Edisona zavraždí.

„*Ani hnout, Emmo!*“

Edisonův rozkaz ji přimrazil na místě. Užasle přihlížela, jak tvrdým kopem zasáhl soupeře do stehna.

Muž zavrával. Edison vyskočil plavně na nohy. V chladném měsíčním světle získaly jeho rysy ještě tvrdší výraz. Vyzařoval sílu, jakou u něj dosud nespátřila. V té chvíli věděla naprosto jistě, že je schopen zabít. To poznání s ní otřásl.

Ničema zřejmě vytušil totéž a usoudil, že by pro něj boj nedopadl

dobře. Otočil se na patě, přeskočil keřík, který mu sahal do pasu, a zmizel v noční tmě.

Edison se nepatrně pohnul. Emma dostala strach, že bude chtít útočníka pronásledovat.

„Edisone, ne!“

Zůstal stát a ohlédl se na ni. „Máte pravdu. Je příliš pozdě. Obávám se, že je mladší než já a závod v běhu by vyhrál.“

„Jste v pořádku?“ ptala se plna úzkosti. „Ano.“

Přihlížela, jak si uhlazuje vlasy, narovnává sněhobílou kravatu a oprašuje kabát. Když byl hotov, vypadal stejně elegantně jako před potyčkou. Je výhodné nosit černý oděv, konstatovala Emma v duchu. Skvrny od trávy se na něm úplně ztratí. Vzal ji za paži a zamířil k plesovému sálu dlouhým svižným krokem, takže musela chvílemi popobíhat. Neprotestovala však.

Když dorazili na terasu, zamračeně se na Emmu podíval. „Celá se třesete.“

Vzhlédla a zjistila, že ačkoli se dokonale ovládá, v očích mu stále ještě plane nebezpečné světlo.

„Ani nevím proč,“ odvětila neurčitě. „Nejspíš se ochladilo.“

Edison se držel zpátky, dokud kočí nezavřel dvířka a nevyšplhal na kozlík. Jakmile sebou kočár lehce trhl a rozjel se ulicí, rázně zatáhl záclonky, zabořil se do rohového sedadla a pohlédl na Emmu.

Dívala se na něj s obavami. „Určitě vás ten darebák neporasil?“

„Ne.“ Alespoň ne vážně, opravil se v duchu. Zítra bude mít na žebrech bezpochyby modřiny, ale dobře mu tak. Zareagoval dost pomalu. Na druhou stranu už celá léta nezápasil ve stylu Vanzy. Sřet se studentem bojového umění bylo to poslední, co by dnes večer očekával.

V tomto zamotaném případě však nic není takové, jak by se očekávalo. A nejméně ze všeho jeho nová asistentka.

Díval se na Emmu a cítil, že se ho zmocňuje zvláštní tesknost. Nechápal, co to má za náladu. Až příliš dobře si uvědomoval, že v něm prudká potyčka probudila vášně, které musel krotit s vynaložením veškeré vůle. Ale city, které jeho nitro v téhle chvíli spalovaly, pro něj byly úplně nové. Nerozuměl jim, věděl však, že jsou nebezpečné.

Zlatá záře kočárových svítilen zažihala v Emminých vlasech jiskřičky a její oči měnila na smaragdy. V žilách náhle Edisonovi vzplanul žár a zatoužil strhnout ji do náruče. Sevřel ruku v pěst a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil.

Až na to chvění, kterého si povšiml na terase, vypadala velmi klidně, jako by se celý večer věnovala pouze tanci. Takové sebeovládání ho podráždilo, i když si musel přiznat, že v něm současně vzbudilo obdiv.

„Většina dam, které byly dnes na plese, by v téhle chvíli měla hysterický záchvat,“ poznamenal.

„Já si to nemůžu dovolit. Zapomněla jsem si čichací sůl.“

Její uštěpačnost byla poslední kapkou. Možností, že má milence, s nímž tajně strávila odpoledne, se užíral celý večer. Když ji pak našel v knihovně, ze všeho nejdřív ho napadlo, že si tam smluvila další tajné dostaveníčko.

Měl sto chutí něco rozervat na kusy, nejraději její hebké hedvábné sukně. A když už by byl v tom, vytrhal by jí z vlasů ty titěrné

ozdůbky, aby viděl, jak ohnivé kadeře padají na ramena. A až by byla docela nahá, pomiloval by ji. Chtěl na ni zapůsobit tak intenzivně a absolutně, aby už nikdy nechtěla poznat jiného muže.

Toužil po ní, jenže pokud věděl, měla milence.

Zmítaly jím divoké emoce. Emmina přítomnost mu bránila zahalit se neviditelnou sítí vnitřního klidu, která bývala jeho útočištěm i brněním.

Edison si uvědomil, že je velmi vzrušený a že má erekci.

„Opravdu jste v pořádku?“ dotazovala se Emma stísněně.

„Ano.“ Zavrtěl se na sedadle, aby se mu sedělo pohodlněji.

Zamračila se. „Tváříte se nějak divně.“

„Jak se tváním?“

„Nevím, jak to mám popsat. Co byl zač ten člověk, který vás napadl?“

„Nemám tušení.“ Edison zaváhal. „S jistotou vím jen jedno, že studoval bojová umění ve stejné škole jako já.“

„Kde byla ta škola?“

„V zahradě chrámů na Vanzagaře.“

„Na Vanzagaře?“ Vytřeštila oči náhlým poznáním. „Takže darebák, který vás napadl, je určitě zapleten do té záležitosti s knihou, pane.“

„Ano.“ Edison se přinutil přemýšlet. „Zřejmě měl dům lady Amesové pod dozorem. Myslím, že se nezmýlím, když řeknu, že po knize pase ještě někdo jiný. Ale připadal mi moc mladý, aby byl strůjcem tak komplikovaného plánu.“

„Jak víte, že je mladý? Vždyť měl na tváři masku.“

Edison si bezděčně osahal žebra. „Jsem si tím docela jist. Pohyboval se rychle a mrštně jako mladý člověk. Naštěstí ještě nezná triky, které se člověk naučí až s věkem.“

„Je to čím dál zamotanější.“

„Ano.“ Zadíval se do záře kočárové lucerny a pokoušel se soustředit. „Pořád ale nechápu, kde tady v Anglii přišla lady Amesová k tomu tajemství.“

„Nic jste o její minulosti nezjistil?“

„Nic, kromě toho, co o sobě navykládala, když se na začátku společenské sezony objevila v Londýně. Tvrdí o sobě, že je vdova po jednom starším šlechtici, který zemřel loni ve Skotsku.“

„Tolik otázek,“ zašeptala Emma. „Ale já vám možná alespoň s některými mohu pomoci.“

Edison odvrátil pohled od lucerny a zahleděl se na její tvář. „Začnete u té nejdůležitější. Co jste, sakra, dělala dnes večer v Mirandině knihovně?“

Emma zamrkala. „Jak jste mě tam našel, pane?“

Pokrčil rameny. „Rozhodl jsem se, že se kolem knihovny porozhlédnu, zatímco jste byla nahoře v dámském salonku.“

„Dobré nebe. Je to zázrak, že jsme se tam všichni nesrazili.“

„Všichni?“ Edisonovi zacukalo ve tváři. Uvědomil si, že skřípe zuby. „Někdo byl v knihovně s vámi, než jsem tam přišel?“

„Jak jsem řekla už předtím, je to dlouhá historie.“ Napjatě se naklonila kupředu a ztišila hlas. „Nebudete tomu věřit, pane, ale já dnes večer objevila něco fantastického.“

Vzrušení v jejích očích se mu ani trochu nezamlouvalo. Byl si téměř jist, že nevěstí nic dobrého. „Poslouchám.“

„Když jsem se vrátila ze salonku, náhodou jsem zahlédla Swana, který se choval dost podivně.“

„Swana? Mirandina lokaje? Co ten s tím má společného?“

„To nevím. Ale, jak jsem řekla, vypadal divně. Tak jsem ho sledovala po zadním schodišti dolů.“

„Vy jste sledovala Swana?“ Edisonův hněv, který už beztak nebezpečně doutnal, vyšlehl na povrch. Tohle bylo skoro stejně nepřijatelné jako představa, že se v knihovně setkala s milencem. „Zešléla jste? Vždyť by mohl být nebezpečný. Co kdyby zjistil, že jdete tajně za ním? Jak byste mu to vysvětlila?“

Dopáleně sevřela rty. „Tak chcete slyšet moje vyprávění, nebo ne?“

Také se k ní naklonil, uvolnil se, dlaně si položil na kolena a přiměl se k trpělivosti. „Určitě. Tak jak pokračovala tahle bláznivá historie?“

„Na konci schodiště jsem ho ztratila, ale všimla jsem si dveří do knihovny. Rozhodla jsem se, že se trochu rozhlédnu, když už tam jsem.“

„U sta hromů,“ ulevil si Edison.

„Samozřejmě bych se nebyla namáhala, kdybych věděla, že máte stejný nápad.“ Stáhla nesouhlasně obočí. „Opravdu musím trvat na tom, abyste mě o svých záměrech lépe informoval, pane, jinak o sebe budeme v jednom kuse zakopávat.“

„Smím vám připomenout, slečno Greysonová, že pro mě pracujete? Rozhodnutí o tom, co vědět máte a co ne, přísluší jen a

jen mně.“

„Myslím, že svůj názor změníte, až uslyšíte, na co jsem přišla.“

Její výraz se nedá popsat jinak než jako samolibý, pomyslel si Edison. „Tak copak to bylo?“

„Miranda poslala Swana, aby dnes večer prohledal vaši pracovnu, zatímco budete pryč z domu. Je odhodlaná přijít na kloub tomu, proč jste se zasnoubil zrovna se mnou. Ani na vteřinu neuvěřila, že je to normální vztah.“ Emma se zase opřela. Oči jí vítězně zářily. „Tak co, pane? Co si o té zprávě myslíte?“

„Nic moc. Nepřekvapilo mě, že mi Swan prohledal pracovnu. Celou dobu jsem to očekával.“

„Vy jste to očekával?“

„Neuniklo mi, že je na mě Miranda náramně zvědavá. Koneckonců, dokud jste se mnou zasnoubená, stojím jí v cestě.“

„Vy jste věděl, že vám Swan prohledá pracovnu?“ Vypadala zklamaně.

„Dříve nebo později musela někoho poslat. Swan byl ten nejpravděpodobnější kandidát.“ Edison ji napjatě pozoroval. „Ale jak jste se dověděla, že to udělal právě dnes v noci?“

„Swan a Miranda přišli do knihovny, zrovna když jsem prohledávala zásuvky psacího stolu. Musela jsem se schovat za závěsy, a tak jsem vyslechla, co si povídali.“

Žaludek se mu sevřel. Přivede mě do blázince, konstatoval odevzdaně.

Velmi obezřetně, s nejvyšším sebeovládáním zvedl ruce z kolen a uchopil ji za zápěstí. „Poslouchejte mě, Emmo, a dávejte dobrý pozor. Už nikdy se nesmíte jen tak sebrat a jít si, kam se vám zamane jako dnes večer. Dokud u mě pracujete, nebudete se vystavovat žádnému nebezpečí. Rozumíte mi?“

„Ne, nerozumím vám.“ Vypadala do hloubi duše uražená a trochu zmatená. „Proč se tolik zlobíte?“

„Protože jste moc riskovala, hlupáčku. Mohla jste přijít k úrazu.“

„To je velmi nepravděpodobné. Nanejvýš jsem se mohla ztrapnit. To vy jste byl dnes večer ve skutečném nebezpečí. Ten hrozný chlap v zahradě vám chtěl ublížit doopravdy.“

„Trápilo by vás, kdyby se mi něco stalo?“

„Ovšemže, pane.“

„Proč?“ Nevesele se pousmál. „Protože jsem nejvelkorysejší zaměstnavatel, jakého jste až dosud měla, a vy byste nerada přišla o

místo, dokud jste nedostala gáži?“

„Nejde jen o peníze –“

„Ach, ano. Vaše velká starost o mé zdraví a bezpečí možná pramení spíš ze skutečnosti, že jste ze mě ještě nevyrazila to vaše vzácné doporučení.“

„Já bych se vás mohla zeptat na totéž, pane.“ Oči se jí zaleskly. „Proč vás tak trápí, že zbytečně riskuji, když pro vás pracuji? Je to proto, že potřebujete, abych byla v dobré kondici, abych vám mohla dál sloužit jako návnada pro lady Amesovou? To nejsem nic víc než kousek sýra, na který chcete chytit myš?“

„Kdyby to tak bylo, byla byste ten nejdražší sýr, jaký jsem kdy koupil. Mohu jen doufat, že bude nanejvýš chutný.“

„Víte co, pane, vy jste ten nejnesnesitelnější zaměstnavatel, jakého jsem kdy měla.“

„To říkáte pořád. Ale důležité je, že vám velmi slušně platím, ne?“

„Jak se odvažujete naznačovat, že můj zájem o vaše zdraví je ryze ziskový.“

Edison by přísahal, že rachot a hřmot, s nímž se zřítila hradba jeho trpělivosti, bylo slyšet. Zaburácelo to, jako by nastal konec světa.

„Tak se podívejme, jak nezištný je váš zájem o mě, Emmo.“

Hbitě se nahnul kupředu a zatlačil ji do rohu. Přidržel ji za zápěstí a sklonil k ní hlavu.

Jakmile se ústy dotkl jejích, pochopil, že Emmino klidné vystupování bylo stejně klamné jako jeho.

Po vteřině či dvou užaslého váhání vysmekla Emma ruce a pevně objala Stokesa kolem krku.

Prudké vášně, které mezi nimi už nějakou chvíli jiskřily, teď vybuchly. Edisona překvapilo, že polštáře na sedadlech nechytly plamenem.

Emma pod jeho ústy pootevřela rty a prsty sevřela v jeho vlasech.

Možná že někde v Londýně má ještě jednoho milence, ale dnes večer touží po něm.

Vybojoval krátký zápas s kabátem a vysoukal se z rukávů. Emma mu několikerým netrpělivým škubnutím uvolnila kravatu. Zapřel se nohou o podlahu kočáru a zatlačil dívku hlouběji do sedadla. Opájela ho její chuť, byla svěží, kořeněná a podmanivá. Tak jako ona nevoněla ani jedna z těch, které za svůj život líbal.

„Edisone.“

Emminy hedvábné sukně se mu jako vlny vzdouvaly kolem stehů.

Tahal za živůtek hluboce vystřižených šatů, až se mu v rukou ocitla její malá, ale plná a pevná ňadra. Tuhá bradavka ho tlačila do dlaně. Sladká a horká vůně těla se mísila s bylinami z vonných olejů. Představil si ji, jak se koupe před krbem, a tak tak že nepřišel o poslední zbytek sebeovládání.

Se zasténáním se odtrhl od jejích rtů a uchopil mezi zuby vztyčenou bradavku. Emma se zachvěla a prohnula se mu v náručí.

Matně vnímal kolébání kočáru, tlumené zvuky z ulice a klapot podkov na dláždění. Všechno se zdálo tak vzdálené a nejasné. A nedůležité.

Emma mu vysoukala košili z kalhot. Edison cítil, že se chvíli pere se zapínáním, ale pak to vzdala. Místo toho vsunula ruce pod košili. Škulbl sebou, když ucítil její prsty na nahé kůži. Přestala, jako když utne.

„Způsobila jsem vám bolest?“ ptala se honem. „Tam vás ten darebák kopl?“

Zvedl hlavu a pohlédl do zeleného moře jejích očí. „I kdyby, nic jiného než tvůj dotek k vyléčení nepotřebuji. Nepřestávej, prosím.“

„Ale –“

„Nepřestávej – se – mě – dotýkat.“ Sklonil hlavu k jejímu hrdlu. „Snažně tě prosím.“

„Tak dobře.“ Znělo to udýchaně.

Zpočátku opatrně, ale pak s novou naléhavostí mu přitiskla prsty na tělo. „Jsi tak silný a teplý a tak pevný.“

Údiv v jejím hlase Edisona zmátl. „A ty jsi tak měkoučká.“

Uchopil hedvábné sukně a vyhrnul je až k pasu. Pozorovala zpod přivřených řas, jak se nadzvedá na lokti a dívá se na ni.

Světlo lucerny proměnilo pokožku na dívčině jemně tvarovaných stehnech v krémové zlato. Na tuhých rudých kučerách něžného klína se leskly vlhké krůpěje. Uslyšel přerývaný zvuk a uvědomil si, že je to jeho vlastní dech.

„Emmo, jestli to nechceš, řekni to teď hned.“

Vytáhla ruce zpod košile a uchopila jeho obličej do dlaní. Prsty se jí trochu chvěly. Na okamžik se mu zahleděla hluboko do očí. Potom se pousmála.

„Je to příjemné,“ zašeptala.

Nevěděl, jak si má její zvláštní slova vyložit. Touha, kterou jí četl ve tváři, ho omamovala. Na chvíli zavřel oči, zpola přesvědčen, že se ocitl v opiovém deliriu. Když pak zvedl řasy, uviděl, že se na něj

Emma dívá s bezstarostnou a náruživou touhou, která si nezapadla s jeho rozpoložením.

Zmocnilo se ho hladové a zoufalé odhodlání. Poddal se mocným silám, které se tu rozpoutaly. Sáhl níž, rozepnul si kalhoty a pustil na svobodu svůj ztopořený úd.

Vzal Emmu za stehno a otevřel ji svým dotekům. Zalapala po dechu, když ji začal hladit. Byla pod jeho dlaní vlhká a poddajná.

Už nevydržel čekat. Nahnul se k ní a tvrdě se prodral do úzké a vlhké chodbičky.

Vyrazila ze sebe přidušený výkřik protestu a zaryla mu nehty do ramen.

To poznání ho ohromilo.

„Emmo.“

Ještě nikdy se nemiloval s pannou, s drtivou jistotou však věděl, že přesně tohle se mu dnes přihodilo. Stále nevěděl, za kým Emma odpoledne šla, ale milenec to nebyl.

Pohlédla na něj. Vášně, kterou jí předtím četl v pohledu, byla ta tam.

„Doufám, že se tenhle druh činnosti s praxí zlepší.“ Znělo to, jako by měla zaťaté zuby.

„Ano.“ Třáslы se mu ruce. Tohle tedy zkopal. „Zlepší se to.“

„Obávám se, že jste trochu moc velký, aby to s vámi mohl být požitek, pane.“

„Ach, Emmo.“

Vynaložil veškerou vůli a ani se nehnul, aby stačila uvyknout pocitu, že ho má v sobě. Když se mu zdálo, že se drobné svaly, které ho pevně svíraly, maličko uvolnily, začal se pohybovat.

Její tělo ho však znovu pevně sevřelo, táhlo ho hloub a věžnilo ho ve vlhkém horku.

Matně si uvědomil, že mu po čele stékají stružky potu, batistová košile se mu lepila na záda. Ucítil, že se Emma pod ním trochu pohnula.

„Ne, moje sladká, nesmíš –“

Bylo příliš pozdě. Byl ztracen. V posledním okamžiku se mu vrátilo něco ze zdravého rozumu. Odpoutal se od ní právě včas, aby jí semeno nastříkal na stehno.

Prudké křeče vyvrcholení jím zmítaly nekonečně dlouho. Zavřel oči, zaťal zuby a přetrpěl tu vyčerpávající rozkoš. Když bylo po všem, zhroutil se na zelené hedvábí. Ve vzduchu visel těžký pach

milování.

Uvědomil si, že kočár právě zastavuje před domem lady Mayfieldové.

Život jako v pohádce, pomyslela si Emma ponuře.

Když několik minut nato vcházela s Edisonem do knihovny, byla ještě celá roztřesená a cítila se neskutečně. Děkovala nebesům, že Letty dosud nedorazila a celá domácnost je bohudík v posteli. Nebyl tam naštěstí nikdo, kdo by si všiml jejích zmačkaných šatů pokrytých skvrnami či divoce rozcuchaných vlasů, a měla podezření, že i velmi zvláštního výrazu v obličeji.

Věděla, že vypadá naprosto příšerně. Rozhodně ne tak, jak si malovala, že bude vypadat po milování s mužem, na nějž čekala celý život.

Až do dnešního večera pochopitelně neměla ani tušení, že tím mužem je Edison. Vůbec nic vlastně nebylo tak, jak si v skrytu duše vysnila. Žádné vzrušující dvoření, žádné růže, žádné vyznání nehynoucí lásky.

Žádné hovory o budoucnosti.

Ale tak už to chodí, domlouvala si. Člověk nemůže čekat, že mu to v životě bude vycházet tak jako v knihách.

Zasmušile přihlížela, jak Edison rozdělává oheň. Zase vypadal elegantně.

Tohle je tedy víc než nespravedlivé; jak to, že se umí dát do pořádku tak rychle a bez žádného úsilí? Nenamáhal se uvázat znovu kravatu, ale jinak byl jako ze škatulky. Nevzpomínala si na nikoho ze svých známých, kdo by se dokázal vynořit ze zuřivé rvačky nebo z milostného zápolení s takovou sebejistotou.

Oprášil si ruce, vstal a obrátil se k ní čelem. V očích četla tísnivě melancholický, ano, dokonce chmurně odhodlaný výraz. „Musíme si promluvit,“ prohlásil.

Až příliš klidný tón ji vylekal víc, než by to v té chvíli dokázalo cokoli jiného. Věnovala mu, jak doufala, věčný úsměv. „Ano, ovšem.“

Pokročil k ní o kousek blíž a zase zůstal stát. „Nevím, jak mám začít, Emmo.“

Dobré nebe, on se chce omlouvat. Musí ho zastavit. Ze všeho nejvíc nedokáže snést jeho omluvy. Strach z toho, že bude muset vyslechnout, jak velice Edison lituje toho, co se mezi nimi přihodilo, ji přiměl ucouvnout. Tvrdě narazila do psacího stolu. Kabelka, která

se jí stále houpala na zápěstí, tupě udeřila do mahagonové desky.

A připomněla jí, co si do ní schovala.

„Ano,“ spustila, „ano, samozřejmě že si musíme promluvit. Jsem moc ráda, že jste mi to připomenul, pane.“ Spěšně otevřela kabelku a vyndala z ní úzkou roličku papírů. „Zatím jsem se nedostala k tomu, abych vám ukázala, co se mi podařilo zachránit z ohně.“

„Z jakého ohně?“ Edison se kabonil na papíry, které před ním rozkládala na stole. „Chcete říct, že se je někdo pokusil spálit v Mirandině knihovně?“

„Byl to Swan. On a Miranda se strašně pohádali, když zjistila, že ve vaší pracovně nic užitečného nenašel. Na místě ho propustila. Bylo to opravdu moc smutné.“

„Co tím myslíte, že to bylo smutné?“

„Nedala mu ani čtvrtletní plat, ani doporučení.“ Emma se zahleděla na plakát na vršku hromádky. „Vyhodila ho bez řádné výpovědi. Toho ubožáka teď zřejmě čekají těžké časy, až si bude hledat nové místo. Ale to není to nejhorší.“

Edison pomalu postoupil kupředu. „A co je to nejhorší?“

„Obávám se, že Swan se do své paní zamiloval.“ Emma si odkašlala a úporně se soustředila na plakát. „Když odešla z knihovny, plakal. Div mi to nezlomilo srdce.“

„Swan plakal?“

„No, a potom se strašně rozzuřil. Vyndal ze zamčené zásuvky kazetu plnou papírů a všechny je naházal do ohně. Když odešel, podařilo se mi několik listů zachránit.“

Edison k ní přistoupil. Prohlížel si plakáty, ale Emmy se nedotkl. „Zajímavé.“

Rychle vzhlédla. „Z toho, jak zuřivě se je Swan snažil zničit, soudím, že musely být pro Mirandu velmi důležité. Chtěl jí zřejmě oplatit, jak hluboce ho ranila.“

Edison listoval papíry. „Ty plakáty a recenze mají jedno společné. Všude figuruje herečka jménem Fanny Cliftonová.“

„A tady je ještě něco. Podívejte se blíž, pane. Žádný z těch plakátů neoznamuje představení v Londýně.“ Emma otočila další list. „Jedná se o kočovnou hereckou společnost, která, jak je vidět, účinkovala převážně na severu.“

Edison vzal do ruky jednu recenzi a přečetl ji nahlas.

Skvělá slečna Cliftonová ztvárnila zcela nově roli lady Macbeth. Výraz pronikavé hrůzy v jejích krásných modrých očích neunikl ani

divákům v posledních řadách. Její drobné a graciézní postavě padnou elegantní divadelní kostýmy jako ulité.

„Krásné modré oči,“ zašeptala Emma. „Malá a graciézní postava.“ Vzhledla k Edisonovi. „Dospěl jste k témuž závěru jako já, pane?“

„Že Miranda je možná bývalá herečka jménem Fanny Cliftonová?“ Edison odhodil recenzi, založil ruce na prsou a opřel se o okraj psacího stolu. „To by vysvětlovalo, proč jsem nemohl najít nikoho, kdo by ji znal předtím, než na začátku sezony přijela do Londýna.“

„Očividně je však velmi bohatá. To herečky nebývají.“

Edison pozvedl obočí. „Některé se dokázaly velice výhodně provdat.“

„Pravda.“ Emma o tom chvíli uvažovala. Jedna nebo dvě takové notoricky známé herečky opravdu okouzly bohaté lordy natolik, že se s nimi oženili. „Skandál, který to vyvolalo, ale nakonec donutil dvojici odjet z města, nemám pravdu?“

Edison jí pohlédl do očí. „Miranda a její manžel, ten záhadný a zesnulý lord Ames, možná museli odjet hodně daleko, třeba až do Itálie.“

„Proč by ale v tom případě lhala, že přijíždí ze Skotska?“

„Protože nechtěla, aby si ji někdo dal do spojitosti s Itálií,“ vysvětlil Edison pomalu.

„Kdybyste mohl dokázat, že Miranda v loňském roce strávila nějaký čas v Itálii, měl byste spojení na toho Farrella Blua, který, jak jste říkal, jeden recept rozluštil, vidíte?“

„Ano, to je pravda.“ Na chvíli se odmlčel. „Jenže na druhou stranu je možné, že lord Ames nikdy neexistoval.“

„To je taky pravda.“ Emma se usmála. „Koneckonců, když si já můžu vymýšlet doporučení, nevím, proč by si jiná žena nemohla vymyslet manžela. Jenže to stejně nevysvětluje její nesporné bohatství. To musí odněkud pocházet.“

„Přesně tak. A jméno štědrého dárce by mohlo být náramně zajímavé.“ Edison odstoupil od stolu. „Začnu tím směrem pátrat hned ráno. Do té doby ale musíme my dva společně probrat něco jiného.“

Emma strnula. „Kdyby vám to nevadilo, pane, raději bych v tom rozhovoru už nepokračovala. Je pozdě a já jsem naprosto vyčerpaná.“

„Emmo –“

„Byl to rušný večer,“ pokračovala spěšně. „Obávám se, že nejsem

zvyklá na, ech, náročnost společenského života. Nemůžu se dočkat postele.“

Zatvářil se, jako by jí chtěl oponovat. Zatajila dech. Edison se však zjevně rozhodl jinak.

S přehnanou obřadností sklonil hlavu. „Jak si přejete. Ale nemyslete si, že tu záležitost mezi námi můžete odsouvat do nekonečna.“

„Čím méně se řekne, tím lépe,“ poznamenala. „Dobrou noc, pane.“

Zaváhal. Viděla, že mu v očích hněvivě blýsklo. Znovu dostala strach, aby si rozhovor přece jen nevynutil. Místo toho se však otočil a zamířil ke dveřím.

„Dobrou noc, Emmo.“ Zůstal stát s rukou na klice. „Dovolte, abych vám sdělil, že oceňuji, jak jste dnes večer pracovala nad rámec svých povinností. Můžete si být jista, že vás za to odměna nemine.“

Nevěřila svým uším. A pak s ní zalomcoval vztek. „Odměna. Řekl jste odměna?“

„Cítím povinnost přidat několik liber navíc k vašemu platu, až budete odcházet z mých služeb,“ pokračoval zamyšleně.

„Jak se opovažujete, pane?“ Popadla malý globus, který jí zrovna přišel pod ruku, a hodila ho Edisonovi na hlavu. „Jak se opovažujete naznačovat, že očekávám peníze za... za ten stupidní incident v kočáře? Já si sice sama vydělávám na živobytí, ale nejsem žádná děvka.“

Zdánlivě bezděčným pohybem ruky globus zachytil. „Proboha, Emmo, tak jsem to přece vůbec nemyslel.“

Ignorovala ho. Lomcoval s ní příval vzteku. Hledala, co by tak po Edisonovi ještě mohla hodit, a spatřila vázu s květinami. „Za to, co se mezi námi stalo, si peníze nevezmu. Slyšíte mě? To spíš umřu hladu v chudobinci, než bych si za to od vás nechala platit.“

Vší silou po něm mrštila vázu.

„Krucinál, Emmo, uklidněte se.“ Vázu se mu podařilo chytit, jejímu obsahu však už nestačil uhnout. Voda s květinami ho zasáhla do obličeje. Zašklebil se a zatřepal hlavou. „Mluvil jsem o tom, že vás odměním za to pátrání v Mirandině knihovně. To, co jste zjistila, mi bude mimořádně užitečné.“

„Povídali, že mu hráli.“ Oprěla si ruce v bok. „Nevěřím vám.“

Edison se zatvářil zlostně. „Říkám vám pravdu, vy bláznivá, paličatá a potrhlá ženská.“

Tak on na mě nakonec ještě řve, užasla v duchu Emma. Dosud

nikdy nezažila, aby se tak přestal ovládat.

„Můžete to odpřisáhnout?“ vyjela na něj a ani se nenamáhala skrýt své pochybnosti.

„Ksaku, ženská.“ Probodával ji pohledem, mokré vlasy měl přilepené k hlavě a z očí mu sršel vztek. „Kdybych si potřeboval najít milenku, vybral bych si poslušnější a zkušenější než račte být vy.“

Poklesla jí brada. „Tak teď mě ještě budete urážet, že mi v téhle oblasti chybí zkušenosti?“

„Snažím se dát jasně najevo, že na to, co se stalo v kočáře, nepohlížím jako na obchodní záležitost, krucinál.“ Znechuceně si smetl z rukávu několik okvětních lístků, které tam ulpěly. „Odměna, o které jsem se zmínil, se týkala vašeho objevu o lady Amesové alias Fanny Cliftonové, bez ohledu na to, co se z toho nakonec vyklube.“

„Edisone –“

Trhnutím otevřel dveře a zaškaredil se. „A když už jsme u toho, dovolte, abych vás upozornil, že jestli se ještě jednou vystavíte nebezpečí, tak vám to vaše prokleté doporučení nenapíšu vůbec.“

„Edisone, počkejte.“ Nazdvihla si sukně a rozběhla se ke dveřím. „Zřejmě jsem se s tím obviněním ukvapila.“

Neráčil odpovědět a zabouchl jí dveře před nosem.

Edison se obrnil trpělivostí jako vždy, když byl nucen navštívit svou babičku. Hrozil se už jen toho, že vstoupí do sídla, v němž žila. Dům by měl správně lahodit jeho vkusu, neboť se jednalo o velkou budovu v paladiánském stylu s klasickými liniemi a dobře rozvrženými místnostmi, ale odjakživa na něj působil tísnivě a studeně. Už před lety to zde v duchu překřtil na Pevnost Exbridge.

Přešel přes salon k pohovce, na níž seděla lady Victoria Exbridgeová jako vznešená a osamělá královna. Právě ve chvílích, jako byla tahle, hluboce oceňoval význam společenského chování. V krutých přestřelkách, které mezi sebou s Victorií vedli, totiž tak trochu sloužilo jako meč a štít.

„Edisone.“ Victoria se přísně a velitelsky podívala. „Konečně jste tady.“

„Měl jsem dojem, že jste mě v dopise pozvala na třetí hodinu, lady Exbridgeová.“ Ze zásady ji neoslovoval babičko. Znamenalo by to totiž, že by se musel odchýlit od pozice, kterou si přísahal, že ubrání. Nikdy ho nechtěla za vnuka, dokonce ani když jí zachránil majetek. Ať se tedy propadne, jestli někdy přizná, že ji chce za babičku. „A teď jsou přesně tři.“

Velmi obřadně se sklonil k její ruce a přitom si starou ženu prohlížel. Usoudil, že je v obvyklé bojovné náladě, ba dokonce že o něco dychtivěji než jindy čeká, aby se s ním mohla pustit do křížku.

Léta přidala té kdysi nápadně krásné tváři množství vrásek, jestřábí pohled zlatohnědých očí však nedokázalo zmírnit nic. Očí, které, jak věděl, byly přesným obrazem jeho vlastních.

Styl a eleganci jako by Victoria měla vrozené. Stříbřitě šedé šaty s vysokým pasem, nažehleným fiší a nabíranými rukávy nepochybně šila drahá francouzská švadlena. Tvořily dokonalý doplněk k jejím stříbrným vlasům.

Edison věděl, že smysl pro styl spolu s postavením manželky zámožného vikomta z ní ve své době udělaly vynikající hostitelku. O jejích večírcích, plesech a elegantních salonech se kdysi mezi londýnskou smetánkou hodně mluvilo. Ovdověla sice, když bylo jejímu synovi Wesleymu čtrnáct let, zůstala však nadále prominentní

postavou ve vyšších kruzích.

To všechno se ale změnilo před několika lety, když po Wesleyho smrti následovalo šokující odhalení, že prohrál celé rodinné jmění v hazardních hrách. Tehdy se nadobro stáhla do ústraní. Jen málokdy si někam vyšla, většinu času trávila ve své zimní zahradě a jen občas se vídala s několika starými přáteli.

Dokonce ani znovunabytí exbridgeského jmění ji nepřimělo vyjít z izolace, kterou si sama uložila. Co vlastně čekal? tázal se Edison v duchu sám sebe. Že mu bude vděčná za to, že ji zachránil před hanbou a potupou z bankrotu? Jako by jí to gesto nemanželského vnuka mohlo nahradit ztrátu legitimního syna a dědice.

„Zprávu o svém zasnoubení jste mi měl přijít sdělit ihned po návratu do města,“ pokárala ho Victoria a zahájila tak palbu. „Musela jsem se to dovědět od Arabelly Stryderové. Bylo mi to nesmírně trapné.“

Edison věděl, že Arabella je jednou z mála přítelkyň, s nimiž se Victoria pravidelně stýká.

„Vy byste se podle mého soudu necítila trapně, ani kdyby vám v salonu vybuchla pod nohama sopka, madam.“ Nevesele se usmál. „Rozhodně by to nedokázala jakákoli zpráva o mně.“

„Čekala bych, že když jsem v minulosti musela tolikrát snášet vaše opovrhování společenským chováním, budu už vůči němu dnes imunní. Tentokrát jste však zašel příliš daleko.“

„Z vaší strany zní ta stížnost podivně, madam. Pokud si dobře vzpomínám, zrovna minulý měsíc jste mě peskovala za to, že si neumím najít vhodnou ženu.“

Victoria na něj vrhla rozlíčený pohled. „Vhodnou, to bylo to klíčové slovo. Podle toho, co se ze všech stran dovídám, vaše snoubenka to splňuje jen stěží.“

„O tom nemůžete nic vědět. Zatím jste se s ní nesetkala.“

„Slyšela jsem víc než dost, abych si mohla udělat závěr, že vaše volba byla přímo katastrofální.“

„Proč to říkáte?“ otázal se Edison mírně.

„Podle Arabelly byla ta vaše slečna Greysonová zaměstnána jako placená společnice u lady Mayfieldové. Je to pravda?“

„Ano.“

„To je neuvěřitelné. Profesionální společnice? Ačkoli jste si při svém postavení mohl snadno vybrat kteroukoli bohatou dědičku, právě uvedenou do společnosti?“

„Neřekl bych, že si mohu dovolit být příliš vybíravý, madam.“ Edison se pousmál. „Nesmíme pouštět ze zřetele, že ani já nejsem zrovna výhra. Jestli si dobře vzpomínáte, jsem nemanželský. Původ slečny Greysonová je naopak velmi úctyhodný.“

Victorii zasršely z očí blesky, ale neskočila mu na to. „Také se mi doneslo, že důvodem, proč jste své zasnoubení zveřejnil uprostřed noci, byla ještě ke všemu skutečnost, že té dámě hrozilo obvinění z vraždy pana Crana.“

„Tento fakt vskutku ovlivnil načasování mého rozhodnutí,“ připustil Edison.

„Všichni, kteří na zámku Ware v té době byli, jsou přesvědčeni, že Crana opravdu zabila. Většina smetánky soudí, že jste zasnouben s vražednicí.“

„Tak nebo onak, já v tom žádný rozdíl nevidím.“ Edison pokrčil rameny. „Crane si smrt zasloužil.“

Victoria na něj vytřeštila oči. „Jak se opovažujete takhle mluvit? Jde přece o příšernou vraždu nevinného člověka.“

„Chiltona Crana by člověk rozhodně necharakterizoval jako nevinného.“

„Zapomněl jste, že pan Crane byl vysoce vážený šlechtic. Byl členem několika klubů. Pohyboval se v nejvyšších kruzích. Z matčiny strany byl spřízněn s markýzem z Rivertonu.“

„Crane byl zhýralý zpustlík, který lovil mezi mladými ženami, které neměly nikoho, kdo by je ochránil před jeho chlípností. Specializoval se na znásilňování komorných, guvernantek a společnic. A taky to byl hazardní hráč.“ Edison udělal pauzu. „Když se to tak vezme, měl asi hodně společného s mým otcem.“

„Jak se opovažujete něco takového vyslovit?“ Victoriin hlas byl plný zuřivého vzteku. Tentokrát ji dostal. „Řekla jsem vám to už několikrát a opakuji vám to znovu, že Wesley vaši matku neznásilnil. Byla to pošetilá holka, která se zapletla se zasnoubeným mužem vysoko nad své postavení, a musela za to zaplatit.“

„Pošetilá byla,“ dal jí Edison zdvořile za pravdu. „Byla dokonce tak pošetilá, že otci uvěřila, když tvrdil, jak ji miluje. Uvěřila mu, když jí namluvil, že nemá závazky a může se s ní oženit. Byla tak pošetilá, že uvěřila, že se oddala čestnému muži.“

„Nezapomínejte, že ona přitom vlastní čest prodala.“

Bezděčně zaťal pěst, ale přinutil se ke zdvořilému úsměvu. „Já s vámi samozřejmě probírám rodinnou historii s velkým potěšením,

ale musím vás upozornit, že se nemohu zdržet, protože už ve čtyři mám další schůzku. Jestli jste se mnou dnes odpoledne chtěla mluvit ještě o něčem dalším, měli bychom k tomu bezodkladně přistoupit.“

Victoria pevně stiskla rty. Edison pozoroval, jak se zhluboka nadechla, aby zkrotila prudký vztek, stejně jako to před chvílí udělal i on. Uvažoval, jestli se po jeho odchodu uchýlí do zimní zahrady. On to tak alespoň dělal, když potřeboval uklidnit temné a nebezpečné emoce, které v něm tyto hovory probouzely.

Díval se, jak zvedá šálek čaje. Drobný porcelán se jí v ruce nepatrně chvěl. Mohl by si odnést jisté uspokojení z poznání, že má tu moc dohnat lady Exbridgeovou na samý okraj sebeovládání. Ale jako obvykle mu to vědomí nijak zvlášť nepozvedlo náladu. Znovu zauvažoval, tak jako vždycky, co vlastně po té příšerné ženské chce. Proč udržuje ten vzájemně nepříjemný svazek? Proč ji prostě neignoruje? Vždyť ona o jeho pozornost nestojí, ani co by se za nehet vešlo.

„Víte velice dobře, že jsem vás požádala, abyste sem dnes přišel, protože jsem chtěla z vašich vlastních úst slyšet pravdu o tom takzvaném zasnoubení,“ procedila Victoria ledově mezi zuby.

„Není to nic takzvaného. Jsem skutečně zasnouben.“

„Odmítám uvěřit, že se vážně chcete oženit s tou... s tou vražednicí.“

„Neměla byste slovo vražednice používat tak neuváženě,“ doporučil jí velmi tiše. „Bude-li to nutné, jsem připraven odpřisáhnout před soudem, že slečna Greysonová byla v době Cranovy vraždy se mnou.“

„Crane byl zabit uprostřed noci. Arabella mi prozradila, že když jste se vy dva připojili k ostatním na místě činu, měla ta slečna na sobě jen noční košili a župan. Jako by právě vylezla z postele.“

Edison zdvihl obočí. „A co z toho plyne?“

„Plyne z toho, že není-li vražednice, byla-li skutečně v době Cranovy vraždy s vámi, musela být ve vaší posteli. To znamená, že není o nic lepší než kterákoli jiná lehká ženština. A vy nejste povinen ji chránit.“

„Ani vám, ani nikomu jinému nedovolím, aby mou snoubenku nazýval lehkou ženštinou,“ procedil Edison mezi zuby.

Victoria se na něj překvapeně podívala. „Nemohla pro vás znamenat víc než krátkou a přechodnou aférku.“

„Je to moje budoucí žena.“ Edison vytáhl hodinky a odklopil

víčko. „Lituji, ale čas pokročil.“ Zasunul hodinky zpět do kapsy. „Třebaže tuto rozkošnou konverzaci končím velice nerad, musím vám teď bohužel popřát hezký den, madam.“

„Jestliže skutečně uvažujete o sňatku, pak vám z toho zřejmě kyne nějaký zisk,“ prohodila Victoria.

„Zisk?“

„Váš úspěch v obchodních záležitostech je legendární. Neudělal byste tak významný tah, kdybyste neočekával, že z něj vzejdou určité výhody. Zjistil jste snad, že ta slečna má přijít k nějakému majetku?“

„Slečna Greysonová je, pokud vím, chudá jako kostelní myš. O to málo, co měla, přišla kvůli nemoudré investici.“ Edison se u dveří zastavil a jeho úklona na rozloučenou byla na samé hranici zdvořilosti. „Rád se nicméně dovídám, co si o mně doopravdy myslíte, lady Exbridgeová. Je zřejmé, jak léta plynou, že se stále nezačínám řídit tím skvělým příkladem, který mi dal můj vznešený otec.“

Zanedlouho poté usedl Edison v klubu do jednoho ze dvou měkce čalouněných křesel stojících vedle krbu. Vděčně vnímal uklidňující šum tlumených hlasů, šustění novin a cinkání šálků s kávou. Ty tiché civilizované zvuky mu poskytnou soukromí pro nadcházející rozhovor.

Zvedl šálek kávy, který právě postavili na stolek.

Ignatius Lorring už seděl v protějším křesle. Edisonovi pozvedlo náladu vědomí, že jeho starý přítel má přece jen dost sil na návštěvu klubu.

Ignatius byl však bledší než kdy předtím a Edison si rovněž povšiml, že sedí mnohem blíž ke krbu, než když se tady spolu sešli minule.

Když však Ignatius odložil *The Times* a usmál se na Edisona, v očích se mu objevil starý známý třpyt.

„Vypadáš, jako bys potřeboval sklenku brandy daleko naléhavěji než já, Edison.“

„Tak to máš skutečně pravdu.“ Edison se napil kávy. „Právě se vracím z návštěvy u babičky.“

„Ach tak, to ovšem všechno vysvětluje. Tuším, že chtěla slyšet podrobnosti o tvém nedávném zasnoubení. To je naprosto přirozené.“

„U lady Exbridgeové není přirozeného vůbec nic.“ Edison postavil šálek na stůl. „Ale to není nic nového, takže můžeme rovnou přistoupit k tomu, proč jsem tě sem dnes odpoledne pozval.“

Ignatius sepal vyhublé prsty. „Jestli doufáš v informace o lady Amesové, musím tě, bohužel, zklamat. Neměl jsem o nic větší štěstí než ty. Vypadá to, jako by se ta ženská objevila na světě v plné zbroji a parádě na začátku sezony, asi tak jako Athéna z Díovy hlavy.“

„I její finance jsou záhadné,“ připustil Edison. „Nepodařilo se mi objevit zdroj příjmu. Moje asistentka však náhodou padla na informaci, která nám umožní pokročit o kus dál do minulosti.“

„Nemůžu se dočkat, až mi to povíš.“

Edison se pohodlně opřel, natáhl nohy a zadíval se do ohně. „Máme důvod věřit, že lady Amesová se možná pohybovala na prknech, která znamenají svět, pod jménem Fanny Cliftonová.“

„Je bývalá herečka? To by hodně vysvětlovalo.“ Ignatius nad tím chvíli dumal a potom zavrtěl hlavou. „Ale já přece navštěvuji londýnská divadla věrně celá léta. Je to moje velká vášeň, jak jistě víš.“

Edison se usmál. „Moc dobře vím, jak miluješ divadlo.“

„Ach, ano. Kdybych se narodil za jiných okolností, věřím, že bych byl jako herec docela spokojený.“ Povzdychl si. „Jenže to bych nikdy neobjevil Vanzagaru a filozofii Vanzy, která mi poskytla tolik radosti a naplnění. Každopádně tě mohu ujistit, že o Fanny Cliftonové jsem jakživ neslyšel.“

„To je velice pravděpodobné, protože nikdy neopustila malou kočovnou společnost, která působila převážně na severu. A její kariéra mohla být dost krátká.“

„Aha.“ Ignatius několikrát pokýval hlavou. „To by vysvětlovalo, že mi není povědomá. Velmi zajímavé. Rozhodně nám to otevře další směry pátrání.“

„Kdyby se nám podařilo najít spojení do Itálie a k Farrellu Bluovi, získali bychom jakous takous představu, jak se dostala k receptu. Prozatím se však vynořilo ještě něco jiného.“

Ignatius naklonil hlavu. „Vážně?“

„Než začnu, musím ti položit otázku.“

„Ano, ano, oč jde?“

Edison na něj zpřímá pohlédl. „Včera v noci jsem se střetl s člověkem, který používal bojové umění Vanzy. Byl opravdu dobrý.

A soudím, že bude hodně mladý.“

Ignatius prudce zvedl obočí. „Chceš tvrdit, že jsi byl napaden? Studentem Vanzy?“

„Ano.“

„Přímo tady, v Londýně?“ Ignatius vypadal ohromeně. „Ale to je neuvěřitelné. Absolutně neuvěřitelné. A já bych řekl, že zcela vyloučené. Vždyť jsem momentálně jediný velmistr v Londýně. A jak sám dobře víš, přestal jsem brát studenty už před několika lety.“

„Mám z tvé reakce usuzovat, že není v tvých službách?“

Ignatius si odfrkl. „To tedy rozhodně. Co tě, proboha, přivedlo k takové domněnce?“

Edison se pousmál. „Skutečnost, na kterou jsi sám poukázal, že jsi jediný velmistr Vanzy v Londýně. Jenom jsem se pokoušel eliminovat všechny možnosti, které se nabízejí. Napadlo mě, že jsi mohl někoho nasadit na hlídání domu lady Amesové a že si ten dotyčný nemusel uvědomit, že s tebou spolupracuji.“

„Kdyby to tak bylo, informoval bych tě.“

„Potom tedy musíme předpokládat, že tenhle mladý student Vanzy pracuje pro někoho jiného, kdo hledá buď recept, nebo *Knihu tajemství*. Anebo obojí.“

„Nezeptal ses ho?“

„Naše setkání bylo příliš krátké, to přinejmenším.“

„Jak to myslíš?“

„Vzdálil se, jakmile zjistil, že jsem také studoval bojová umění.“

„Hmm.“ Ignatius zamrkal a zamyslel se. „Uvědomuješ si, co to znamená?“

„Že knihu hledá ještě někdo jiný? Ano, vím.“

Ignatius se zavrtěl, jako by se mu nesesedlo pohodlně. Vrhla na Edisona stísněný pohled. „Musíme předpokládat, že ať za tím stojí kdokoli, nesnaží se knihu nebo recept získat z nesobeckých důvodů. Kdyby do Londýna poslal svého studenta nebo kdyby sem přišel sám a měl počestný důvod, ihned by vešel do kontaktu se mnou. Informoval by mě, že se hodlá zúčastnit pátrání po knize.“

„Správně.“

„Skutečnost, že to neudělal, může tudíž znamenat jen jedno,“ dodal Ignatius tiše. „Ať je to kdokoli, rozhodně nectí ryzí tradice Vanzy. Existuje-li a hodlá-li utajit svou totožnost, nebude snadné ho najít.“

Edison se trpce usmál. „Souhlasím s tebou, že nebude snadné najít toho lumpa, který praktikuje bojové umění, bude-li chtít zůstat

nepoznán. Ale pokud jde o jeho studenta, to už je jiná.“

„Jak to myslíš?“

Edison postavil prázdný šálek a vstal ze židle. „V Londýně nebude mnoho mladých a dychtivých bojovníků Vanzy. Nebude těžké ho najít. A až ho budu mít, možná se mi podaří zjistit totožnost toho, kdo ho za knihu poslal.“

„Pchá. Neplýtvej časem, Edison. Nemůžeme si dovolit ztrácet ze zřetele náš hlavní cíl. To nejdůležitější je v téhle chvíli najít knihu dříve, než se k ní dostane ten lotr.“ Ignatius stiskl konečky prstů. „Nepodaří-li se nám to, bude to znamenat, že jsem selhal ve svém posledním činu ryzí Vanzy.“

„Povězte, slečno Greysonová, seznámila jste se už s Dračicí Exbridgeovou?“ vyzvídal s úsměvem Basil Ware a uvelebil se vedle Emmy na stoličce potažené modrým sametem.

Musel se naklonit hodně blízko, aby ho ve změti smíchu a hovoru vůbec slyšela. Divadelní lóže byla přeplněná Lettyinými početnými návštěvami. Poklonu jí přišli složit postarší obdivovatelé, každý se dostavil se sklenkou šampaňského. Tísnil se kolem jejího plného poprsí, dnes večer zarámovaného pro změnu šarlatovým saténem.

Emma měla na sobě zelené šaty s hlubokým výstřihem, které byly lemované spoustou zlatých stužek. Když nesměle navrhla, aby se do výstřihu všil kousek krajky, švadlena a Letty ji ujistily, že takhle je to daleko stylovější.

Odsunula proto pochybnosti stranou. Nakonec, co ona o těch věcech ví? říkala si. Je bývalá placená společnice a žádná dáma z módního salonu.

Když se v lóži objevil Basil Ware, překvapilo ji to. Do jeho příchodu zaujatě pozorovala výjev, který se odehrával přímo naproti v Mirandině lóži.

„S dračicí? S jakou dračicí?“ Emma usilovně mžourala do divadelního kukátka a mračila se při pohledu na Edisona, který se až příliš dvorně skláněl nad Mirandinou rukou v elegantní rukavičce.

Když ten plán předtím spolu probírali, vypadalo to docela zajímavě. Edison o přestávce navštíví Mirandu, zapřede s ní hovor a pokusí se zabrousit na téma její minulosti.

Všechno tedy šlo podle plánu. Emma však zjistila, že se jí ani trochu nelíbí, jak se Edison Mirandě dvoří. Nebylo vůbec nutné, aby seděl tak blízko a lady Amesová mu mohla lehce přejet prsty po stehně. Bylo to napohled nedbalé gesto, Emma však tušila, že na tom pohlazení nic náhodného nebylo. Miranda se snaží Edisona polapit do svých sítí.

„Měl jsem na mysli lady Exbridgeovou,“ vysvětlil Basil pobaveně. „Babičku vašeho snoubence. Dnes večer je zde v divadle. A důvodem asi budete vy.“

Emma polekaně spustila ruku s kukátkem do klína a vykulila na

Basila oči. „Co to povídáte? Kde je?“

„Sedí ve třetí řadě lóží přímo naproti.“ Basil lehce natočil hlavu, aby jí naznačil směr. „Čtvrtá zleva. Nemůžete si jí nevšimnout. Je to ta dáma v blankytně modrých šatech, která si vás právě prohlíží kukátkem.“

„Mě si dnes prohlíží kukátkem dobrá polovina divadla,“ prohodila Emma. A zbytek kouká na Edisona a Mirandu, dodala v duchu.

Přesto obrátila pohled ke třetí řadě lóží a odpočítala čtvrtou dámu zleva. Uviděla malou, avšak dosti hrozivě vyhlížející ženu v drahých levandulových šatech. Lady Exbridgeová měla kukátko skutečně namířené Emminým směrem.

„Povídá se,“ zašeptal Basil, „že ona a Stokes k sobě chovají vzájemné opovržení. Jediný příbuzný, který lady Exbridgeové zbyl po synově smrti, je naneštěstí pro ni nemanželský vnuk.“

„A on zase nemá nikoho jiného než ji,“ zašeptala pro sebe Emma.

„Zuří mezi nimi něco jako válka už od té doby, co váš snoubenec zachránil rodinné jmění před úpadkem.“

„Je mi známo, že v rodině panuje napětí,“ připustila obezřetně.

„To je velmi mírně řečeno. Stokesův otec se o rodinný majetek ani o finance moc nezajímal. Skutečnost je taková, že se Wesleymu Stokesovi podařilo prohrát celé dědictví. A pak klidně spadl z koně a zlámal si vaz.“

„Ano, ovšem. Znímá ten příběh,“ přerušila ho Emma příkře. „Myslím, že od mého, hm, snoubence, bylo velice šlechetné, že po otcově smrti zachránil čest rodiny.“

Basil se uchechtl. „To bylo sotva projevem šlechetnosti nebo citů vůči rodině. Panuje všeobecný názor, že mu šlo jen o to, aby ponížil lady Exbridgeovou.“

„Aby ji ponížil? Jak by to, probůh, mohl dokázat?“

„Údajně prý doufal, že ji tím přinutí, aby ho uznala před světem. Jenže to bylo pochopitelně to poslední, oč stála. Přivedl ji do trapné situace. Rozhodla se odejít do ústraní, aby nemusela předstírat, že ji takový příbuzenský vztah těší.“

„To je ale strašné.“

„Stokes je prý živoucím obrazem svého otce. Kdykoli na něj Victoria pohlédne, vidí bezpochyby Wesleyho a uvědomuje si, jaký mohl její syn být, kdyby byl jinak založen. Určitě se tím hrozně užírám.“

„To je pro oba dva moc smutné.“

Basil se rozesmál. „Ale jděte, slečno Greysonová, vy máte moc měkké srdce. Vůbec nechápete, jak to ve společnosti chodí. Ujišťuji vás, že ani Stokes, ani lady Exbridgeová by smutkem nepromarnili ani minutku. Navíc se tím válčením moc dobře baví.“

Emma pozorovala, jak Edisonova babička odkládá kukátko a obrací se k robustní dámě, která seděla vedle. Nedokázala sice rozeznat, jak se lady Exbridgeová tváří, její upjaté a prkenné pohyby však napovídaly, že Basil nemá pravdu. Ta žena z války se svým vnukem žádné potěšení nemá. Emma nepotřebovala intuici, aby poznala, že lady Exbridgeová je velmi nešťastná a pravděpodobně také velmi osamělá.

„To bych rád věděl, jestli –“ Basil se najednou hluboce zamyslel.

„Ano?“ Emma se k němu otočila. „Oč jde?“

„Nic, nic. Zapomeňte na to.“

„To můžu jen těžko, když se tváříte tak tajemně, pane. Copak jste to měl na jazyku?“

„Samozřejmě to není vůbec moje věc, ale, no dobrá –“ Basil si povzdychl. „Asi by bylo jen slušné, kdybych vás varoval.“

„Před čím?“

Ztišil hlas a s vážnou tváří se naklonil až k Emmě. „Prosím vás, berte to čistě jako přátelskou radu. Jen mě tak najednou napadlo, že byste se mohla stát figurkou v té jejich válce.“

„Nebesa, co tím míníte?“

Basil přimhouřil oči. „Možná jste už slyšela, že Stokesova matka byla guvernantka, která si kvůli románku s Wesleyem zkažila život.“

„Ano, o tom vím. Ale co to má co dělat se mnou?“

„Ať se to lady Exbridgeové líbí nebo ne, Edison Stokes je její jediný pokrevní příbuzný. Potomek jediného syna. A jediná naděje, že rodové jméno nezanikne. Stokes si dokázal koupit přístup do úctyhodné společnosti, jeho vlastní děti mají otevřenou cestu mezi vyšší vrstvy. A ona to ví lépe než kdokoli jiný.“

„Ale kam tím míříte, pane?“

„Právě mě totiž napadlo, že nic na celém světě patrně lady Exbridgeovou nerozhořčí víc, než když si Stokes vezme za ženu dívku, kterou ona bude považovat za zcela nevhodnou. Ženu, která vlastně zastávala jednu dobu podobné postavení jako Stokesova matka. Vždyť tahle žena bude nakonec vychovávat její pravnučata.“

Ohromení z Basilových narážek vzalo Emmě dech. Rychle se však

vzpamatovala. Koneckonců, říkala si, pravý důvod, proč Edison oznámil jejich zasnoubení, přece dobře zná. A ten neměl vůbec nic společného se vzdorem vůči babičce.

„Mýlíte se, pane Ware.“

„Je to velice pravděpodobné,“ dal jí ihned mile za pravdu. „Prosím vás, odpusťte mi. Jen jsem vás chtěl varovat, abyste se nenechala zneužít v nějaké vychytralé intrice.“

„Mě vůbec nikdo nezneužívá, pane.“ Alespoň ne tak, jak si to představuješ ty, dodala v duchu.

„Samozřejmě že ne.“ Basil pohlédl na druhou stranu divadla a úlisně změnil téma. „Jak vidím, Miranda už zase kuje pikle. To je vážně neuvěřitelně umíněná čarodějnice, vidíte? Při svém vzhledu asi nebude moc zvyklá prohrávat.“

Emma obrátila pozornost k Mirandině lóži, právě včas aby zahlédla, že se Edison dívá jejím směrem. Zdálo se, že se zamračil, když uviděl, jak blízko Basil sedí, ale těžko si mohla být na takovou dálku jistá. Sledovala, jak se otáčí zpět a pokračuje v rozhovoru.

Pátrá po Mirandině minulosti, připomínala si Emma.

Napadlo ji, že by se mohli se Stokesem vycvičit v umění tahat z lidí informace.

„Máte naprostou pravdu, pane Ware. Lady Amesová je velmi krásná.“ Emma doufala, že to zní ledabyle. „Znáte ji už dlouho?“

„To ani ne.“ Basil zamítavě pokrčil rameny. „Byli jsme si představeni krátce po zahájení sezony při ranní audienci v Connervillu. Připadala mi ohromně zábavná, a proto jsem ji pozval na své venkovské sídlo.“

„Jejího manžela jste znal?“

„Nikdy jsem se s ním nesetkal.“ Basil se prohnaneš ušklíbl. „Ale můžu zkusit hádat, co ho asi sprovodilo ze světa.“

„Prosím?“

„Lady Amesová dokáže vyčerpát i mnohem mladšího člověka. A vyrozuměl jsem, že ten její už byl drobet obstarožní. Ten podle všeho neměl vůbec šanci. Dovolil bych si hádat, že ho zahubila přílišná námaha.“

Emma cítila, jak ji polilo horko. „Aha.“ Odkášlala si a znovu upřela zrak na protější stranu divadla.

Okamžitě si povšimla, že Edison z Mirandiny lóže zmizel a jeho místo zaujal jiný muž.

„Nu, asi už bych měl jít po svých.“ Basil překotně vstal a uctivě se

uklonil. „Váš snoubenec, jak se zdá, chvátá zpátky do své lóže. Třeba se ho dotklo, že si tady s vámi povídám.“

Ze spokojeného záblesku v jeho očích vytušila, že odchází, protože dosáhl svého. Pobavil se na její účet. Pro něj tohle všechno nebylo nic víc než běžná kratochvíle spočívající ve flirtu s dámou jiného muže. Díky přítomnosti lady Exbridgeové byla hra ještě o něco zábavnější.

„Zůstaňte přece, pane Ware.“ Emma ho obdařila chladným úsměvem. „Vím jistě, že s vámi Edison bude chtít mluvit.“

„Ani trochu netoužím smlouvat si schůzku za svítání.“ Smích se mu vytratil z očí a nahradily ho nelíčené obavy. „Věřím pevně, že budete mít na paměti, co jsem vám řekl na zámku Ware, slečno Greysonová. Kdybyste se měla někdy v budoucnu ocitnout, řekněme, ve svízelné situaci, bez váhání mi musíte dát vědět.“

„Víte, pane Ware, já si takovou situaci vůbec nedovedu představit.“

„Máte můj slib, že se postarám, abyste nebyla opuštěná a bez přátel, až Stokes dohraje ty svoje hry.“ Než se Emma zmohla na odpověď, byl pryč. Několik okamžiků nato se těžký sametový závěs u vchodu do lóže zavlnil znovu. Vešel Edison, nerudně kývl pánům kolem Letty a posadil se k Emmě. Nevypadal právě nadšeně.

„Co tady, sakra, dělal Ware?“ vyhrkl bez okolků.

Emma se pokusila o výraz zdvořilého údivu. „Zastavil se tu, aby mi složil poklonu.“

„To určitě. Umínil si, že vás svede. Nedá pokoj, dokud nedosáhne svého cíle.“

„To je vážně zvláštní,“ podivila se Emma. „Pan Ware mě totiž varoval úplně stejně, pokud jde o vás a o Mirandu. Je přesvědčen, že lady Amesová má na vás políčeno a nedá pokoj, dokud jí nepadnete k nohám. Myslím, že k tomu závěru dospěl poté, co vás dnes večer přilákala do své lóže.“

Edison se na Emmu příkře podíval. „Zatraceně dobře víte, za jakým účelem jsem tam šel.“

„To ano, pane.“ Zářivě se usmála. „A byl jste úspěšný?“

„Ne.“ Hlas zněl znechuceně. „Rád věřím, že je ta ženská skutečně herečka. Umí se nepříjemným otázkám náramně šikovně vyhýbat a ne —“

„Emmo, drahoušku,“ zašveholila Letty z opačného konce lóže. „Na slovíčko, jestli dovolíte.“

Emma pohlédla přes Edisona na Letty obklopenou hloučkem pánů.
„Přejete si, madam?“

„Tady Bickle –“ Letty se odmlčela a obdařila Bickla láskyplným pohledem, „– mě právě pozval, abych po představení odjela jeho kočárem. Chce mě vzít na večírek k Turleymu. Měla byste něco proti tomu, kdybych vás na zbytek večera zanechala v péči vašeho okouzlujícího snoubence?“ Nápadně na Edisona zamrkala. „Jsem si jista, že o vás bude skvěle pečovat.“

Emma strnula. Roztřásla se zpola strachem a zpola očekáváním. Ona a Edison spolu nebyli sami od předvěčerejší noci, kdy jí zabouchl před nosem dveře knihovny. Nebyla si ani trochu jista, jestli s ním chce zůstat o samotě.

Tak trochu se bála, že se bude chtít znovu vrátit k tomu, čemu ona sama říkala kočárový incident. A ještě víc se hrozila, že o tom nebude chtít mluvit vůbec.

Byla v pasti. „Jistěže proti tomu nic nemám. Bavte se dobře, Letty.“

„Ach, můžete se spolehnout.“ Letty se zářivě usmála na Bickla, který do krve zrudl. „Jeho lordstvo je ohromně zábavný společník.“

Emma si nemohla nevímsnout, že jeho lordstvo má trochu erekcí. Jeho staromódní kalhoty neponechávaly velký prostor pro fantazii.

Kvapně odvrátila oči, ne však dost rychle. Střetla se s Edisonovým pohledem, v němž četla chladné pobavení. Usilovně ho ignorovala, dokud se nezvedla opona a nezačalo poslední dějství *Othella*.

Když představení skončilo, čekala Emma v přeplněném vestibulu, zatímco Edison šel pro kočár. Když se pro ni vrátil, nechala se odvést ven a vysadit do vozu. Uvědomovala si, že je napjatý. Vycítila to z jeho ruky, když jí pomáhal nastupovat.

Nebesa, pomozte mi, on chce mluvit o tom incidentu.

Edison se zlehka vyhoupl za ní do kočáru a posadil se na protější sedadlo. „Musím si s vámi promluvit.“

Emma si dodala odvahy a pomyslela si, že je připravena na všechno. Kariéra placené společnice z ní přece udělala ženu velkého světa. Tohle hravě zvládne. Uminila si, že se bude chovat, jako by vše, co se mezi nimi stalo, nemělo nejmenší význam. Případalo jí to jako nejmoudřejší postup, vlastně jako jediný rozumný.

„Jsem trochu unavená, pane,“ oznámila mu mile. „Kdyby vám to nevadilo, nejraději bych jela rovnou domů.“

„To je vynikající nápad.“ Pohodlně se opřel a na první pohled bylo

vidět, že se mu ulevilo. „Chtěl jsem vám to právě navrhnout, ale obával jsem se, že budete mít námitky.“

Když si povšimla, jak spokojeně mu zahrálo v očích, zmocnila se jí zlost. „Jestli si myslíte, že to měl být... nějaký nemravný návrh, pane, tak to laskavě pusťte z hlavy. Nemám nejmenší zájem si zopakovat ten incident, k němuž došlo onehdy v kočáře.“

To se ti povedlo, Emmo. Ted' jsi na tu událost přivedla řeč sama.

Edison se nevesele usmál. „I kdybych měl to štěstí a takový rozkošný návrh od vás dostal, Emmo, musel bych ho beztak odmítnout.“

„Jak prosím?“

„Právě se přihodilo něco nesmírně zajímavého.“

Uvědomila si, že má na mysli něco zcela jiného. „O čem to mluvíte?“

„Když jsem byl před chvílí venku pro kočár, čekal na mě na ulici jakýsi chlapec. Měl pro mě vzkaz.“

„Jaký vzkaz?“

„Byl od jednoho mého dávného společníka. Je to tak trochu pašerák a jmenuje se Jednouchý Harry. Většinou se poflakuje v docích. Za války jsem od něj občas kupoval informace.“

Emmou to otřásl. „Dobré nebe. Jaké informace vám ten pašerák mohl prodávat?“

Edison pokrčil rameny. „Zprávy o lodích, které se objevily ve vodách kontrolovaných Francouzi. O tom, co se děje blízko pobřeží. Umístění vojenských posádek. Samé běžné věci.“

Podezřívavě se na něj podívala. „A k čemu vám takové informace byly, pane?“

„Jsem člověk mnoha obchodních zájmů,“ odpověděl. „Nemohl jsem připustit jejich pozastavení jen proto, že si Napoleon usmyslel, že se stane pánem světa.“

„To jistě ne,“ přitakala. Asi udělá líp, když nebude vyzvídat dál. Nebyla si jista, jestli chce vědět o tom, že Edison za války s Francií pašoval zboží. „Představa, že by Napoleon stál v cestě vašim finančním zájmům, je přímo nesnesitelná.“

Edisona její kousavá poznámka pobavila. „Některé z informací od Jednouchého Harryho byly důležité i pro představitele země. Já jsem jim je samozřejmě pokaždé předal.“

„Aha.“ Tak nakonec byl ještě špiónem. „Měl jste velmi dobrodružný život, pane. Jakou informaci pro vás má ten váš

Jednouchý Harry dnes, co myslíte?“

„Včera jsem mu vzkázal, že dobře zaplatím za jakoukoli informaci o člověku, který nás napadl v zahradě lady Amesové. Harry se rád pohybuje ve špatné společnosti.“

„Aha.“ Pozdvihla obočí. „Jelikož si s Harrym tak dobře rozumíte, budete asi stejný jako on.“

Pousmál se. „Muž s rozsáhlými obchodními zájmy musí být přizpůsobivý.“

„Soudím, že je to opravdu přiléhavý výraz.“

„V každém případě mám naději, že se Harry dověděl něco užitečného.“ Vyhlédl na tmavou ulici. „Loring nechce, abych tím zbytečně mařil čas, ale já mám tušení, že tu získám pár odpovědí na své otázky.“

Emmu prudce zamrazilo, stejně jako když předtím stála před divadlem. Teď věděla, že to nebylo kvůli debatě o předvěcerejší události. Dnes v noci se chystá něco mnohem nebezpečnějšího.

„Kde se máte setkat s Jednouchým Harrym?“ zeptala se. „V krčmě U Rudého démona nedaleko doků.“ Emmě znovu přelil po zádech mráz. „Tohle se mi ani trochu nelíbí, Edisone.“

„Není nejmenší důvod k obavám.“

Těžce hledala slova, jimiž by dovedla vyjádřit své obavy. „Mám z toho špatný pocit. Každý ví, že doky jsou nebezpečné, zvláště pozdě v noci.“

„Vždycky si cením, když projevujete starost o bezpečí svého zaměstnavatele.“ Chmurně se usmál. „Nebojte se, Emmo. Přežiju to, abych vám mohl vyplatit gáži a napsat to zpropadené doporučení.“

Zalomcoval jí vztek. Sevrěla ruce na klíně v pěst. „Už mám po krk vašeho sarkasmu, pane Stokesi. Jsem náhodou docela intuitivní člověk a mám zlé tušení, pokud jde o tu vaši dnešní schůzku s Jednouchým Harrym. Jenom jsem se vás snažila varovat.“

„Děkuji za upozornění.“ Nahnul se k Emmě a uchopil ji za bradu. „Výměnou vám poskytnu taky jedno varování.“

„Jaké?“

„Nepřipusťte, aby vás Basil Ware zastihl samotnou.“ Edisonův hlas byl studený jako lednová bouře. „Vyhýbejte se mu, Emmo. Jste pro něj pouze trofej, kterou by rád v té své ničemné hře ukořistil. Jakmile se to stane, ztratí o vás veškerý zájem.“

Zůstala zcela bez dechu. Musela ten skličující pocit přebít zlostí. „Myslíte si, že nevím, co je to za člověka? Na takové lidi jsem

odborník, pane. Nepotřebuji vaše rady.“

„Přesto jsem cítil povinnost vám to říci.“

„Ujišťuji vás, že se o sebe dovedu postarat sama. Raději dejte na moje varování, pane.“

„To se spolehněte.“

Pustil ji, posadil se rovně a rozvázal si sněhobílou vázanku. S rostoucí tísní přihlížela, jak ji odkládá na sedadlo, zvedá límec pláště a provádí další úpravy.

Když byl hotov, téměř splýval s tmou.

„Myslím to vážně, Edisone,“ zašeptala. „Slibte mi, že budete dnes v noci nanejvýš opatrný.“

„Dáte mi polibek pro štěstí?“

Zaváhala. A pak, navzdory tomu nebezpečnému úsměvu, se k němu nahnula a lehce mu na ústa přitiskla své rty.

Ta prchavá důvěrnost ho očividně překvapila. V okamžiku, kdy zareagoval, se od něj odtáhla.

Dlouho se na Emmu nevyzpytatelně díval.

„Ale uvědomujete si, že rozhovor o tom, co se mezi námi stalo, nemůžete donekonečna odsouvat, vidíte?“ prohodil vcelku nedbale.

Emma to ignorovala. „Pokud jde o mé plány na dnešní večer, změnila jsem názor. Nakonec přece jen domů nepojedu. Ať mě váš kočí odveze na večírek ke Smithtonovým. A až ta vaše schůzka skončí, musíte mi dopodrobna vypovědět všechno, co se dovíte od Jednouchého Harryho.“

Vzduch v krčmě U Rudého démona byl zatuchlý a plný kouře, jak je na takových místech obvyklé. Na lavicích seděla pestrá směsice přístavních dělníků, pobudů, prostitutek a dalších, kteří se pohybovali na okraji společnosti. Na stolech se mezi džbány s pivem povalovaly zbytky masových pirohů.

Jednouchý Harry seděl proti Edisonovi. Zbytek jeho levého ucha částečně zakrývaly dlouhé mastné vlasy a šátek ovázaný kolem hlavy. Edison slyšel už alespoň tři různé verze o tom, jak Harry o ucho přišel. První byla o rvačce s opilým námořníkem. Druhá o rozhořčené prostitutce, které se nelíbilo, že za své služby nedostala zapláceno. A ta třetí o tlupě zlodějů, kteří se pokusili Harrymu ukrást náklad brandy.

Harry Edisona považoval za přítele, nikdy však nepřipustil, aby přátelství stálo v cestě obchodu. Edison musel mít neustále na paměti, že podnikavý pašerák prodává falešné informace stejně pilně jako ty pravdivé. Harry měl však své zásady. A on a Edison už společně ušli dlouhý kus cesty.

Stokesovi bylo ostatně jasné, že si nemůže dovolit být vybíravý, pokud jde o informátory.

„Všim sem si ho, pane Stokes, protože chodí tak trochu jako vy.“ Harry se obezřetně rozhlédl po zakouřené místnosti a pak se nahnul přes stůl. „Tak nák klouzavě a potichu. Věčinou vylejzá z lesa a taky tam mizí. Ani nevíte, že je vedle vás, dokavaď to von sám nechce. A chodí pořád v černým zrovinka jako vy.“

Edison se snažil nevnímat kyselý a zatuchlý pach, který k němu vanul přes stůl. Byl si celkem jist, že se Harry koupe jen tehdy, když se nezřízeně opije francouzskou pálenkou a spadne do řeky. Takové lázně ovšem mnoho nezmohou, protože Temže je ještě špinavější než Harry.

„Kdys ho viděl poprvé?“ vyzvídal Edison.

Harry svažtil obličej, což měl zřejmě být důkaz, že přemýšlí. „Bude to nákejh čtrnáct dnů. Šak víte, že na cizí lidi si tady dáváme bacha. A dyž sem slyšel, že hledáte někoho, kdo si potrpí na černý hadry, drží se mimo a je vochtotnej zaplatit za informace vo vás, hned

sem si zpomněl na něj.“

„Popiš toho muže,“ požádal ho Edison.

„Těžko říct, jak vypadá. Ve dne sem ho ještě nezahlídl.“

„Jak je vysoký?“

Harry sešpulil rty. „Asi tak jako vy, pane. Ale bude mladší, řek bych. Vo dost.“

„Je mohutný?“

Harry se zatvářil překvapeně. „Tak to ne, pane. Když to teďka zpomínáte, řek bych, že je spíš hubenej. Takovej tenkej a šlachovitej a chodí jako kočka.“

„Za takovou nijakou informaci ti přece nebudu platit, Harry. Když ho nedokážeš ani popsat a nevíš, kde bych ho měl hledat, co mi vlastně chceš prodat?“

V Harryho očích se objevil horečnatý a hrabivý záblesk. Chvatně upil piva, otřel si ústa hřbetem ruky a nahnul se blíž. „Myslím, že vím, kde bydlí.“

Edisonovi se nedočkavostí sevřely útroby. Udělal však za ta léta s Harrym příliš mnoho obchodů, aby věděl, že to na sobě nesmí dát znát.

„Tak ty víš, kde bydlí?“

„No jo. Včera večer sem se vracel do svého pokoje U Tlustý mořský panny. A všim sem si ho, jak leze do kuchyně jednoho vobchodu s pirohama na Oldhead Lane. Vdova, co jí ten vobchod patří, pronajímá pokoje.“ Harry udělal pauzu. „Teda aspoň myslím, že to byl von.“

„Proč o tom pochybuješ?“

„Protože šel trochu jinak, než dyž sem ho viděl naposled. Tak ňák víc ztěžka. Možná byl raněnej.“ Harry se popadl za žebra a zasténal, aby to předvedl. „Třeba ho pokopal kůň. Nebo se možná někde porval.“

Edison se narovnal a chvíli o tom uvažoval. Byl si celkem jist, že jednu pořádnou ránu mu uštědřil do stehna a druhou do ramene. „V kolik hodin to bylo?“

Harry pokrčil rameny. „Těžko říct, pane. Bylo pozdě, víc nevím.“

Je možné, že tentokrát je Harryho informace pravdivá. Na druhou stranu se tváří nějak moc ochotně.

Edison chvíli zvažoval všechny eventuality a potom pokrčil rameny.

„Tak dobrá, Harry, zaplatím ti.“

Harryho ústa se roztáhla do širokého bezzubého úsměvu. „Děkuju vám, pane. Doufám, že toho lotra najdete. Mám z něj husí kůže, doopravdy. Budu rád, dyž votad' vypadne.“

Bankovky, které mu Edison podal pod stolem, si strčil do kapsy, dopil pivo a vyškrábal se na nohy. Otočil se, chvatně se prodral přeplněnou krčmou, otevřel dveře a zmizel ve tmě.

Edison ještě chvíli počkal. Potom vstal a odešel dozadu, jako by šel na záchod, místo toho ale vyklouzl ven.

Žluté světlo Harryho lucerny zářilo v šedivé mlze, která se táhla od řeky. Světlo nadsakovalo a najednou zmizelo v tmavé uličce.

Edison se vydal za ním.

Emma si třela paže. „Je vám tady taky taková zima, Mirando?“

„Ani v nejmenším.“ Miranda se rozhlédla po nabitém tanečním sále. „Vlastně je mi spíš horko. Vám je chladno?“

„Trochu.“

Po pravdě jí bylo ještě před chvílíčkou úplně dobře. Husí kůže, která Emmě naskočila na pažích, pramenila z pocitu, jako kdyby přetopeným sálem zavanul ledový průvan.

Miranda si ji prohlížela s neskrývaným zájmem. „Poslední dobou jste měla příliš mnoho povinností. Což abychom se na chvíli posadily v některém menším pokoji?“

Ten nápad sice Emmě vyhovoval, byla by však raději, kdyby to navrhl někdo jiný než zrovna Miranda. Na druhou stranu, řekla si statečně, její práce přece spočívá v tom, že má dělat návnadu. A tohle je výborná příležitost, aby se sama pokusila zapátrat v Mirandině tajemné minulosti.

Potěšilo by ji, kdyby mohla Edisona překvapit tím, že zjistila víc informací než on sám.

„Výborný nápad,“ odvětila Emma zdvořile. „Myslím, že bych si docela ráda na chvíličku sedla.“

„Je opravdu škoda, že s sebou nemám ani špetku mého speciálního bylinného čaje. Proti mrazení a horečce dělá pravé divy.“

Emma se musela velmi snažit, aby si nahlas neoddychla úlevou. „Jsem si jista, že nám některá komorná lady Smithtonové může donést konvici obyčejného čaje.“

„Ano, zajisté.“

Proklestily si cestu z tanečního sálu. Jeden lokaj je uvedl do malého salonku a odešel pro čaj.

„Chudinko,“ zašeptala soucitně Miranda, když se usadily před krbem. „Nejste zvyklá na společnost, vidíte? Soudím, že to pro vás musí být velmi únavné.“

„Naštěstí jsem hodně přizpůsobivá,“ odvětila Emma vesele. „U mého předešlého zaměstnání to bylo dost důležité.“

„To si dovedu docela dobře představit. Mám však dojem, že zasnoubení se Stokesem musí být ještě náročnější, i když je pravděpodobně daleko zábavnější, než to, co jste zažila jako placená společnice, nemám pravdu?“

„Nerozumím vám.“

Miranda na Emmu spiklenecky mrkla a znalecky se usmála. „Ale jděte. Obě jsme světaznalé ženy. A není žádné tajemství, že jste svému snoubenci dovolila, nu, řekněme, okusit zboží.“

Emma cítila, jak jí do tváří stoupá horko, a pořádně se na sebe kvůli tomu dopálila. Naštěstí právě vstoupil lokaj s čajem. Využila příležitosti, aby se trochu uklidnila.

„Nemám ani ponětí, o čem to mluvíte, madam,“ prohlásila bryskně, když znovu osaměla.

Miranda se pobaveně zachichotala. „Hodláte si hrát na pannu nevěstinku, co? To je rozkošné. Ale musím vás upozornit, že to už vám trochu pokazila scénka, která se odehrála na zámku Ware. Tam vás přece každý viděl v negligé. A musím vám připomenout, že Stokes ujistil všechny přítomné, že jste v době Cranovy vraždy byla u něj.“

Emma nijak nereagovala a napila se čaje.

Mirandě zablýsklo v očích. „Nebo chcete říct, že to tak nebylo?“

Tak to tedy ne, ty mrňavá čarodějnice. Na tohle mě nedostaneš.

„Všechno to byla naprostá pravda, Mirando. Jen to bylo dosti trapné.“ Emma se usmála od ucha k uchu. „Samozřejmě lepší než šibenice.“

„Chápu.“ Miranda si rukou podepřela bradu a důvěrně se na Emmu zadívala. „Opravdu se nemusíte stydět. Jsme tu přece jen my dvě. Nemohu odolat, abych se vás nezeptala, co si myslíte o Stokesově tetování.“

Emma div neupustila šálek. „O čem?“

Miranda znejistěla. „O jeho tetování. Vždyť jste ho musela vidět.“

„Pánové z lepší společnosti nejsou tetování,“ prohlásila Emma rozhodně. „Tetování nosí námořníci a piráti, alespoň jsem to tak slyšela. Ale určitě ne někdo jako pan Stokes.“

Miranda se sice usmívala dál, nyní však trochu dotčeně. „Třeba jste si toho v té tmě nevšimla.“

„Nemám nejmenší ponětí, o čem to hovoříte.“

Miranda vykulila oči. „Proboha, chcete říct, že si nesvléká košili, když se s vámi miluje? To jste mě zklamala. Já zbožňuji pohled na mužnou hrud’.“

Emma jí rozhodně nehodlala přiznat, že Edison se při té první a jediné příležitosti, kdy se spolu milovali, opravdu nenamáhal košili svléknout. Velmi pomalu postavila šálek a zpříma pohlédla Mirandě do očí.

„Uvědomuji si, že se příliš nevyznám v tom, jak to v lepší společnosti chodí, lady Amesová. Musíte mi prominout, jestli jsem se spletla, měla jsem však dojem, že se považuje za vulgární, když dáma vypráví o svých milostných dobrodružstvích.“

„No dovolte.“ Mirandě ztvrdly rysy. „Co tím naznačujete?“

„Nemohu uvěřit, že paní vznešeného původu rozpráví o tetování nebo o mužné hrudi. Je přece známo, že o sexuálních zkušenostech se baví jen určitý druh žen, ženy prodejně,“ – Emma udělala kratičkou pauzu, aby její další slova byla o to důraznější – „nebo třeba *herečky*.“

Reakce přišla okamžitě. Mirandě spadla brada. Škubla sebou, jako by dostala políček, a z očí jí sršela zloba. Její vztek byl přímo hmatatelný.

„Jak se opovažujete naznačovat, že se chovám vulgárně?“ Mirandin hlas přešel do chraptivého šepotu. „To vy jste jen prachobyčejná sprostá ženská. Nebyla jste nic, jen placená společnice, než si Stokes zamluvil, že vás zachrání před šibenicí. Na vašem místě bych se starala spíš o to, proč jste mu za to stála. S ženami vašeho druhu se bohatí muži nežení ani náhodou. Propána, vždyť nejste o nic lepší než –“

Náhle se zarazila, vyskočila ze židle, až jí saténové sukně zavířily, a vyplula z místnosti. Vzduch kolem až praskal, jak byl nabitý jejím vztekem.

Miranda tedy ví, jak odejít, zkonstatovala Emma. Další důkaz, že se donedávna pohybovala na jevišti. A bylo jisté, že poznámka o nevychovaných herečkách ji tala do živého. To tě naučí, povyšovat se nad placené společnice, pomyslela si Emma vítězoslavně. Teprve když pocit triumfu odezněl, světlo jí, co vlastně provedla. *Bylo to totéž, jako by Mirandě řekla na rovinu, že ví o její herecké minulosti.*

Co ji to jen popadlo? Těmi neuváženými slovy mohla vážně ohrozit své báječné zaměstnání. Kdyby Miranda zpanikařila a dala se na útěk, Edison by přestal potřebovat návnadu. A přestal by potřebovat i Emmu, zhrozila se.

V žaludku jako by ucítila ledový kámen.

Zaťala ruku v pěst. Kdyby jen ta čarodějnice nezačala mluvit o Edisonově tetování. Vždyť to bylo stejné, jako kdyby se jí přiznala, že si s ním minimálně jednou zadováděla.

Kdy k tomu došlo? přemítala Emma. Na zámku Ware? Nebo až potom, tady v Londýně? Vybavila si Edisona, jak v lóži políbil Mirandě ruku. Jak daleko asi zašel ve snaze zjistit něco víc o hereččině tajemné minulosti?

Znovu jí přeběhl po zádech mráz. Strach, který ji obklopol, však nesouvisel s Mirandou.

Edison je v nebezpečí. Byla si tím jista a nemohla dělat vůbec nic.

Nezaměnitelný zápach Temže byl toho večera obzvlášť pronikavý. Edison by poznal, kde je, i se zavázanýma očima. Řeka udělala z Londýna velký obchodní přístav. Věděl, že právě té skutečnosti vděčí za podstatnou část svého bohatství. Naneštěstí však Temže fungovala i jako městská stoka, takže v ní dennodenně plaval obsah záchodů i stájí, mrtvá zvířata a občas i některá oběť pouličního násilníka.

Stál ve tmě zahalený mlhou a poslouchal, jak Jednouchý Harry bouchá na dveře kůlny.

„Kde seš s těma penězma, cos mi nasliboval, ty slizkej parchante.“ Harry zabušil energičtěji. „Splnil sem svůj díl dohody a teď chci své prachy.“

Tato část doků byla v pozdních hodinách zcela opuštěná. Temné a ztichlé budovy skladišť strašidelně trčely z chuchvalců mlhy. Tiché šplouchání černé vody znělo zlověstně, jako by se řeka nemohla dočkat kořisti. Plavidla všech možných velikostí se vzpínala na lanech, a přitom vrzala, skřípala a vzdychala.

Jediné světlo, které tu bylo vidět, pocházelo z Harryho lucerny. Odráželo se v mlze a kreslilo kolem dveří sinavé kolo.

Harry zabušil na dveře. „Měli sme dohodu, krucinál. Přišel sem si pro prachy. Jednouchýho Harryho se nikdo nevodvází podfouknout.“

Zaskřípaly panty. Edison z místa, kde stál, uviděl, že se dveře do kůlny otevřely. Ze tmy se ozval hlas:

„Setkal ses s Tím, Který Odešel Mimo Kruh?“

„Tak hele, já vo žádným kruhu nic nevím. Setkal sem se se Stokesem, jak sme se dohodli.“

„Řekl jsi mu, co jsem ti nařídil?“

„Jo. A teď sem si přišel pro prachy. Kde sou?“

„Pokud jsi svou povinnost splnil, nebudu tě už potřebovat.“

„Cože?“ Harry rychle ucouvl. Lucerna se mu v ruce divoce rozkývala. „Tak hele, měli sme dohodu.“

„To vskutku měli, pane Jednouchý Harry.“ Dveře se otevřely o trochu víc. „Zradil jsi svého přítele, vid’?“

„To je sprostá lež,“ ohradil se Harry. Znělo to, jako by byl upřímně dotčený. „Já Stokesa nezradil. Proč bych to dělal? Von a já sme kamarádi. Čas vod času spolu vobchodujem.“

„Ale dnes v noci jsi ho zradil.“

„Akorát sem mu pomoh vod pár liber, nic víc. Stejně mu nebudou chybět. Má víc než dost, a to je svatá pravda. Vobchod je vobchod.“

„Naopak. Vylákal jsi ho sem, kde ho čeká velická porážka.“

„Čerta sem ho vylákal,“ utrl se Harry. „Nelákal sem ho nikam. My voba přece víme, že na Oldhead Lane žádnéj vobchod s koláčema není.“

„Není hlupák. On je Ten, Který Mohl Být Velmistrem. Ani ho nenapadne jít na Oldhead Lane. Určitě tě sledoval až sem. A tady bude jeho legenda zničena navždy.“

„Tak počkat, jo?“ Harry ucouvl o další krok a zvedl ruku. „Esli si myslíte, že sem mu to říkal tak, aby mě sledoval a vy ste se na něj tady moh vrhnout, tak ste namoutě zralej pro blázinec.“

„Nejsem blázen, pane Jednouchý Harry. Jsem zasvěcenec Velkého Kruhu Vanzý. Dnes večer jsem použil Strategii klamu, abych sem přilákal Toho, Který Mohl Být Velmistrem.“

„A proč ste to udělal?“ kvílel Harry.

„Až ho v čestném boji porazím, dokážu svému mistrovi, že jsem hoden postoupit na vyšší úroveň.“

„Prokristapána, co to melete?“

„Tak dost.“ Tmavá postava ve vchodu se pohnula. Vzápětí vzplála druhá lucerna. „Nebudu marnit čas a vykládat o velkých věcech tobě, který nemáš naději, že je někdy pochopíš.“

Edison vystoupil z úkrytu. „Myslím, že je načase, abys odešel, Harry,“ řekl tiše.

„Co to k čertu je?“ Harry zvedl lucernu, pootočil se a mžoural do

tmavé mlhy. „Stokes? Co tady krucinál –“

Dveře do kůlny se otevřely dokořán. V nich stanul muž celý v černém s obličejem ukrytým pod maskou. Udělal dva rychlé kroky, vyskočil vysoko do vzduchu a vykopl nohou. Úder zasáhl Harryho do žeber.

Harry tlumeně hekl a pozpátku spadl do řeky. Voda vysoko vyšpláchla. Lucerna, kterou svíral, se potopila, světlo zablikalo a zhaslo.

Bojovník Vanzy se Edisonovi zdvořile uklonil.

„Ó Legendární, Který Jsi Opustil Kruh, Ó Velký, Který Jsi Mohl Být Velmistrem, dnes večer mi prokážeš tu čest a dopřeješ mi vítězství.“

Edison sebou trhl. „Takhle mluvíte pořád?“

Mladý bojovník strnul. „Mluvím s úctou k tomu, který je dosud legendou.“

„Kdo vám to, ksakru, namluvil?“

„Můj mistr.“

„Já nejsem žádná legenda,“ opravil ho tiše Edison. „Pouze jsem kdysi Vanzu praktikoval. V tom je veliký rozdíl.“

„Můj mistr mi řekl, že jste se mohl stát velmistrem.“

„Aby se člověk mohl stát velmistrem, musí nejdřív oslovovat jiného muže Mistře. A to mi nikdy moc nešlo.“

Edisonovi začalo dělat starosti, že se od řeky neozývají žádné zvuky. Přistoupil ke břehu.

„Můj mistr tvrdí, že jste se mohl stát velmistrem Vanzy v celé Evropě.“

„To je velice nepravděpodobné.“ Edison riskoval rychlý pohled do vody. Světlo z lucerny bylo dost silné, aby mohl spatřit, že se Harry z posledních sil drží kruhu zabetonovaného do nábřežní zdi. „Mimochodem, kdo je ten váš mistr?“

„To vám nemohu prozradit.“ Bojovníkův hlas se uctivě ztišil. „Složil jsem slib, že to udržím v tajnosti.“

„Tajný mistr Vanzy? To je velice divné. Nu, já vám rád o něm něco povím.“

„A co?“ zajímal se muž.

„Že není dobrý mistr. Každý pravý žák studující bojová umění by vám řekl, že shodit někoho, jako je Jednouchý Harry, do řeky není ani statečné, ani čestné.“

„Vy si děláte starosti o toho chudáka?“ V hlase mladého muže

zazněl nelíčený údiv. „Jak je to možné? Vydával se za vašeho přítele, a přece vás zradil. Není hoden vaší důvěry, Ó Velký, Který Jsi Mohl Být Velkým Mistrem.“

Harry zdola z vody zanaříkal. Bylo zřejmé, že nemá dost síly, aby se sám vydrápal ven z vody.

Edison sáhl do kapsy a sevřel v prstech pistoli, kterou si vzal s sebou. „Přesto je pravda, co vám Harry řekl. On a já jsme společně ušli hezký kus cesty, takže ho teď vážně budu muset vylovit.“

„Nechte ho být.“ Mladý muž se příkrčil a začal kolem Stokesa kroužit. „Dnes večer se vy a já střetneme v čestném boji.“

Edison vytáhl pistoli. „To by stačilo. Dnes večer na to nemám čas.“

„Co to je? *Pistole*?“ Mladý bojovník se prudce zarazil a v hlase mu zaznělo rozhořčení. „Vy byste použil pistoli? To ale není Vanza.“

„To není, zato je to mnohem praktičtější. Jedním z důvodů, proč jsem odešel z Kruhu, bylo, že mi spousta věcí ve Vanze připadala nanejvýš nepraktická.“

„Nenechám se připravit o vítězství.“

„Vypadněte odtud, nebo brzy oba dva zjistíme, jestli dokážete zvítězit nad kulkou.“

Mladík váhal jen několik sekund. „My dva se ještě setkáme,“ zasyčel konečně. „To přísahám, jako že jsem Ten, Který Je Vanza.“

„Víte, ono vás brzy omrzí mluvit jako na divadle.“ To už ale Edison říkal jen do prázdna, protože bojovník zmizel v temné uličce.

Emmě se tak ulevilo, když jí lokaj donesl vzkaz, že je Edison živ a zdrav. Konečně dorazil k domu Smithtonových a teď na ni čeká v kočáře. Že to byla od pána hrubost, zůstat v kočáře a poslat pro snoubenku sluhu, to si v té chvíli nijak zvlášť nebrala k srdci.

Přidržovala si plášť u krku a sbíhala po schodech k čekajícímu faetonu. Všimla si, že se uvnitř nesvítí. Lokaj otevřel dvířka a pomohl jí dovnitř. Edisona v hluboké tmě téměř neviděla.

„Tak strašně jsem o vás bála, pane –“ Zarazila se, sedla si a nakrčila nos. „Dobré nebe, co tady tak strašlivě páchne?“

„Kolínská vydestilovaná z Temže.“ Edison zatáhl záclonky a zapálil lampu. „Pochybují, že někdy přijde do módy.“

„Co se vám, proboha, stalo?“ Vyděšeně na něj třesla oči. Lampa několikrát zaprskala a konečně se jasně rozhořela.

Edison tentokrát nevypadal ani trochu elegantně.

Jako kdyby spadl do žumpy a přesně tak zaváněl.

Od hlavy až k patě byl zachumlaný do kočárových houní. Uvědomila si, že vůbec netouží prozkoumat ty divné kousky a cucky, které se mu zachytily ve vlasech. Na tváři měl olejovou skvrnu, která vypadala jako modřina.

Drahé kalhoty, košile, vesta i sako, v nichž strávil dnešní večer, ležely v mokré a odporné hromadě na zemi. Hrozivý zápach, který naplňoval vnitřek kočáru, stoupal právě odtud.

Vyhrkla první otázku, která ji napadla. „Kde máte plášť?“

„Musel jsem ho zapůjčit příteli, který spadl do řeky.“

„Dobré nebe.“ Zarazila se při pohledu na jeho bosá chodidla a nahá lýtka. Všimla si, že má hodně velké nohy.

„Omlouvám se za to, jak nezdvořile jsem vás dal zavolat,“ ozval se Edison. „Jak vidíte, nejsem vhodně oblečen, abych se mohl u lady Smithtonové objevit.“

„Vypadáte, jako kdybyste se v té řece koupal vy sám, pane.“

Edison sevřel pokrývky pevněji. „Já jsem tam nespádl.“

„Chcete říct, že vás tam někdo strčil? Dobrý bože, moje předtucha, že vám hrozí nebezpečí, byla správná. Někdo vás přepadl, vidíte? Ten člověk, za kterým jste šel, ten Jednouchý Harry, to on vám to

udělal?“

„Vlastně jsem si to udělal já sám, když jsem tahal Harryho z Temže.“

„Ach, tak je to tedy.“ Trochu se jí ulevilo. Pak ji ale něco napadlo.
„Ale jak se tam dostal?“

„Sřetli jsme se s bojovníkem Vanzy,“ odpověděl mírně Edison.

„Nebesa, a opravdu nejste raněný?“

„Opravdu ne. Není mi nic, co by nespravila horká koupel. Ale ten člověk uprchl, protože jsem se musel postarat o Harryho.“

„Zjistil jste něco užitečného?“

„Jediné, co jsem z toho vytěžil, jsou jen další otázky.“ Edison se odmlčel. „A potvrdilo se mi, že někde v Londýně vskutku působí podvodník, který se vydává za mistra Vanzy. Nepochybně jde také po *Knize tajemství*.“

„Co budete dělat teď?“

„Hodně jsem přemýšlel. Myslím, že bude zajímavé vypátrat nepravého mistra a vyzpovídat ho,“ odvětil Edison dosti ledabyle.

Emma se znovu zachvěla. „Jak to chcete udělat?“

„Nebude těžké vylákat našeho mladíka ještě jednou. Stojím totiž v cestě jeho postupu na vyšší úroveň. Chce se prosadit tím, že mě vyzve k rituálnímu boji.“

„Myslíte souboj?“ Emma cítila, jak jí v rukavičkách stydnou ruce.
„Na to nesmíte ani pomyslet, Edisone. Mohl by vás zranit nebo dokonce zabít.“

„Ale jděte, slečno Greysonová. Musíte mi alespoň trochu věřit. Připouštím, že už nejsem tak hbitý jako kdysi, ale zase jsem se naučil lecjaký trik. Mám značnou naději, že z toho vyjdu dobře.“

„Tohle není legrace, Edisone. Vypadá to moc nebezpečně. Vůbec se mi to nelíbí.“

„Ujišťuji vás, že není žádný důvod k obavám.“ Edison si smetl z nohy cosi zeleného a mazlavého a zabořil se hlouběji do sedadla. „A co vy? Soudím, že jste na večírku nedokázala odolat možnosti vyzpovídat Mirandu.“

Emma se polekala. „Jak jste věděl, že jsem se pokusila právě o tohle?“

Edisonovi zacukalo v koutcích úst. „Protože jste mi chtěla dokázat, že uspějete tam, kde já jsem selhal, jak jinak. Měla jste štěstí?“

Začervenala se. Pomyslela si, že nemá na vybranou, a odhodlaně se napřímila. Musí mu říci pravdu. „Nejenže jsem neměla úspěch, ale

navíc jsem provedla velkou hloupost.“

„Nerozumím vám.“

Zaváhala. „Nebude se vám to líbit, pane, ale musím vás upozornit, že jsem ten nápad použít mě jako návnadu k polapení lady Amesové pořádně pokazila.“

Udiveně zdvihl obočí. „Jakpak jste ho pokazila?“

„Na svou obhajobu musím uvést, že to nebyla moje vina, že se to nějak zvrtilo. Ona mě vyprovokovala.“

„Vyprovokovala?“ opakoval pomalu. „A kdo? Miranda?“

„Ano.“

„Snad abyste mi to pověděla celé,“ navrhl.

Upřela pohled na opěradlo za Edisonovými zády. „K vyprávění toho moc není. Podstatné je, že lady Amesová pronesla několik neslušných nářeků na naše zasnoubení.“

„A jaké nářeky to byly konkrétně?“

„Došla k závěru, že vy a já jsme spolu měli intimní poměr.“

„No a?“ zeptal se bez jediné stopy rozpaků nebo studu. „Náhodou je to zcela správný závěr. Vycházel z toho, co jsme ostatním předvedli, když byl Chilton Crane zavražděn ve vaší ložnici.“

Emma si umiňovala, že se nedá vyvést z konceptu. Ona přece taky dovede být klidná a chladnokrevná. Pevně sejala ruce a odhodlaně se pustila do vyprávění. „Jde o to, že začala klást otázky.“

Okamžitě jí bylo jasné, že tentokrát upoutala Edisonovu pozornost. Číhavě přivřel oči. Ten pohled už znala.

„Otázky?“ prohodil.

„Týkaly se vás. Asi bych měla dodat, že byly velmi intimního rázu.“

„Aha.“ V očích mu rozsmárně zahrálo. „Vždycky mě zajímalo, jestli si ženy potrpí na tenhle druh klepů.“

Emma se rozhněvala. „Ty otázky mi měly naznačit, že jste vy dva spolu něco měli.“

„Co přesně to bylo za otázky?“

„Chtěla vědět, jestli jsem si všimla vašeho tetování.“

„Krucinál.“

Zvedla bradu. „Abyste rozuměl, chtěla tím naznačit, že si ho všimla, když jste vy dva, ach, když jste vy dva –“ Hlas se jí zlomil, protože jí ta slova nešla ze rtů. Mávla rukou, aby naznačila, co bylo beztak zřejmé.

Edison se přestal tvářit pobaveně. „Tak tetování? A popsala vám

je?“

„Ne, to tedy nepopsala.“ Emma se znovu dopálila. „A já jsem ji o to ani nežádala. To všechno mi bylo nanejvýš trapné, pane.“

„To si dovedu představit.“ V očích mu ďábelsky zablýsklo. „Její netaktní otázky mě přivedly do velmi nemilé situace.“

„Jak jinak.“

Napřímila se. „Proto si myslím, že by od vás bylo nespravedlivé, kdybyste mě propustil jen proto, že mi náhodou ujela poznámka o herečkách.“

Zasmušil se. „Vy jste o tom mluvila?“

„Ano.“

„To tedy nebylo zrovna rafinované,“ poznamenal suše.

„Usoudila jsem, že s rafinovaností se toho u lady Amesové mnoho nepořídí.“

„Co jste jí vlastně řekla?“ zeptal se Edison s vážným zájmem.

Odkašlala si. „Něco na ten způsob, že jenom ženy pochybných povolání, jako například herečky, by se svými sexuálními úspěchy chvástaly veřejně tak jako ona.“

„Aha.“ Jeho hlas zněl podivně, koutky úst se zacukaly. „Ano, ovšem. Herečky.“

Emma se na Edisona podezřívavě zadívala. „Vy se mi smějete, pane?“

„To bych si ani ve snu nedovolil.“

„Vy se mi vážně smějete.“

Zazubil se. „Odpusťte mi, Emmo, ale dal bych nevímco za to, kdybych mohl vidět Mirandin obličej, když jste ji nařkla, že se chová vulgárně jako herečka.“

„Teď vám to možná připadá zábavné, pane, ale určitě změníte názor, až uvážíte, jaké to bude mít důsledky.“

„Jak to myslíte?“

„Nechápete? Po té mé poznámce určitě začala mít podezření, že po ní jdeme. Vaše plány už možná v téhle chvíli přišly vniveč.“

Pokrčil rameny. „Naopak. Možná to byl velice vhodný okamžik k použití Strategie změny směru.“

„Cože?“

„Použila jste, aniž jste to tušila, jednu ze strategií Vanzy, Emmo. Naznačila jste Mirandě, že o ní možná víte něco, co ona považuje za utajené.“

„A?“

„A tak jste vlastně vyvinula tlak, který ji přiměje vydat se jiným směrem. Takové neplánované změny často vyústí v chybný krok. Bude zajímavé sledovat, co teď udělá.“

Emma se na Edisona mlčky dívala.

„Chtěla jste mi povědět ještě něco?“ Tázavě dívku sledoval. „Ne.“

„Chtěla jste se mě ještě na něco zeptat?“ Zaváhala a pak uhnula pohledem od jeho jiskřících očí. „Ne.“

„Víte to naprosto jistě?“

„Naprosto jistě.“

„Hmm. Tak tedy, jen aby mezi námi bylo jasno, rád bych vás ujistil, že Miranda nikdy neměla příležitost spatřit znamení Vanzý na mých prsou.“

Vytřeštila oči. „Vy jste vážně tetovaný?“

„Takové označení je součástí zasvěcení do Vanzý.“

„A víte jistě, že je Miranda nikdy nespátřila?“

„Myslím, že bych si pamatoval, kdyby se mezi mnou a lady Amesovou něco odehrálo.“

Emmě se nesmírně ulevilo. „Aha. No, pak bych ale ráda věděla, proč naznačovala, že k tomu došlo.“

„Zřejmě se vás pokoušela přimět, abyste jí potvrdila, že jsem členem Vanzagarské společnosti.“ Edison se zamračil. „To ale znamená, že o Společnosti ví a tu značku dobře zná.“

„Myslíte, že viděla tetování u někoho jiného?“

„Ano.“

Emma pátravě pohlédla do Edisonovy tváře. „Ale u koho?“

Nevesele se usmál. „Napadá mě Farrell Blue.“

„Ano, samozřejmě.“ Emma rychle uvažovala. „Intimní svazek mezi Mirandou a Farrellem Bluem by hodně vysvětloval, vidíte?“

„Ano. Vysvětloval by, jak se zmocnila receptu na elixír. Možná mu ho ukradla.“

Emma o tom přemýšlela a kousala se přitom do spodního rtu. „Řekl jste mi, že Farrell Blue žil v Římě a že zahynul při požáru domu. Kdyby s ním měla Miranda poměr, musela by také v nedávné době žít v Itálii.“

„To je pravda.“

„Jenže ona tvrdí, že přijela ze Skotska. A i když si vymýšlí o manželovi a o svém tamějším životě, z divadelních plakátů a recenzí, které jsme našli, vyplývá, že žila na severu Anglie, a ne v Itálii.“

„Plakáty a recenze jsou už víc než dva roky staré,“ připomněl

Edison. „Kdo ví, kde se potloukala od té doby?“

„Výborný postřeh. Možná jela do Itálie.“

„Možná,“ souhlasil Edison. „Je třeba zodpovědět ještě spoustu otázek, ale teď když se vám podařilo Mirandu popíchnout, nedivil bych se, kdyby udělala něco neuváženého. A to by nás mohlo přivést na další stopu.“

Emma se trochu uvolnila. „Znamená to, že jsem u vás pořád zaměstnaná?“

„Myslím, že si vás ještě nějaký čas u sebe ponechám.“

„Děkuji vám, pane. Nedovedu ani vyjádřit, jak se mi ulevilo, že mě nechcete propustit.“

Edison něco zabručel.

„Tohle asi není vhodný okamžik, abych vám připomněla to doporučení?“ zeptala se Emma, jak doufala, velmi nenápadně.

„Ne.“

Rozhostilo se ticho.

Emma si chvíli prohlížela své dlaně, potom si začala pohrávat s prsty.

Ticho pokračovalo.

„Na co, u všech čertů, myslíte?“ zeptal se Edison.

Odkašlala si. „Jen bych ráda věděla, jak se může pán z lepší společnosti vůbec nechat tetovat.“

„Tenkrát mi bylo devatenáct,“ pronesl Edison suše. „Myslím, že to je dostatečné vysvětlení mého chování.“

„Ano, zajisté,“ zamumlala.

Usmál se na ni, až jí přeběhl mráz po zádech.

„Chtěla byste to tetování vidět?“ Udělal pohyb, jako by chtěl odhodit příkrývku.

Emma zpanikařila. „Ne.“ Přísně se na něj podívala. „Nebud'te směšný, pane. Samozřejmě že netoužím vidět vaše tetování. Nic mi do něj není a ani trochu by se to nehodilo. Jste přece můj zaměstnavatel.“

„Nevím, čím to, že na to pořád zapomínám.“

Emmě se ulevilo, když kočár začal konečně zpomalovat. Bohudík že je doma. Odejde nahoru, vlezte si do postele a bude spát jako zabítá.

A vynasnaží se ze všech sil, aby nebděla do rána a nemyslela na to, jak touží vidět Edisonovo tetování.

„Uvědomuješ si, co to říkáš?“ Ignatius zasmušile hleděl do plamenů. „Jestli je to, co jsi mi řekl, pravda, znamená to, že člověk, poctěný důvěrou Společnosti, nejen odešel z Kruhu, ale vytvořil si svůj vlastní.“

„Přesně tak to vypadá.“

Edison pohlédl k oknům knihovny. Jedno z nich bylo otevřené dokořán. Uvědomil si, že bylo otevřeno už před jeho příchodem, aby se v místnosti vyvětralo. Stále však cítil slabý pach opiového kouře.

Ignatius té drogy užívá poslední dobou stále víc a bere ji i různými způsoby. Bolest se zřejmě zhoršuje, usoudil Edison.

„Politováníhodná situace.“ Ignatiovy oči zasršely hněvem. „Představitelé Vanzagarské společnosti s tím musí udělat krátký proces. *Knih tajemství* nesmí tomu darebákovi padnout do rukou.“

„Pochybuji, že má k jejímu objevení blíž než my.“ Edison se opřel o opěradlo. „Proto poslal svého studenta, aby mě špehoval.“

Umínil si, že si komplikaci spočívající v rituální výzvě mladého bojovníka ponechá pro sebe.

„Tak mě napadá,“ začal zvolna Ignatius, „že ten ničema možná strategicky odvádí pozornost, aby nám znemožnil pátrání –“

Zmlkl, chraptivě zasténal, pevně semkl víčka a přitiskl si ruku na žaludek. Bolestné vrásky kolem úst se prohloubily.

Edison hbitě vyskočil ze židle. „Mám ti nechat donést další dávku léku?“

„Ne, díky.“ Ignatius otevřel oči a ztěžka se nadechl. „Počkám, vezmu si ho až po tvém odchodu. Když jsem pod jeho vlivem, nedokážu jasně uvažovat. Tak kde jsme to přestali? Ach, ano, u toho podvodníka. Dobrý bože, co když se k té knize dostane dřív než my?“

„Uklidni se, Ignatie, nesmíš se rozčilovat.“

„Něco takového by Společnost navždy znemožnilo v očích mnichů vanzagarských chrámů. Byla by to ta nejhorší zrada.“ Ignatius se zničeně sesul v křesle. „To se nesmí stát.“

„Přísahám ti, že ten člověk se ke *Knize tajemství* nedostane.“

Je čas odejít, pomyslel si Edison. Ignatius si potřebuje vzít lék.

Půl hodiny nato vystoupil Edison po schodech k domu lady Mayfieldové a zabušil klepátkem. Zatímco čekal, až mu hospodyně otevře, lenivě se rozhlížel po okolí.

Park naproti přes ulici, zarostlý stromy a hustými keři, skýtal spoustu možností k úkrytu každému, kdo by ho chtěl sledovat. Rád by věděl, jestli ho ten mladý bojovník sleduje zpoza křoví i nyní.

Celá záležitost jako by se skládala ze samých léček a návnad, uvažoval. On a Emma teď hrají podobnou hru.

Usmál se sám pro sebe, když si vybavil, jak se vyděsila, když jí chtěl ukázat tetování. Byl si však téměř jist, že se v zářivých očích mihla jiskřička ženské zvědavosti a smyslné touhy.

Dveře otevřela hospodyně. Tvářila se však ostražitě. „Dobrý den, pane Stokesi.“

„I vám, paní Wiltonová. Oznamte laskavě Emmě, že jsem přišel.“

Hospodyně si odkašlala. „Inu, pane, slečna Emma teď právě není doma.“

„Šla ven? Zase?“ Pocit příjemného očekávání, ve kterém si Edison do té chvíle liboval, byl v mžiku ten tam. „U sta hromů. Zatraceně dobře věděla, že ji dnes odpoledne přijdu navštívit.“

„Lituji, pane, ale objevilo se cosi naléhavého.“

„Kam u všech čertů šla?“

„Asi před hodinou dostala vzkaz od nějaké lady Exbridgeové, že k ní má dnes odpoledne přijít,“ odpověděla paní Wiltonová. „Slečna Emma povídala, že to pochopíte.“

Edisona ze všeho nejdřív napadlo, že asi špatně slyšel. Potom strnul. „K lady Exbridgeové? Víte to jistě?“

„Ano, pane.“

„Krucinál.“ Zalomcoval jím vztek. Z větší části se zlobil sám na sebe. „Měl jsem to předvídat. Ten starý netopýr se k ní nedostal mým prostřednictvím, tak mě jednoduše obešel.“

Před očima mu vyvstala strašlivá představa, jak Emma právě nyní čelí jeho hrozně babičce. Victoria bude nemilosrdná. A i když je Emma duchaplná a odhodlaná, nemá proti ní nejmenší šanci.

Edison se otočil na patě a spěšně seběhl ze schodů. Mohl jen doufat, že se tam dostane včas, aby Emmu zachránil před tím nejhorším, čeho je Victoria schopna.

Za dvacet minut vztekla zabušil na přední dveře Pevnosti Exbridge. Otevřel mu komorník Jinkins a tvářil se nesouhlasně a dotčeně. Na to byl Edison zvyklý. Měl odjakživa podezření, že Jinkins ten výraz

odkoukal od své velitelky, která jich měla pro svého jediného příbuzného bezpočet v zásobě.

„Povězte lady Exbridgeové, že s ní musím okamžitě mluvit, Jinkinsi.“

Komorník se ani nenamáhal skrýt vítězoslavný pohled. „Lady Exbridgeová mi přikázala, abych všem návštěvám sdělil, že není doma.“

„Uhněte mi z cesty, Jinkinsi.“

„Ale pane, nemůžete jen tak vpadnout do soukromého domu.“

Edison se neobtěžoval s odpovědí. V kročil do dveří a přinutil Jinkinse uhnout stranou.

„Pane, okamžitě se vraťte.“ Jinkinsi běžel za neohlášeným hostem přes vstupní halu.

Edison se ohlédl, když dorazil ke dveřím do salonu. „Nepletě se do toho, Jinkinsi. Tohle se týká jen lady Exbridgeové a mě.“

Komorník byl zmatený a váhal, zjevně mu však došlo, že ve sporu prohrál. Rozzlobeně postával mladému pánovi za zády, ale nepokoušel se ho zastavit.

Edison přemohl neodbytnou touhu vpadnout dovnitř a vyrvat Emmu z Victoriiných spárů. Přiměl se ke klidu a tiše otevřel dveře.

Namáhal se zbytečně. Ani jedna z obou žen si nevšimla, že vešel. Seděly na opačném konci salonu a byly zabrané do rozhovoru. Místnost byla plná napětí, které mezi nimi jiskřilo.

„...pouhopouhá placená společnost,“ pronášela právě Victoria chladně. „Jak by Edison mohl sňatek s vámi myslet vážně? Bezpochyby vás jenom využívá v nějaké své temné intrice.“

„Uvědomuji si, že jeho štěstí vám, jelikož jste jeho babička, leží na srdci ze všeho nejvíc.“

„Nesmysl. Štěstí je prchavé a nejisté, to přinejmenším. Rozhodně není cílem, který vede ke smyslu pro povinnost a k zodpovědnosti. Za štěstím se pachtí jen neukáznění a frivolní prostopášníci, kteří svými skutky ruínují rodiny a majetky.“

„Ach.“ Emma se zamyšleně napila čaje. „Chápu.“

Victoria se naježila. „Co si myslíte, že chápete, slečno?“

„Vaše obavy o Edisonův smysl pro povinnost a zodpovědnost nejsou vůbec na místě, lady Exbridgeová. Jistě stejně dobře jako já víte, že není marnotratník ani zhýralec jako jeho otec.“

Nastalo ticho.

„Jak se opovažujete,“ hlesla Victoria po chvíli. Její šálek hlasitě

zacinkal o talířek. „Kdo si myslíte, že jste, že smíte takhle mluvit o Wesleym? Pocházel z velmi vznešeného anglického rodu. Byl šlechtic a pohyboval se v nejvyšších kruzích.“

„Je to smutné, vidíte, když mužův vysoký původ má tak malý vliv na jeho smysl pro čest.“

Victorii to hluboce urazilo. „Chcete naznačovat, že Wesley Stokes nebyl čestný šlechtic?“

Emma pokrčila rameny. „Z toho, co jsem slyšela, měl váš syn stejný smysl pro čest jako většina příslušníků smetánky.“

„To si myslím.“

„Jinými slovy, nepřipustil, aby mu čest překážela v jeho potěšeních,“ dodala Emma.

Victoria sevřela rty. „Jak prosím?“

„Lady Mayfieldová mě informovala, že Wesley za svůj krátký, ale nesmírně aktivní život prohrál rodinné jmění, zapletl se minimálně do dvou soubojů, dostal do postele značný počet manželek svých přátel a zneužil několik mladých žen, které neochraňovala ani rodina, ani zaměstnavatel.“

„Vy o mém synovi nevíte *vůbec nic*.“

„Ale vím. Lady Mayfieldová se na něj náhodou pamatuje velmi dobře.“

„A já se pamatuji na ni,“ vyštěkla Victoria. „Před třiceti lety byla Letty pouhopouhá chudá dobrodružka, které se podařilo přimět toho senilního blázna Mayfielda, aby se s ní oženil.“

„Odpusťte, madam, ale lady Mayfieldová byla až donedávna mou velmi laskavou a šlechetnou velitelkou. Nedovolím vám, abyste o ní mluvila špatně. Ta dáma se dobře stará o své zaměstnance a ujišťuji vás, že v mých očích ji to povyšuje na vzor všech ctností.“

„Což jenom dokazuje, jak nesmírně nízké jsou vaše představy o cti.“

„Připouštím, že kariéra profesionální společnice mě *vskutku* vybavila neobvyklým úhlem pohledu na svět,“ uznala Emma. „Velice rychle jsem se naučila odhadnout skutečnou povahu druhých, zvláště pak hejsků, ničemů a všech, kteří tíhnou ke krutosti a zhýralství.“

„Vskutku?“ opáčila Victoria mrazivě.

„No ovšem,“ potvrdila Emma a důvěrně se k ní naklonila. „Víte, celé moje živobytí vlastně záviselo na pozorování ostatních. Takový incident se totiž vždycky obrátí proti zaměstnané ženě, i kdyby byla

nevinost sama. Ale já si myslím, že vy tohle náramně dobře víte, vzhledem k tomu, co se přihodilo Edisonově matce.“

Lady Exbridgeová do krve zrudla. „Nedovolím, aby se v této domácnosti přetřásalo toto téma.“

„Chápu. Pomyslení, jak nezodpovědného syna jste vychovala, vám jistě drásá srdce.“

„*Nezodpovědného.*“

„Nepochybně kladete vinu sama sobě. Když si pak uvědomíte, že vaše jediné vnouče bylo odsouzeno k nemanželskému osudu –“

„*mlčte!* Zakazuji vám pronést jediné slovo!“

„Musí pro vás být nesmírnou úlevou,“ pokračovala Emma bezstarostně, „že se Edison vyvedl spíš po vás než po svém otci.“

Victoria překvapeně zalapala po vzduchu. Trvalo několik vteřin, než se vzpamatovala. „Edison? Vyvedl se po mně?“

Emma pokračovala s mírným obdivem v hlase. „Podobnost mezi vámi podle mě bije do očí. Jenom muž nadaný statečností a odhodláním, které mu byly vrozeny, se mohl sám pustit do světa a zbohatnout prakticky z ničeho. Pouze muž nadaný hlubokým smyslem pro čest a odpovědnost mohl zachránit rodinné jmění před věřiteli.“

„No, podívejte se, Edison vykoupil rodinné statky od věřitelů, aby se pomstil. Čest s tím neměla co dělat.“

„Jestliže jste uvěřila něčemu takovému, madam, zaslepuje vás žal natolik, že nevidíte, jaká je pravá povaha vašeho vnuka,“ oponovala Emma laskavě. „Kdyby šlo Edisonovi o pomstu, nechal by vás trpět v ponížení. Místo toho si dnes žijete ve svém krásném sídle a máte spoustu nádherných šatů a početné služebnictvo.“

Victoria ji pátravě sledovala, jako by dospěla k přesvědčení, že Emma zešílela. „Chce, abych se mu cítila zavázaná, jen proto mě zachránil před úpadkem. To byl důkaz jeho arogance. Chce mi tím dokázat, že nepotřebuje ani mě, ani rodinu.“

„To je nesmysl.“ Emma postavila šálek. „Soudím ale, že i tenhle váš výrok je přesvědčivým důkazem, jak velice jste si vy dva podobní. Oba dva totiž máte sklon k neuvěřitelné tvrdohlavosti.“

„Taková drzost! Poslyšte, slečno Greysonová –“

Edison usoudil, že slyšel dost. Odstoupil ode dveří a přešel do středu místnosti.

„Odpusťte mi, že ruším vaše rozkošné posezení mezi čtyřma očima, ale já a Emma jsme měli na dnešní odpoledne domluvenou

schůzku.“

„Edisone.“ Emma se zprudka otočila a oči jí radostně zazářily. „Neslyšela jsem, když vás ohlašovali.“

„To proto, že ho Jinkins neohlásil.“ Victoria se na Edisona zle zakabonila. „Co jste tomu ubožákovi provedl?“

„Pouze jsem mu doporučil, aby se mi klidil z cesty.“ Edison přistoupil k Emmě a usmál se na ni. „Tuhle radu dávám dost často všem, kteří se staví mezi mě a to, co si zámánu. Jste připravena k odchodu, Emmo?“

„Ano.“ Hbitě vstala a pátravě mu pohlédla do tváře, jako by chtěla zjistit, kolik toho vyslechl.

Pomyslel si, že ji ještě chvílku ponechá v nejistotě. Zaslouží si to za to, že v něm svou vášnivou obhajobou probudila všechny jeho dávné pocity.

„Tak půjdeme.“ Uchopil ji pod paží a odváděl ven z babiččina studeného domu.

„Budete se mnou vůbec ještě někdy mluvit, pane?“ ozvala se Emma, když vcházeli do Lettyina domu a ona si rozvazovala stuhý na klobouku. „Nebo setrváte v tom hrozivém mlčení až do konce naší spolupráce?“

Edison neodpověděl a rázně ji následoval dovnitř. „Přísámbůh, připomínáte mi jednu postavu ze strašidelného románu,“ pokračovala Emma.

Úmyslně ho popichovala. Bezpochyby to nebylo moudré, usoudila však, že té jeho zadumané nálady má už po krk.

Úplně jí stačil rozhovor s jeho babičkou, aby měla zbytek dne po náladě. V životě ji jen máloco rozesmutnilo tak jako pohled na elegantní a upjatou lady Victorii, libující si v osamění, které si sama uložila.

Maličko se otrásla a pomyslela na Dafne. Oč jsou ona a její sestra šťastnější než Edison s lady Exbridgeovou, říkala si v duchu. Je sice pravda, že mají neustále starosti s penězi, ale mohou alespoň hledat útěchu jedna u druhé. Nestojí mezi nimi neproniknutelná zeď jako mezi vnukem a jeho babičkou.

Edison podal paní Wiltonové klobouk. „Neměla jste k lady Exbridgeové vůbec chodit, Emmo.“

Byla to jeho první slova od chvíle, co odešli z Victoriina domu. Nevěděla, jestli se s ní nechtěl na zpáteční cestě pohádat, nebo jestli zuřil tak, že neměl slov.

„Skvělé.“ Emma podala paní Wiltonové svůj klobouk. „Konečně mluvím.“

„Krucinál,“ ulevil si Edison.

„A co jsem asi tak měla dělat, když si mě vaše babička zavolala?“ spustila zostra.

„Měla jste to ignorovat.“

„To by asi nešlo, pane. Je to přece jen vaše babička. Má naprosté právo očekávat, že se se mnou seznámí, a vy jste se vůbec nenamáhal zařídit, abych jí byla ve vší slušnosti představena –“

„To nebylo vůbec třeba.“

Emma cítila, že ji polévá horko. Samozřejmě že nebylo třeba, aby

ji ve vší slušnosti představil své jediné blízké příbuzné. Vždyť nejsou zasnoubeni doopravdy.

Edison nebezpečně přimhouřil oči. „Na to, co si lidé kolem myslí, nedám, ani co by se za nehet vešlo.“

„To jste dal dost jasně najevo.“ Emma se mu horečně snažila naznačit pohledem, že paní Wiltonová ještě neodešla. Byl to koneckonců Edisonův nápad, udržovat všechny v domnění, že jsou zasnoubeni.

Edison se ostře podíval po hospodyni, která tam nejistě postávala s kloboukem v rukou. Pak se obrátil zpátky k Emmě.

„Dokud jsme *zasnoubeni*, Emmo, budete poslouchat moje příkazy. Jsem přece váš budoucí manžel. Takže si docela dobře můžete začít zvykat na poslušnost vůči mně.“

To bylo přece jen trochu moc. Emma se přestala ohlížet na paní Wiltonovou. „Zacházíte příliš daleko, pane.“

„Očividně ne dost, protože jsem vám opomněl vydat zcela jasné instrukce ohledně mé babičky. Od této chvíle se budete lady Exbridgeové vyhýbat.“

Emma, rozhořčená nad únosnou mírou, rozpráhla ruce. „Čeho se tak bojíte, probůh?“

„Ona je Dračice,“ prohlásil Edison bez obalu. „Kdyby dostala příležitost, sežere vás zaživa.“

„Ujišťuji vás, že se o sebe umím postarat, pane.“

„Přesto si nepřejí, abyste za ní chodila sama. Je to jasné?“

„Ted' se vám snadno rozdávají příkazy, ale před dvěma hodinami, když dorazil vzkaz od lady Exbridgeové, jste tady nebyl, takže nechápu, proč mi to vyčítáte.“

Paní Wiltonová zakašlala. „S prominutím, slečno, došel vám vzkaz.“

Emma svrátila obočí. „Další?“

„Ano, madam.“ Paní Wiltonová zdvihla ze stolu stříbrný podnos, na němž ležel složený list papíru. „Je to už pár hodin, co přišel. Hned jak jste odjela. Ten hoch, co ho donesl ke kuchyňskému dveřím, povídal, že to spěchá.“

„To bych ráda věděla, od koho to může být.“ Emma vzala dopis do ruky a uvědomila si, že Edison ještě nepřestal zuřit.

Tvářila se, jako by tam nebyl, a začala číst.

Slečno Greysonová!

Z Vašich věrejších poznámek o herečkách musím usuzovat, že o té

věci víte víc, než jsem předpokládala. Hodně jsem o našem rozhovoru přemýšlela. Je zřejmé, že jsem Vás podceňovala. Jsme obě ženy znalé světa. Rozhodla jsem se, že k Vám budu otevřená. Je nezbytně nutné, abychom si spolu pohovořily mezi čtyřma očima, jak nejdříve to bude možné.

Ujišťuji Vás, slečno Greysonová, že je ve Vašem nejlepším zájmu, abyste se dnes se mnou setkala. Hodlám Vám předložit návrh a soudím, že ho shledáte zajímavým a nanejvýš výhodným.

Přijďte, prosím, sama do mého domu, jakmile obdržíte tento vzkaz. Musím Vás upozornit, že sebemenší zpoždění by mohlo být nebezpečné. Neříkejte nikomu, kam máte namířeno. Po zbytek dne zůstanu doma a budu očekávat Vaši návštěvu.

Vaše

M.

„Dobré nebe.“ Emma zvedla zrak a všimla si, že ji Edison napjatě pozoruje. „Je to od lady Amesové.“

„Co to povídáte? Ukažte.“

Vytrhl jí papír z ruky a rychle si ho přečetl. Když vzhlédl, spatřila v jeho očích známý záblesk.

Tušila, že jí oči jiskří vzrušením stejně jako jemu. Oba věděli, co ten dopis znamená. Miranda neunesla tlak obav, že Emma ví o její divadelní kariéře.

S ohledem na přítomnost paní Wiltonové se Emma snažila tvářit klidně. „Je to zajímavé, vidíte, pane?“

„Rozhodně. Jak je vidět, váš rozhovor udělal divy.“

Emma pohlédla na hodiny. „Ještě není ani půl páté. Stále ještě mám čas zajít k lady Amesové na návštěvu.“

„Okamžik, jestli dovolíte,“ zareagoval Edison ostře. „Než odtud vystřelíte jako splašená, rád bych promyslel, jak by se mohla situace vyvíjet.“

„Na dlouhé úvahy není čas.“ Emma vytrhla paní Wiltonové klobouk a narazila si ho na hlavu. „Omluvte mě, pane, ale musím běžet.“

„U sta hromů, Emmo, stůjte.“ Vrhla stísněný pohled na nešťastnou hospodyni. „Ještě jsem se nerozhodl, jak to nejlépe provést.“

„Můžete mě k domu lady Amesové doprovodit,“ navrhla Emma a rozběhla se ke dveřím. „Cestou budeme mít čas si o tom promluvit.“

„Na to můžete vzít jed, že vás doprovodím,“ prohlásil zlověstně a seběhl za ní po schodech. „Musím s vámi probrat spoustu věcí, než

budete s Mirandou mluvit.“

„Ano, zajisté, pane.“ Emma se rozhlížela po rušné ulici. „Ze všeho nejdřív byste ale měl zastavit drožku.“

„Proč chcete jet v cizím špinavém voze?“ Ukázal pohledem na druhou stranu ulice, kde čekal jeho štolba s nablýskaným faetonem a spřežením. „Můžeme jet mým kočárem.“

„To ne, kdyby ho Miranda uviděla, poznala by ho.“

„No a?“

„V tom dopise přece zvlášť zdůrazňuje, že mám přijet sama. I když se mnou pojedete k jejímu domu, musíte se držet z dohledu. Drožka bude anonymní. A když zůstanete uvnitř, Miranda vás neuvidí.“

Edison se zatvářil pochybovačně, věděla však, že její logika je neotřesitelná. Konečně to pochopil.

„Jak to, že pokaždé, když se utvrdím v přesvědčení, že jsem to já, kdo vydává příkazy, přihodí se něco takového?“ postěžoval si.

Přesto rychle zamával na projíždějící drožku a vysadil Emmu dovnitř. Nakrčila nos, když ucítila, jak to uvnitř páchne směsicí starých uschlých zvratků a zkyslého vína. Zkušenost ji naučila nezkoumat příliš zblízka skvrny na podlaze. Edison nastoupil za ní a posadil se. Prohlížel si vnitřek kočáru s neskrývaným odporem, zdržel se však komentáře.

Pohlédl na Emmu. Byla tak vzrušená, že jí chvíli trvalo, než zachytila temný výraz v jeho očích.

„Poslouchejte mě, Emmo. Musíme předpokládat, že Miranda zpanikařila,“ začal.

„To rozhodně.“ Emma rychle zvažovala možnosti. „Dospěla k přesvědčení, že znám její minulost, ale neví, do jaké míry.“

„Což znamená, že pochopila, že už s vámi nadále nemůže jednat jako dosud,“ konstatoval Edison klidně. „Představujete pro ni potenciální nebezpečí. Musíte být velice opatrná, až s ní dnes odpoledne budete mluvit. Rozumíte mi?“

„Myslím, že máte pravdu, když říkáte, že si Miranda uvědomila, že se mnou nebude moci manipulovat tak snadno jako dosud, ale pochybuji, že ve mně vidí nebezpečí. V dopise se zmiňuje o nějakém návrhu. Třeba se chce se mnou dát do spolku kvůli používání toho elixíru.“

„To dává smysl.“

„Možná že na takové partnerství pomýšlela celou dobu. Nemůže přece doufat, že mě obalamutí, abych jí nic netušíc v kartách

vyhrávala jmění. Dříve nebo později by se mi musela svěřit.“

Edison zaváhal. „Existuje ještě jedna možnost.“

„A jaká?“

„Než k tomu dojdou, musím vám položit přímou otázku. A vy mi musíte odpovědět po pravdě.“

„Co je to za otázku?“

Podíval se Emmě zpříma do očí. „Zastřelila jste Chiltona Crana?“

Urazilo ji to tak, že skoro nemohla promluvit. „Řekla jsem vám, že jsem ho nezabila. Nelituji, že je mrtvý, ale nebyla jsem to já, kdo ho zastřelil.“

Dlouho Emmu pozoroval. Potom kývl hlavou jakoby na znamení, že je spokojen.

„Budiž,“ řekl. „Pokud je to pravda, pak myslím, že mohu s jistotou tvrdit, že vás Miranda nikdy nechtěla za rovnocennou partnerku. Jsem totiž přesvědčen, že vás k podvádění v kartách chtěla přinutit.“

„A co to má co dělat s tím, jestli jsem zastřelila Crana?“ Emma se zamračila. „A jak by mě asi tak chtěla donutit, abych jí pomáhala podvádět v kartách?“

„Tím, že by vás vydírala.“

„Vydírala?“ Emmě to vyrazilo dech. „Ale kdyby se chtěla pustit do takové špatnosti, potřebovala by mít něco, čím by mě držela v šachu. Co by mi nedovolilo, abych se vzpouzela.“

„Ona asi opravdu něco na ten způsob našla,“ prohodil Edison. „Jenže já jsem jí v tom zabránil.“

„O čem to, proboha, mluvíte, pane?“

„O Chiltonu Cranovi.“

Emmě poklesla brada. „*O Chiltonu Cranovi?*“

Edison se nahnul kupředu a opřel se lokty o stehna. Jeho výraz byl chladný a napjatý. „Cranova smrt mě moc netrápila, zato mi vrtalo hlavou její načasování a místo, kde k ní došlo. Co když ho právě Miranda navedla, aby šel za vámi do pokoje? Možná jí šlo jen o to, abyste tam byli spolu přistiženi.“

Emma se zachvěla. „V tom případě bych najisto přišla o místo u lady Mayfieldové.“

„Byla byste zoufalá. Možná dokonce natolik, abyste se od Mirandy nechala vmanévrovat do její hry s podváděním.“

„Ale situace se nevyvinula tak, jak si Miranda představovala. Nebyla jsem ve svém pokoji, když tam Crane přišel. Říkala jsem vám přece, že za ním někdo šel a pak ho zastřelil.“

„Pokud jste to nebyla vy,“ začal zamyšleně Edison.

„Přisahám, že jsem ho nezabila.“

„Tak to byl někdo jiný,“ dodal.

Vzhlédla. „Miranda?“

„Možná.“

„Proč by ho pro všechno na světě chtěla zabít?“

„Třeba za ním tenkrát v noci šla, protože doufala, že ho sama přistihne ve vaší posteli. Ale zvrtilo se to, protože vy jste nebyla nablízku, takže vás nemohla zkompromitovat.“

Emma ztěžka polkla. „Vážně si myslíte, že Crana zastřelila, když zjistila, že nejsem ve svém pokoji? Chcete tvrdit, že doufala, že budu obviněna z vraždy?“

„Je možné, že když její původní plán selhal, uvědomila si, že by svého cíle mohla dosáhnout i jinak. Věděla, že ze všeho nejdřív padne podezření na vás, bude-li Cranova mrtvola objevena ve vaší ložnici.“

„Myslíte, že měla v úmyslu v pravou chvíli zasáhnout, poskytnout mi alibi a zachránit mě před šibenicí?“

„Kdyby to udělala, nezbylo by vám než udělat všechno, co by chtěla.“

Z jeho klidné a bezchybné logiky naskočila Emmě husí kůže. Jako by najednou před sebou zřetelně viděla všechny ty děsivé události. Kdyby tenkrát v noci neběžela za Stokesem a kdyby on nedal všem jasně najevo, že strávila noc v jeho posteli, když došlo k vraždě –

„Počkat.“ Zprudka se otočila k Edisonovi. „Podle vaší verze přišla Miranda té noci do mé ložnice s úmyslem zabít Crana. Jak ale mohla tušit, že její plán selže, že nebudu u sebe v pokoji? Chcete tvrdit, že si s sebou přinesla pistoli čistě pro případ, že všechno nepůjde úplně hladce?“

„Považuji za velmi pravděpodobné, že má Miranda ve zvyku nosit ji v kabelce,“ vysvětlil Edison. „Když jsem jí toho večera na zámku Ware prohledal pokoj, našel jsem pouzdro na pistoli. Byl v něm náhradní prach a náboje, ale žádná zbraň.“

„Tak to ji asi vážně měla s sebou,“ zašeptala Emma.

„Ano. Poté co zavraždila Crana, pravděpodobně sešla dolů a čekala, až bude mrtvola objevena. Ale nějakou dobu se vůbec nic nedělo.“

„Tak začala být netrpělivá a poslala do mého pokoje služku s čajem, aby objev urychlila.“

„Přesně tak to vypadá,“ přitakal Edison.

Emma zabubnovala prsty na sedadle. „Kdy vás poprvé napadlo, že by vrahem mohla být Miranda, pane?“

Pokrčil rameny. „Myslel jsem si to už tenkrát, kvůli té pistoli. Ale existovala i další přijatelná vysvětlení Cranovy smrti.“

Vrhla na něj vyčítavý pohled. „Včetně možnosti, že jsem ho zabila já?“

Edison se pousmál. „Řekl jsem vám přece, že by mi představa, že jste Crana zabila, nijak přehnaně nevadila, jenže to v určitém ohledu situaci komplikovalo. Předně jsem musel dohlédnout, abyste vy sama neřekla něco nevhodného a nezničila alibi, které jsem vám poskytl. Přiznám se, že jsem na to soustředil veškerou pozornost, dokud jsme zámek Ware neopustili.“

„A proč mi věříte, když tvrdím, že já jsem Crana nezabila?“

Upřel na Emmu jasný pohled. „Nemyslím si, že byste mi teď lhala. Po tom, co se mezi námi stalo a čemu vy tak roztomile říkáte incident.“

Vykulila oči. „Znamená to, že když jsme se spolu... byli jsme spolu v tak intimní okamžik, máte pocit, že mi můžete věřit?“

„Já si ve skutečnosti myslím, že jsem vám začal věřit ještě předtím, než jsme se milovali,“ odpověděl zamyšleně. „Ale neptal jsem se vás na Cranovu smrt, protože jsem to nepotřeboval vědět jistě. Až do této chvíle, ovšem.“

„Chcete tvrdit, pane, že jste si ani jednou nepřipustil obavu, že možná zaměstnáváte vražednici?“

Edison se usmál. „Jelikož obětí byl Chilton Crane, tak ne.“

Zaplavila ji nečekaná vřelost. „Jsem dojata, pane. Moc... moc dojata, vážně. Rozhodně jste v řadě mých zaměstnavatelů úplně jedinečný.“

Pokrčil rameny. „Odjakživa jsem tíhl k výstřednosti.“

Všechna vřelost ji rychle přešla. „Aha. Takže pouze díky své výjimečné povaze jste byl ochoten zaměstnat potenciální vražednici?“

„Ano.“

Dopáleně na něj dotírala. „A bylo by jedno, jaká vražednice? Nebo jenom určitý typ?“

V očích mu vesele zahrálo. „Jsem velmi vybíravý.“

Pochopila, že jí nezbyvá než změnit téma. „Měli bychom se vrátit k tomu, o čem jsme mluvili před chvílí. Nemůžete si být úplně jist, že

Crana skutečně zastřelila Miranda. Jde koneckonců o vraždu. Lady Amesová by přece neriskovala tak nebezpečný čin, jen aby – aby –“

„Přišla k majetku? Já si naopak myslím, že Miranda je docela dobře přizpůsobivá, dovede využít situace a nebojí se riskovat, když zabila už jednou, aby se zmocnila receptu z *Knihy tajemství nebo* dokonce i knihy samotné.“

„Myslíte, že zabila Farrella Blua?“

„Ano. A jestli je to pravda, proč by váhala zabít i podruhé?“

Emmě v hlavě vířily tisíce myšlenek. Zmateně se obrátila k oknu. „Vzpomínám si na její užaslý výraz, když jste tenkrát v noci přede všemi oznámil, že jste se mnou zasnoubený. Myslela jsem si, že ji to stejně jako ostatní přítomné ohromilo, protože to byl tak strašně nepravděpodobný svazek. Ale teď mě napadá, že by se zrovna takhle tvářila, kdyby jí toho večera už podruhé nevyšlo, co si naplánovala.“

„Riskovala vraždu a žádný užitek jí z toho nevzešel. Kořist jí nakonec unikla.“

Emma udělala grimasu. „Já se za kořist nepovažuji, pane.“

Viditelně přišel do rozpaků. „Nemyslel jsem to tak,“ omlouval se. „Nezvolil jsem správné slovo.“

„To opravdu ne.“ Povzdychla si a napřímila se. „Ale asi to nezní o nic hůře než návnada.“

Stáhl vztekle obočí. „Emmo –“

„Vraťme se k našemu problému,“ přerušila ho sametově. „Já myslím, že všechno, co jste teď říkal, nemění nic na způsobu, jakým bych měla jednat s Mirandou.“

„Myslím, že jsem vám dal jasně najevo, že je nebezpečná. S největší pravděpodobností už dvakrát vraždila.“

„Ano, ale uvažujte, pane.“ Emma se zářivě usmála. „Já jsem jediná, koho se neodváží zabít. Potřebuje přece mou pomoc.“

Edison se zase opřel. Celou dobu se díval na její tvář. „Ta skutečnost vám nepochybně poskytuje jistou ochranu. Ale nesmíte zbytečně riskovat, Emmo. Vyslechněte, co vám chce Miranda navrhnout. Snažte se dovědět co nejvíc, ale nevyprovokujte ji ke zlosti.“

„Věřte mi, pane, teď když proti ní existují důkazy, že možná dvakrát vraždila, dám si záležet, abych neudělala nic pošetilého nebo nerozvážného.“

„Byl bych mnohem klidnější, kdyby se vaše a moje definice slova *nerozvážný* tak diametrálně nerozcházely.“

„Člověk, který se spolčuje s vyhlášenými pašeráky a neváhá si s nimi sjednávat schůzky v docích uprostřed noci, mi nemá v tomto smyslu co říkat.“

Edison se neochotně usmál. „Víte, že jste moc drzá na to, abyste mohla být jako placená společnice úspěšná?“

„Při troše štěstí se moje finanční situace co nevidět zlepší a já už nebudu muset vyhledávat další zaměstnání.“ Vyhlédla z okénka. „Kočár zastavuje. Jsme v Mirandině ulici.“

Edison pohlédl na řadu hezkých městských domů. „Je mi jasné, že už mluvím jako vy, když začnete s těmi předtuchami, ale tohle se mi ani trochu nelíbí.“

„Co by se mohlo stát?“

„Na to, co všechno by se mohlo stát, bych s vaším dovolením raději vůbec nemyslel. Dala by se toho totiž vyjmenovat dlouhá řada. Počkám tady v drožce, než to s Mirandou vyřídíte. Ale slibte mi, Emmo, že odtamtud okamžitě odejdete, kdyby se vám cokoliv nezdálo.“

„Dávám vám své slovo.“

Kočár zastavil podle Edisonova příkazu o několik budov dříve. Emma zlehka vyskočila ven a zbytek cesty k Mirandinu domu ušla pěšky.

Ulice vypadala odpoledne docela jinak než té noci, kdy se konal ples. Tehdy byla přecpána kočáry, na předních schodech postávali hosté v drahocenných šatech, všechna okna byla rozsvícena a z tanečního sálu sem doléhala hudba.

Dnes byla Mirandina rezidence zcela ztichlá. Emma vystoupila po schodech a zabušila klepátkem. Všude byl až nepřírozený klid.

Přeběhl jí mráz po zádech a dlaně ji až příliš povědomě zasvědčily. *Prosím ne, říkala si v duchu. Už žádná další předtucha. Za poslední dobu jsem si jich užila až až.*

Ohlédla se přes rameno a čekala, kdy jí přijdou otevřít. Také ostatní domy vypadaly tiché a opuštěné. No ovšem, brzy bude pět, dovtipila se Emma. Hodina, kdy je zvykem vidět a být viděn na vyjíždě v parku.

Většina londýnské smetánky se v téhle chvíli projíždí na nádherných koních nebo se předvádí v elegantních kočárech. Takové výjevy jsou pro Mirandu bezpochyby jako dělané. Že se rozhodla čekat doma celé odpoledne v naději, že její pozvání k návštěvě bude vyslyšeno, vypovídalo o tom, jak naléhavá záležitost to pro ni byla.

Nikdo však otevřít nepřišel. Emma zatřepala rukama v rukavičkách, aby se zbavila svědivého pocitu. Nepomohlo to.

Zaklepala ještě jednou na dveře a znovu vyčkávala, jestli se zevnitř neozvou kroky.

Po několika minutách pochopila, že už nikdo neotevře. Třeba se Miranda přece jen rozhodla odjet, říkala si. Ale někdo by tu přece měl být. I když je na druhou stranu možné, že personál využil příležitosti a udělal si volné odpoledne.

Stísněný pocit ji však neopouštěl. Ustoupila o několik kroků a nahlédla do oken. Všechny záclony byly dokonale zatažené, nikde nezůstala ani skulinka.

Povzdychla si. Nemohla dál ignorovat neblahé tušení, že v Mirandině domě je něco velice v nepořádku.

Otočila se a spěchala k čekající drožce. Přišel čas podniknout něco energičtějšího. Doufala jen, že Edison nebude dělat potíže.

Edison se zamračil. „Vloupat se do Mirandina domu? Zešílela jste?“

„Myslím, že se něco stalo.“ Emma vyhlédla z okénka drožky. Schody před domem byly stále tiché. Za celou dobu, co se v kočáře dohadovala s Edisonem, nikdo nešel ven ani dovnitř. „V domě není ani služebnictvo. Miranda má přece celý houf lidí, pokud si dobře vzpomínám. Určitě by tam měla být aspoň komorná nebo lokaj.“

„Do horoucích pekel.“ Edison se přesto nahnul a zadíval se ven. „Věděl jsem, že je to špatný nápad.“

„Tak co, pane? Půjdem se tam podívat, nebo ne?“

Edison ještě chvíli váhal. Potom přenesl pozornost na ni. V jeho očích uviděla napjatý výraz a pochopila, že si dělá stejné starosti jako ona.

„My dva nebudeme dělat nic,“ prohlásil. „Vy počkáte tady v drožce a já zatím obejdu dům a podívám se, jestli někoho neuvidím na zahradě.“

„Půjdu s vámi,“ prohlásila Emma pevně. „Kdyby se tam něco stalo, bude lepší, když na to budeme dva.“

„Ne, Emmo.“ Začal otevírat dvířka.

„Počkejte.“ Popadla ho za rukáv. „Poslouchejte mě. Když tam půjdete sám, budou vás považovat za lupiče.“

„To je možné. A proto nechci, abyste se do toho zapletla.“

„Nesmysl. Když budeme držet spolu, můžeme tvrdit, že nás pozvala na návštěvu, a když nikdo neotvíral, začali jsme se o ni bát. A to je přece pravda.“

„Podle mého soudu to zní dost nepřesvědčivě.“ Edison otevřel dveře a vystoupil. Pak se k ní otočil. „Vy zůstanete tady, je to jasné?“

Nečekal na odpověď, zabouchl dvířka a zamířil k domu.

Emma počkala, až zmizel z dohledu, a vydala se za ním.

Sotva zahnula za roh, zjistila, že čekala příliš dlouho. Po Edisonovi nebylo ani vidu, ani slechu. Stačil už zmizet v temné uličce mezi dvěma zahradními zdmi, které byly porostlé vodopády zelených šlahounů kvetoucích popínavých rostlin. Z obou stran přechínaly do

uličky dlouhé větve stromů. Listí pozdního jara bylo husté a těžké a tvořilo nad hlavou mohutný baldachýn.

Spěšně zahrnula do uličky a pak zůstala stát a snažila se zorientovat. Z téhle strany se dalo těžko určit, která vrátka vedou do Mirandiny zahrady. Pokoušela se rozpomenout, kolik domů minula, než zaklepala u Mirandy. Čtyři? Nebo jich bylo pět? Nepočítala je.

Zastavila se před čtvrtou brankou a zaváhala. Bylo by pořádně trapné, kdyby vlezla do cizí zahrady, říkala si v duchu.

„Jednou si snad zvyknu,“ ozval se jí nad hlavou Edisonův hlas, „že neumíte poslouchat.“

Uskočila a rychle pohlédla vzhůru na zeď. „*Edisone*.“

Horečně se snažila zorientovat se v zelené spleti rostlin, ale nějakou chvíli jí trvalo, než ho objevila. Dokonale totiž splýval s prostředím.

„Tohle mi víckrát nedělejte, pane,“ zaškaredila se. „Strašně jste mě vylekal.“

„Dobře vám tak. No, když už jste tady, račte dál do zahrady. Bude zjevně moudřejší mít vás pod dohledem, než vás nechat, abyste si dělala, co se vám zamane.“

Zmizel. Chvilku nato se s tichým zaskřípáním otevřela branka. Emma chvatně vklouzla do zahrady. Vysoké keře jí bránily ve výhledu na dům.

„Následujte mě,“ vyzval ji Edison.

Vyhýbal se cestičkám, vedl ji přes trávu a mezi keři, až se nakonec vynořili u kuchyňských dveří. Chvilí dům pozorovali.

V tichu, které se linulo z hlubin domu, bylo cosi zlověstného. Uvědomila si, že ačkoli naléhala, aby šli až sem, dovnitř se jí moc nechce.

„Zůstaňte tady,“ zašeptal Edison.

Čekala ve stínu keře a pozorovala ho, jak vystupuje po zadním schodišti a zkouší dveře.

Otevřely se snadno. Edison se na ni ohlédl. Pochopila, že má v úmyslu jít dovnitř. Zhluboka se proto nadechla a vyběhla po schodech za ním.

Tísňivé ticho před domem nebylo ničím ve srovnání se šerem, které panovalo uvnitř domu. V kuchyni nikoho nenašli. Pracovní stoly však byly čerstvě vydrhnuté, koš byl plný zeleniny, která čekala na uvaření, a na pekáči ležela oškubaná a vykuchaná holoubata.

„Nevypadá to, jako by měla v úmyslu zavřít dům a odjet na venkov,“ poznamenal Edison.

„To ne.“

Pomalou prošli přes kuchyň do zadní haly. Emma to okamžitě poznala. Tady stála té noci, když sledovala Swana po zadním schodišti. Dveře do knihovny byly dnes zavřené.

Znovu ji strašlivě zamrazilo. Nedokázala od těch dveří odtrhnout zrak.

„Edisone, knihovna.“

Zvláště se na ni podíval, ale neptal se. Přešel halu a otevřel dveře.

Ovzduší smrti bylo nezaměnitelné.

Ucouvla o krok, instinktivně sáhla do kabelky pro kapesník a zakryla si ústa. Mělce dýchala a v hrůze zírala na postavu, která ležela na podlaze.

„Ach, můj bože, Edisone. Je to –?“

„Ano, je to Miranda.“ Edison vešel dovnitř a přistoupil k nehybnému tělu. „Byla zastřelena.“

Emma také váhavě vešla. Nedokázala odtrhnout pohled od strašlivé krvavé skvrny, která promáčela živůtek Mirandinych odpoledních šatů.

„Jak se to mohlo stát v jejím vlastním domě?“ užasla Emma. „Služebnictvo by přece slyšelo výstřel. A kde vůbec všichni jsou? Proč nespustili poplach?“

„Možná je poslala pryč, než sem vrah přišel.“ Edison přistoupil ke stolku a zkoumal věci, které popadaly na zem. „Ale zdá se, že vás očekávala.“

Emma odtrhla pohled od Mirandina mrtvého těla a podívala se na věci poházené po podlaze. Byla tam nádobka s bylinami, čajník a jediný šálek. Spolu s věcmi na přípravu čaje spadl na zem i balíček karet a vytvořil na koberci vějířek.

„Zjevně mě chtěla podrobit dalšímu testu.“ Emma zvedla pohled k Edisonovi. „Ale proč? Vždyť už se přesvědčila, že jsem vhodná kandidátka, pokud jde o elixír.“

„Ano, ale jestli vás chtěla přemluvit ke spolupráci, musela by vás přesvědčit, že karty dokážete uhádnout pouze pod vlivem elixíru.“

„To asi vysvětluje, proč poslala služebnictvo na celé odpoledne pryč,“ pronesla Emma zvolna. „Jestli mi chtěla předvést, jak elixír účinkuje, a aby mě mohla zasvětit do svého plánu, nepochybně to chtěla provést beze svědků.“

Edison zkoumal nepořádek v místnosti. Nevelký počet knih, které Miranda vlastnila a které donedávna tvořily dekoraci na policích, nyní ležel na podlaze. Koberec byl posetý papíry. Globus spadl z podstavce a zásuvky psacího stolu byly vytahané.

„Myslím, že to mohlo být vloupání,“ usoudil.

„Ale nezní to, jako byste byl skálopevně přesvědčen.“

„To také nejsem.“ Přistoupil k psacímu stolu a nahlédl do zásuvek.

„Za daných okolností musíme předpokládat, že ten, kdo vraždu spáchal, hledal recept na elixír nebo *Knihu tajemství*.“

„Myslíte, že něco našel?“

„Neexistuje způsob, jak to zjistit.“ Edison se pátravě rozhlížel po knihovně. „Je nicméně možné, že něco našel, protože zjevně došel k závěru, že Mirandu nadále nepotřebuje.“

„Dobrý bože, Edison. Co uděláme teď?“

„Odpověď je jasná. Vypadneme odtud. Co nejrychleji.“ Uchopil ji za zápěstí.

Polekala se.

„To poslední, co potřebujeme, je, abyste se ocitla ve spojení s druhou vraždou.“

Emmě se prudce sevřel žaludek. „Ale jak by mě někdo mohl spojovat s Mirandinou vraždou?“

„To nevím a nehodlám to zjišťovat.“ Vlekl ji ke dveřím. „Musíme odtud zmizet, než se sem vrátí někdo ze služebnictva.“

„Nebudu se s vámi přít, pane.“

„To je příjemná změna.“

Odcházeli z domu stejnou cestou, jakou sem přišli. Emma si neuvědomila, v jakém je napětí, dokud nebyli znovu v opuštěné uličce. Teprve pak se jí udělalo mdlo.

„Není vám nic?“ Edison se na ni zkoumavě podíval. „Jste nějak bledá.“

„Samozřejmě že je mi dobře. Jednu vraždu jsem přece zažila, tahle je v necelých dvou týdnech už druhá.“ Emma se zhluboka nadechla. „Když to půjde tímhle tempem, brzy si zvyknu.“

„To máte štěstí, má milá. To já asi co nej dřív začnu s sebou nosit čichací sůl.“

Pospíchali uličkou, která po chvíli ústila na širokou třídu. Emma si všimla, že drožka dosud čeká na rohu. Kočí byl schoulený na kozlíku a mírumilovně chrápal. I kuň vypadal, jako by spal.

Edison zabušil na stěnu kočáru. „Vstávej, drožkáři. Zákazníci jsou

zpátky. Chceme co nejrychleji odjet.“

Kočí sebou trhl. „Jo, jo, pane.“ S dlouhým povzdechem se chopil opratí. „To jsou celý voni,“ postěžoval si koni. „Pořád si něco vymejšlej. Nejdřív abych čekal, a jen si trochu zdřímnu, už mě vyburcujou a hurá zase někam jinam.“

Edison trhnutím otevřel dvířka a bez ceremonií vecpal Emmu dovnitř. Nastoupil za ní, zavřel a stáhl záclonky.

„Já osobně nepochybuji, že by ji velká spousta lidí, včetně několika žárlivých manželek, s radostí odpráskla.“ Edison se pohodlně opřel a pohlédl na Emmu. „Ale v tomhle případě si myslím, že neprohlopíme, budeme-li předpokládat, že ten, kdo ji zabil, měl něco společného s tou zpropadenou záležitostí kolem ukradené knihy a receptu.“

„Ano.“ Emma si začala třít spánky. „Ale Edisone, vy jste jako možný motiv uvedl taky žárlivost.“

„No a? V tomhle případě mi to ale nepřipadá příliš pravděpodobné.“

„Zapomínáte, že existuje někdo, kdo měl velice dobrý důvod žárlit na Mirandiny čtené milence.“ Chvilí bylo napjaté ticho.

„To ano,“ řekl nakonec Edison tiše. „Možná bychom měli najít Swana dřív, než úřady dojdou ke stejnému závěru. Rád bych mu položil pár otázek.“

„Proč si myslíte, že vám na ně odpoví?“

Edison se tajuplně usmál. „Navrhnou mu obchod. Výměnou za informace o Mirandině minulosti mu pomohu, aby nepadl do rukou úřadů, kdyby se ho rozhodly uvěznit za vraždu.“

Emma strnula.

Edison ji se zájmem pozoroval. „Děje se něco?“

„Nic.“

„Krucinál, Emmo, nemám náladu na hry. Povězte mi, co se vám na mém plánu nezdá.“

„Není to vůbec důležité, pane. Jenom mě napadlo, že obchod, který se chystáte navrhnout Swanovi, se až nápadně podobá tomu, který jste uzavřel se mnou.“

V obličejí se mu objevil podrážděný a také trochu rozpačitý výraz. „To tedy ne, ksakru.“

Pokrčila rameny. „Záchrana před šibenicí výměnou za pomoc v pátrání? To mi zní velmi povědomě. Ale musím vás varovat, protože si nemyslím, že vám to se Swanem půjde tak lehce jako se mnou.“

Edisonovi v očích hněvivě zablýsklo. Téměř okamžitě se však zase začal ovládat. „Nic z toho, co navrhuji, se ani v nejmenším nepodobá ujednání mezi mnou a vámi,“ prohlásil nevzrušeně. „Nechte to být a povězte mi, proč si myslíte, že to nepůjde.“

„Myslím si, že ji doopravdy miloval,“ odpověděla Emma tiše. „Je možné, že ji zabil. Ale nevěřím, že by vám prodal informace, které by poškodily její památku, i kdyby ho to mohlo zachránit před šibenicí.“

„Zdá se, že jste si tím opravdu jistá.“

Křečovitě sepjala ruce na klíně. „To jsem.“

„Vaše víra v pravou lásku je docela dojemná,“ odvětil Edison. „Ale já ze zkušenosti vím, že většina lidí je víc než praktická, když dojde na takové věci jako život, smrt nebo peníze.“

„Pamatujte si, co jsem vám řekla,“ nedala se Emma. „Swana se vám nepodaří podplatit. Ale jestli ji nezabil, mohl byste jeho pomoc získat výměnou za slib.“

„Za jaký slib?“

„Odpřísáhnete mu, že se pokusíte vypátrat, kdo doopravdy zabil ženu, kterou Swan tolik miloval.“

„Nebudete mi to věřit, Emmo, ale všichni říkají, že ten Mirandin podivný lokaj Swan se včera odpoledne vloudil k ní do domu a zastřelil ji,“ oznamovala Letty se zvrácenou rozkoší.

Emma odložila hromádku novin, které pročítala v naději, že v nich objeví zprávu o *Zlaté orchideji*. Jako obvykle v nich nebylo ani slůvko o tom, že by opožděná loď přivázela bohatý náklad svým investorům. Pozorně se zadívala na Letty, která zářila vzrušením.

Zpráva o Mirandině smrti zasáhla londýnskou smetánku krátce před snídaní. Je k nevíře, říkala si Emma v duchu, jak rychle se klepy šíří.

„A policie ví jistě, že ji zabil právě Swan?“ otázala se obezřetně.

Ačkoli sama Edisona přivedla na tutéž myšlenku, nebyla s takovým vysvětlením příliš spokojená. Po pravdě čím víc o tom uvažovala, tím méně se jí zdálo možné, že Mirandiným vrahem je Swan.

Samozřejmě že si docela dobře dovedla představit, že by ji Swan zavraždil v záchvatu žárlivého vzteku. Prudké city mohou vyvolat u nestabilních lidí nebezpečné reakce. Problém však spočíval v tom, že jí takové řešení připadalo v tomto případě příliš prosté a moc podbízivé.

Měla podezření, že Edison dospěl k obdobnému závěru, třebaže chtěl mermomocí Swana najít a vyzpovídat.

„Opravdu je to tak. Callista Durantová povídala, že Basil Ware má v úmyslu najmout v Bow Street policistu, aby Swana vystopoval a předal ho spravedlnosti.“ Letty si nalila další šálek čaje a pohodlně se opřela o opěradlo žluté pohovky.

Klobouk si sundala, když přibíhala s tou vzrušující novinkou o ohavné vraždě. Tak dychtivě se však chtěla podělit o nejnovější klepy, že se nestačila převléci. Měla na sobě tytéž šaty, v nichž odjela na odpolední návštěvy, totiž kreaci z purpurového a žlutého mušelínu s velmi hlubokým výstřihem.

Emma strávila celý den doma netrpělivým čekáním na zprávu od Edisona. Bylo už skoro pět hodin a on se stále ještě nevrátil, aby jí vyličil, jak pokročil s pátráním po Swanovi.

„A ví se, proč chtěl sluha Mirandu zabít?“

Letty zajiskřilo v očích. „Podle její hospodyně nebylo žádným tajemstvím, že si to Miranda s tím člověkem pravidelně rozdávala. To je k nevíře, co?“

„Nijak zvlášť,“ odvětila Emma suše. „Když jsem začala pracovat jako společnice, užasla jsem, kolik dam z lepší společnosti nepohrdne hezkým lokajem.“

„Ano, má milá, to se samozřejmě běžně ví. Jenže Swan byl všechno, jen ne hezký.“ Letty zmlkla, sešpulila rty a chvíli o tom přemítala. „Nicméně mohu připustit, že mi připadal dost hrozivý, což takovou ženu, jako byla Miranda, mohlo přitahovat.“

„Ženu, jako byla Miranda?“

„Vždycky jsem měla pocit, že má v tomto ohledu dost zvláštní vkus.“

Emma se podivila. Není to tak dávno, přemítala v duchu, co Letty hodnotila Mirandu jako „fantastickou“ a „dokonalý obraz módy a stylu“. Znělo to, jako by se dravé hyeny z londýnské smetanky semkly k útoku na nejnovější oběť. V lepší společnosti člověk nemůže už ani umřít, aby se nestal obětí nechutných klepů.

„Takže Miranda a Swan měli podle vás poměr, Letty?“

„No, tak daleko bych nezašla, abych to nazývala poměrem. Ale skutečně si ho prý čas od času brala do postele, když nebyl po ruce žádný jiný milenec.“

„Ale to nevysvětluje, proč by ji chtěl zabít.“

„Onehdy v noci, když se u Mirandy konal ples, se prý velmi rozlítla a na místě ho vyrazila. Jak se zdá, vyhodila ho dokonce bez doporučení. Služebnictvo se shoduje v tom, že si sbalil věci a před svítáním z domu odešel. Byl prý vzteky bez sebe.“

„Aha.“

„Předpokládá se, že od té doby obcházel kolem Mirandina domu a číhal na příležitost k pomstě. Když včera viděl, že služebnictvo dostalo odpoledne volno, vběhl dovnitř, zastřelil Mirandu a ukradl stříbro.“

„Hmmm.“ Emma se přinutila nalít si šálek čaje a doufala, že působí chladně a vyrovnaně. „To bych ráda věděla, proč Miranda poslala všechno služebnictvo pryč na celé odpoledne. Je to dost zvláštní, nemyslíte?“

„Ach, v tom není nic záhadného. Komorník vypověděl, že Miranda dala všemu personálu volno a poslala je na jarmark.“

„To od ní bylo opravdu velkorysé,“ zamumlala Emma. „A pro ni dost netypické.“

Letty se uchechtla. „Jestli chcete vědět, co si myslím já, tak mám podezření, že chtěla mít se svým novým milencem naprosté soukromí, a proto poslala služebnictvo na celé odpoledne pryč.“

„A proč jí tolik šlo o soukromí? Vždyť se nikdy s žádným ze svých obdivovatelů netajila. Naopak, spíš se s nimi chvástala.“

„Třeba o to soukromí šlo jejímu novému milenci,“ poučila ji Letty.

Bylo jasné, že smetánka spletla z klepů už celý příběh a je s ním náramně spokojená. Chudák Swan nemá nejmenší šanci, říkala si Emma v duchu. Doufala, že měl dost rozumu, aby odjel z města.

Jenomže on možná ještě netuší, že je jeho milovaná Miranda mrtvá. A v tom případě, pomyslela si Emma, by ho Edison mohl najít dřív než Warův policista z Bow Street.

„Proč bych ti vůbec měl věřit?“ Edison založil paže na prsou a pohodlně se opřel na židli. Pohlížel na Jednouchého Harryho s pramalým nadšením.

Nerozzlobilo ho ani tak to, že ho Harry mladému bojovníkovi zaprodal. Znal svého starého společníka dost dlouho, aby něco podobného čas od času očekával. Dnes odpoledne ho však pobouřilo, že Harry přišel za ním domů. Přinesl s sebou totiž spoustu bláta a dalšího svinstva, které opadávalo na drahý perský koberec v knihovně.

Harry se u Edisona objevil několik hodin poté, co se rozneslo, že po bývalém lokajovi lady Amesové nepátrá jenom Bow Street.

Zašoupal nohama na opačné straně psacího stolu a měl tolik slušnosti, aby se zatvářil zkroušeně. „Já vím, že ste naštvanej kvůli tomu, co se stalo včera v noci. Ale já vám přísahám, pane Stokes, že sem neměl ponětí, že vás ten chlap chce vodkrouhnout. Byl to holt vobchod, no.“

„Zajisté.“

„Já věděl, že to pochopíte.“ Harry se chabě pousmál bezzubými ústy. „Akorát sem si myslel, že prodám informace nadvakrát, že jo, dyž ste se voba vo sebe tak zajímali. Jak sem měl tušit, že vás chce rozmlátit na kaši?“

„Zapomeň na to, Harry. Nemám čas poslouchat tvé omluvy, i když jsem si jist, že ti jdou od srdce.“

„To dou, přísahám na čest můj mámy.“

„Inu, soudím, že ta bude o trochu výš než čest tvé sestry. Ještě pořád jí ten nevěstinec, co si loni koupila, tak slušně nese?“

„Vede se jí náramně,“ ujistil ho Harry. „Děkuju za voptání. Na Alici je pyšná celá rodina. Já vím, že vám musím bejt moc vděčný, že ste mě vytáh z řeky. Takovej dluh se musí splatit, a proto sem taky tady.“

„Soudím, že jsi přišel kvůli mému pátrání.“

„Správně. A tudle informaci máte vode mě gratis, takže vám musí bejt jasný, že to chci mezi náma fakticky srovnat.“

Edisona to zaujalo. „Co pro mě máš?“

„Doslech sem se, že hledáte chlapa, co se menuje Swan, co dřív pracoval u tý zamordovaný dámy.“

„No a?“

„Myslím, že vím, kde ted' je,“ prohlásil Harry vážně. „Teda aspoň kde byl dneska ráno.“

„A kde to bylo?“

„Dole v dokách. Ptal se u mě po náký práci. V tý chvíli mě to vůbec netrklo. Řek sem mu, že nikoho nepotřebuju. Ale dyž se mi pak doneslo, že ho hledáte, zkusil sem ho najít.“

Edison tušil, že mu Harry tentokrát říká pravdu. „A podařilo se ti to?“

„Ne tak docela. Ale Moll vod Rudýho démona povídala, že ho viděla eště pozdějc. Prej vypadal vopravdu divně, byl jako že vzteklej a přitom taky smutnej. Prej jí řek, že vodjíždí z města. Že prej se stalo něco hroznýho a že to asi hoděj na něj.“

Edison svraštil čelo. „Neřekl, kam má namířeno?“

„To ne.“ Harry mačkal v prstech umaštěnou čapku. „Eště ale Moll řek, že než vodjede, musí zajít za jednou dámou.“ Edison položil ruce na stůl. „Jméno neřekl?“

„Ne. Řek jenom za jednou dámou.“

Edisona zlověstně zamrazilo. Pomalu vstal. „A řekl, proč za ní musí zajít, než odjede?“

„Moll povídala, že ten Swan si prej slíbil, že riskovat krk kvůli ženský už do smrti smrťoucí nebude, ale todle prej bylo něco jinýho. Prej na něj byla hodná, povídal. A je prej v nebezpečí.“

Když ani později nedošel od Edisona žádný vzkaz, Emma se uchýlila do své ložnice, aby si ještě jednou přečetla dopis, který jí přišel ranní poštou. Vracela se k němu s rostoucí obavou. Zнала svou

mladší sestru velmi dobře a bylo jí jasné, že má za lubem něco divokého.

Má nejmilejší Emmo!

Ve svém posledním dopise mi píšeš, že už brzy budeš mít peníze, které tolik potřebujeme. Modlím se, abys měla pravdu, protože já už nemůžu ve škole vydržet.

Musíš vědět, že paní Osgoodová je den ode dne divnější. Nebudeš věřit, co se stalo minulou noc. Nemohla jsem usnout, tak jsem si zašla dolů pro knihu (nový strašidelný román paní Yorkové dorazil včera a všechny jsme se strídaly v hlasitém čtení).

Když jsem šla po chodbě ke knihovně, všimla jsem si, že dveře jsou zavřené, ale pod nimi prosvítá světlo. Přiložila jsem ucho ke dveřím a uslyšela náramně podivné zvuky. Znělo to, jako by se dovnitř dostala divá zvěř a ráčila mezi knihami.

Slyšela jsem strašlivé chrochtání, hekání a sténání. A potom výkřik, který mi nahnal strach. Měla jsem strach, že někdo vraždí paní Osgoodovou, tak jsem si dodala odvahy a vstoupila.

To, co jsem uviděla, mě ohromilo ještě víc než ohňostroj ve Vauxhall Gardens, který jsem zhlédla před dvěma roky.

Na pohovce byl pan Blankenship, úctyhodný vdovec, který vlastní statek nedaleko od školy. A ležel na paní Osgoodové, jestli si to dokážeš představit. Kalhoty měl u kotníků, takže mu koukal velký a nahatý zadek. Paní Osgoodová měla taky nahaté nohy a objímala jimi pana Blankenshipa.

Naštěstí si mě ani jeden z nich nevšiml. Bud' si jista, že jsem dveře honem zase zavřela a horempádem utíkala nahoru.

Musíš vědět, milá sestřičko, že mám podezření, že to, co jsem viděla, se jmenuje milování. Jestli je to tak, pak se obávám, že nás všechny ty kouzelné básně a romány, které tak zbožňujeme, a dokonce i ty Byronovy vzrušující příběhy pěkně povodily za nos. Ujišťuji Tě, že to byl pohled k popukání...

Emma složila dopis a zahleděla se do parku na protější straně ulice. Teskně si pomyslela, že se v Edisonově náruči vůbec směšně necítila. Ty okamžiky vášně, které v kočáře prožila, ji budou zahřívát po zbytek života.

Ze zasnění ji vytrhlo energické zaklepání na dveře.

„Dále,“ zavolala.

Dveře se otevřely, komorná Bess jí vysekla pukrle a podala kousek papíru. „Přišlo vám psaníčko, slečinko. Před chvilkou ho do kuchyně

donesl nějakej kluk.“

Emmy se zmocnilo vzrušení. Při troše štěstí to bude zpráva od Edisona. Třeba měl konečně úspěch. Vyskočila a rozběhla se přes pokoj pro papír.

„Děkuji, Bess.“

Rozbalila lístek a přečetla si krátký, nepěkně nadrápaný vzkaz.

Slečno Greysonová!

Prosím vás přijďte do parku. Musím s váma mluvit. Jste ve velkém nebezpečí.

Váš Swan

„Dobré nebe,“ Emma vzhledla od lístku. „Jdu se projít do parku, Bess. Kdyby přišel pan Stokes, vyřídte mu, prosím vás, ať na mě počká.“

„Ano, slečinko.“

Emma se chvatně rozběhla ke dveřím. Dole v hale strhla z věšáku klobouk a pospíchala ven. Seběhla po schodech na chodník, prokličkovala na ulici mezi dvěma žebříňáky se senem a svižným krokem zamířila do parku. V listí šuměl svěží vánek.

Zarazila se, protože si uvědomila, že nemá nejmenší ponětí, kterým směrem by měla Swana hledat. Tušila však, že se bude ukrývat v některém křoví. Bezpochyby pozoruje dům, říkala si, a musel ji tedy vidět, když před chvilkou sbíhala po schodech.

„Slečno Greysonová.“

Při zvuku jeho chraplavého hlasu se otočila jako na obrtlíku. „Swane.“

Při pohledu na muže, ukrytého v zeleni, která obrůstala vysoký strom, se zachmuřila. Byl to truchlivý obrázek. Místo Mirandiny okázalé livreje měl na sobě starou a roztřepenou košili, kalhoty a kabát samý cár. Přes rameno nesl pytel. Tušila, že v něm je všechn jeho světský majetek. Bylo vidět, že se už několik dní neholil.

Nejvíc se jí však sevřelo srdce, když zachytila výraz jeho očí.

Rychle k němu přistoupila a bezděčně mu položila dlaň na špinavý rukáv. „Jste v pořádku?“

„Poslali na mě policajta, slečinko.“ Swan si hřbetem ruky přejel přes čelo. „Ale myslím, že se mu dokážu vyhnout, než zmizím na severní silnici.“

„Zabil jste Mirandu?“

„Bůh mi pomoz, chtěl sem to udělat, když mě vyhodila.“ Swan na chvilku zavřel oči. Když je pak otevřel, jeho pohled byl chladný a

prázdný. „Ale přísahám, že sem to neudělal, slečinko. Zamordoval ji někdo jinej.“

„Aha.“

„Na zámku Ware ste byla ke mně hodná, slečinko. Nebyla ste jako ty ostatní dámy. Nesmála ste se mi a nechtěla ste si mě od Mirandy vypůjčit na noc. Proto sem vás přišel varovat.“

„Varovat mě? A před čím?“

„Hrozí vám nebezpečí. Musíte mi věřit.“

„Mně?“ Emma nevěřila svým uším. „Proč by mi pro všechno na světě mělo hrozit nebezpečí?“

Než se Swan zmohl na odpověď, křoví za ním tiše zašustilo. Polekaně vyjekl a bleskově se otočil. Pytel mu sklouzl z ramene a spadl na zem.

Z úkrytu vystoupil Edison a ostražitě lokaje pozoroval.

„Ano, Swane. Povězte nám, jaké nebezpečí slečně Greysonové hrozí.“

„Já Mirandu nezabil, přísahám.“ Swan o krok ucouvl a zvedl chvějící se ruku, jako by chtěl zaříkávat ďábla. „Prosím vás, pane, musíte mi věřit. Nejsem vrah. Nezasloužím si šibenici.“

Emma se na Edisona káravě zamračila. Musí přece vědět, že když Swana příliš vyděsí, nedostane z něj nic. Edison ji však ignoroval a vytrvale Swana propichoval očima. Lokaj měl očividně strach.

„Někteří lidé soudí, že jste měl vynikající motiv, co vy na to?“ prohodil až příliš ledabyle.

Takhle se nikam nedostanou, dopálila se v duchu Emma. Postoupila o krok vpřed a postavila se mezi Swana a Edisona. „Pan Stokes vám věří, Swane.“ Probodla Edisona zlostným pohledem. „Že mám pravdu, pane?“

Edison zaváhal a pak pokrčil rameny. „Jsem ochoten zvážit i jiné možnosti. Pokud budou přesvědčivé.“

Swana to příliš neuklidnilo. Emma se po Edisonovi výmluvně podívala a znovu se chlácholivě usmála na Swana.

„Pan Stokes má v úmyslu najít skutečného vraha,“ prohlásila.

Swan vykulil oči. „Opravdu?“

„Ano, a udělá to. Ale vy mu teď musíte pomoci tím, že odpovíte na několik otázek.“

Edison nespouštěl ze Swana oči. „Já jsem se vás neptal, jestli jste Mirandu zabil. Ptal jsem se, proč si myslíte, že je slečna Greysonová v nebezpečí.“

„Ale to sem se jí zrovna pokoušel vysvětlit, pane.“ Swan křečovitě sevřel velké a špinavé ruce. „Mám strach, že ten člověk, co zabil Mirandu, půjde taky po slečně Greysonový.“

„Ale proč by mě chtěl zabít?“ nechápala Emma.

Swan na ni pohlédl. „Vy tomu nerozumíte, madam. Já si nemyslím, že vás bude chtít zabít. Aspoň ne hned. Myslím, že vás bude chtít nějak využít.“

„To mě opravdu uklidnilo,“ podotkla Emma suše.

„U sta hromů, chlape.“ Edison popadl Swana za límec. „Kdo jde po slečně Greysonové?“

„To – to je těžký, pane,“ zajíkal se Swan nešťastně. „Já přesně

nevím, co je ten chlap zač. Já jen vím, že se ho Miranda bála a že je teď mrtvá, a – a taky si myslím, že chce dostat slečnu Greysonovou.“

„Proč?“ vyjel na něj Edison.

Swan vypadal, že omdlí. Byl tak vystrašený, že se nad ním Emma ustrnula. Popadla Edisona za ruku, kterou svíral lokajův límec.

„Pusťte ho, pane! Přece vidíte, že mu naháníte hrozný strach.“

„Kašlu na jeho duševní stav, chci odpověď.“

„Ale takhle ji nikdy nedostanete.“ Emma stiskla Edisonovu paži pevněji. „Proboha, pane, vždyť ho držíte za krk! Pochybuji, že může dýchat, natož vám v tomhle stavu odpovídat. Pusťte ho! On nám pak všechno poví, vidíte, Swane?“

„A-ano.“

Edison zaváhal. Nakonec se znechuceným úšklebkem Swana pustil. „Tak dobrá, jste volný. Mluvte! A hezky rychle.“

Emma se na Swana chláholivě usmála. „Nejjednodušší bude, když začnete hezky od začátku. Povězte nám o Mirandě.“

Swan několikrát zamrkal a pak odtrhl vyděšený pohled od Edisona a podíval se na Emmu. „Co mám říct? Byl sem blázen, protože sem si myslel, že mě miluje. Mě, svého lokaje, to určitě.“ Otfel si velkou dlaní čelo. „Když na to teďka vzpomínám, mám dojem, jako kdyby se mi to všechno jenom zdálo.“

„Kdy jste se s ním setkal poprvé?“ zeptala se Emma laskavě.

„Na začátku sezony. Když přijela do města, neměla žádný služebnictvo. Od jedné společnosti si najala celej dům i s personálem. A já byl mezi nima.“ Swan si povzdychl. „Myslel sem, že dostanu nejvyšš nějakou práci v kuchyni nebo na zahradě. Byl sem celej pryč, když mi dala krásnou livrej a řekla, že budu její osobní lokaj.“

„Jak dlouho trvalo, než jste z lokaje povýšil na milence?“ zeptal se Edison bez obalu.

„Dlouho ne.“ Swan sklopil oči na své rozbité boty. „Myslím, že sem se do ní zamiloval, hned jak sem ji prvně uviděl. Byla tak krásná. Nechtěl sem nic jinýho než jí sloužit. Když mě pozvala k sobě do postele, myslel sem si, že sem v nebi s andělem.“

„Já bych spíš řekl, že měla blíž k čarodějnici,“ poznamenal Edison.

Swan nezvedl oči. „To máte pravdu, pane. Ale to sem zjistil až mnohem pozdějc. Trvalo mi dlouho, než sem pochopil, že si mě vybrala proto, že sem ji bavil. Asi jako pejsek na hraní, víte?“

„Ach, Swane,“ zašeptala Emma.

Zvedl k ní pohled. „Chtěla mě do postele, jen když ji omrzeli ty její nóbl milenci. Měl sem mít rozum a držet se dál od vznešený dámy.“

„Ach, Swane,“ opakovala Emma. „My, kteří jsme u někoho ve službě, musíme být na tyhle věci náramně opatrní.“

Edison se na ni podrážděně ohlédl a pak se znovu obrátil ke Swanovi. „Teď necháme vaše srdeční rozpoložení být a přejdeme k důležitějším věcem. Jak jste přišel na to, že Miranda bývala herečkou?“

Swan se upřímně zděsil. „Vy víte, že hrála divadlo?“

„Něco málo,“ informoval ho Edison. „Povězte nám, co o tom víte vy.“

„Moc toho není,“ odpověděl Swan. „Já myslím, že nechtěla, aby o tom někdo věděl. Ale jednou v noci, když se vrátila z bálu, měla divnou náladu. Vypila hodně šampaňského a začala vykládat, jak sou lidi z lepší společnosti pitomí. Jak snadno se nechají vodit za nos.“

„A tenkrát vám prozradila, že bývala herečkou?“ zeptala se Emma.

„To ani ne.“ Swan zrudl. „Nejdřív chtěla, abych ji pomiloval. Rovnou v knihovně. Na psacím stole, jestli to můžete pochopit.“

Emma vytřeštila oči. „Na psacím stole?“

„Ona ta lepší sorta lidí má občas všelijaký nápady,“ vysvětlil Swan.

„No prosím, ale na psacím stole?“

„Jednou to chtěla dělat na schodech,“ svěřoval se Swan a znachověl ještě víc. „Dobré nebe!“

„Bylo to strašně nepohodlný,“ připustil Swan. „To si dovedu představit. Ty tvrdé schody, totiž, jak vůbec –“

„Vzdalujete se od tématu,“ setřel je Edison nevlídně. „Co se stalo po tom, hm, incidentu na psacím stole, Swane?“

„Jak sem už říkal, měla tenkrát v noci divnou náladu. Potřebovala si popovídat. Měla spoustu vznešenejších milenců a kdovíkolik nóbl známých, ale podle mě byla osamělá.“

„Osamělá jako pavouk, který číhá na kořist,“ přisadil si Edison.

Emma na něj vrhla další výmluvný pohled. „Pokračujte, Swane.“

„Pověděla mi, že bejvala velká herečka. Navykládala toho hodně o tom, jak ji všichni milovali. Tvrdila, že se nic nevyrovná tomu, co cítila, když obecenstvo začalo bouřlivě tleskat. Potom odemkla šuple v psacím stole a ukázala mi krabici plnou plakátů a novinových článků o sobě.“

„A pověděla vám, jak se z herečky stala vznešenou dámou?“ vyzvídala Emma.

Swan chvíli mlčel a usilovně vraštil obočí. „To bylo dost nejasný, vážně. Ale měl sem dojem, že se do ní zamiloval jeden bohatý pán a oženil se s ní přes odpor celý rodiny. Měli spolu žít ve Skotsku, protože mu jeho otec zarazil příjem. Ale když pozdějc jeho rodiče umřeli, tak všechno zdědil.“

„To měl být onen zesnulý a neoplakávaný lord Ames?“ nadhodil Edison.

Swan přikývl. „Ano. Miranda něco takovýho říkala, jako že umřel brzy potom, co přišel k dědictví.“

„To bylo výhodné,“ poznamenal Edison. „A s tím, že je historka dosti nejasná, máte rozhodně pravdu. Pátral jsem v tom směru, ale nepodařilo se mi najít jedinou rodinu, která by byla s Mirandou v příbuzenském vztahu. Jeden lord Ames žije v Yorkshiru, ale ten s ní příbuzný není.“

„Miranda tvrdila, že její manžel žádný příbuzný neměl,“ potvrdil Swan.

„A celé dědictví tím pádem připadlo Mirandě, je to tak?“ dodal Edison.

„Povídala, že peníze použila na to, aby se mohla vrátit do Anglie a zaujmout místo ve vyšší společnosti,“ vysvětlil Swan a pohlédl na Edisona. „To je všechno, co o její minulosti vím. Přísahám. Až na to, že —“

„Až na to, že co?“ pobízela ho Emma.

Swan svažtil čelo. „Velkej majetek, myslím, nezdědila. Bylo toho vlastně tak akorát na jednu sezonu.“

„To by vysvětlovalo, proč se mi nepodařilo objevit jedinou informaci o jejích investicích,“ zabručel Edison. „Žádné totiž nebyly.“

„Z čeho usuzujete, že měla prostředky jenom na jednu sezonu, Swane?“ zeptala se Emma.

„Protože byla jako posedlá plánem, kterej jí měl přinýst spoustu peněz,“ odpověděl Swan. „Povídala, že kdyby to vyšlo, měla by vystaráno nadosmrti. Jakej plán to byl, to nevím, ale mělo to co dělat s vámi.“

Edison se zamyslel. „Kdy jste zjistil, že Miranda pro svůj plán potřebuje slečnu Greysonovou?“

„Při tý slavnosti na zámku Ware,“ řekl Swan. „Tam se stalo něco,

co Mirandu přesvědčilo, že brzy hodně zbohatne. Nevím, co to bylo. Vím akorát, že na to potřebovala slečnu Greysonovou.“

Edison pohlédl na Emmu a pak se znovu vrátil ke Swanovi. „Zmínila se někdy Miranda o nějaké zvláštní knize?“

Swan znovu přemýšlivě stáhl obočí. „Ne. Miranda se o knihy moc nezajímala.“

„A co víte o tom jejím speciálním čaji?“ otázal se rychle Edison.

Swan máchl přezíravě rukou. „Akorát že ho v jednom kuse nabízela všem novejm známěj, který zvala na karty. Říkala, že je to vynikající lék, ale abych řek pravdu, nevším sem si, že by se ho někdy sama napila.“

„Řekla vám, kde přišla k receptu?“ pokračoval Edison.

„Ne. Možná se ho naučila dělat ve Skotsku. Slyšel sem, že tam se jí a pije ledacos divnýho.“

„Myslíte, že Miranda a její manžel někdy cestovali po kontinentě?“ ptal se dál Edison.

„Říkala, že neměla peníze, aby mohla cestovat.“ Swan znovu svraštil čelo. „Ale jednou –“

„Oč šlo?“ pobízela ho Emma.

„Vážně o nic zvláštního. Ale jednou se Miranda rozčílila na služku, která polila čajem její kamarádku. A zaklela nějakou divnou řečí, kterou sem jakživ neslyšel. Ta dáma se potom začala smát a gratulovala jí, jak říkala, že výborně umí italsky.“

Emma viděla, jak se Edisonovi rozjasnil obličej. Věděla, nač myslí, ale nepatrně zavrtěla hlavou, aby mlčel. Znovu se na Swana usmála.

„Spousta lidí se učí italsky, stejně jako francouzsky a řecky,“ prohodila.

„Pochybuji, že se všechny ty jazyky učí herečky,“ namítl Edison. „Zvlášť takové, které se nikdy nedostaly dál než do kočovné společnosti.“

Emma mu však nevěnovala pozornost. „Usoudil jste z toho, Swane, že Miranda žila v Itálii, protože uměla italsky trochu klít?“

„Když si ji ta kamarádka dobírala, Miranda povídala něco o učiteli z dětství. A ta dáma zase namítl, že by ji žádný učitel nenaučil takový sprostoty. Miranda se jenom zasmála a začala mluvit o něčem jiným. Ale viděl sem, že dáma byla nervózní, a dlouho mi to nedalo pokoj.“ Swan se odmlčel. „Ale proč by o tom, jestli byla za hranicema, lhala?“

„Vskutku, proč?“ opakoval tiše Edison. „Povězte, co jste hledal v

mé pracovně?“

Swan zbledl jako stěna. V obličeji se mu znovu objevila panika. „Vy o tom víte? Přísahám, že sem nic neukrad, pane. Jen sem se tam drobátko rozhlížel.“

„Vím, že jste nic nevzal. Co jste ale hledal?“

„Já nevím. To byl ten problém, jestli mi rozumíte.“

„Dost podivný způsob, jak něco hledat,“ přemítal Edison.

Swan si olízl rty a prosebně pohlédl na Emmu. Pak se znovu otočil k Edisonovi. „Říkal sem vám, že Miranda měla občas podivný nápady. Když sme se vrátili ze zámku Ware, byla celá posedlá tím, jak slečnu Greysonovou zapojit do svého plánu. Myslím, že zašla až tak daleko, že ji chtěla u sebe zaměstnat. Ale povídala, že vy jí stojíte v cestě, pane. Potřebovala se na vás něco dovědět.“

„Zavraždila. Chiltona Crana, aby slečna Greysonová přišla o místo u lady Mayfieldové?“ otázal se Edison.

Swanův obličej dostal nešťastný výraz. „Tenkrát sem si říkal, že by se moje krásná Miranda nezastavila ani před vraždou, kdyby to pomohlo jejím plánům. Ale teď nevím. Ale tu noc, co ste vy a slečna Greysonová oznámili zasnoubení, strašně zuřila. Druhej den mi řekla, že ste jí všechno zničil, ale jak, to neřekla.“

„Byla přesvědčená, že to zasnoubení je podvod,“ podotkla Emma. „Proto vás poslala prohledat pracovnu pana Stokese. Měl jste tam o tom najít důkaz.“

Swan si ztěžka povzdychl. „Když sem se vrátil s prázdnějma rukama, dostala vztek a řekla, že sem jí k ničemu. To bylo tenkrát, co mě propustila.“

„Vystřelil jste na mě v lese u zámku Ware?“ zeptal se jakoby mimochodem Edison.

„Já a střilet na vás, pane?“ Swanem ta otázka přímo otrásla. „Ne, přísahám, že sem nikdy nic takovýho neudělal.“

Emma rychle pohlédla na Edisona. Na chvílku se zamyslel a potom pokýval hlavou, jako by to odpovídalo jeho vlastním úvahám.

„Pak to s největší pravděpodobností byla Miranda,“ poznamenal. „Zoufalá snaha zbavit se mě dříve, než se všichni vrátí do Londýna.“

„Ona o pistolích pár věcí věděla,“ přiznal Swan. „Jednu nosila vždycky s sebou, ačkoli jí to nakonec nebylo nic platný. Jednou sem se jí zeptal, jestli má strach z lupičů, a ona odpověděla, že jí strach naháněj úplně jiný darebáci.“

„A neřekla o těch darebácích něco bližšího?“ zajímal se Edison.

Swan zavrtěl hlavou. „Ne. Nemyslím, že věděla, kdo to byl. Jenom naznačila, že někdo jde po něčem, co ona má. Nakonec měla pravdu, že se bála, ne? Přece ji zavraždili.“

Edison se tvářil pochybovačně, ale neřekl nic.

„Je to pravda, přísahám, pane. Nikdy o tom nechtěla mluvit. A i kdybych ji rád chránil, těžko sem jí moh nutit, aby mi to řekla, nemyslíte?“ Swan ztěžka polkl. „Byl sem přeci obyčejnej lokaj.“

Edison si ho pozorně prohlížel. „Proč si myslíte, že ten tajemný bezejmenný darebák půjde teď, když je Miranda mrtvá, po slečně Greysonové?“

Swan zaváhal.

„Povězte mi to,“ naléhal Edison.

„Víte, pane, když sem se dověděl, že je Miranda po smrti, začal sem přemejšlet. Jediný, o co jí celou dobu šlo, byl ten tajnej plán na zbohatnutí.“

„A?“ pobízela ho Emma.

Místo Swana jí odpověděl Edison. „Swan došel k závěru, který se sám nabízí, Emmo. Jestliže vás pro svůj plán potřebovala Miranda, je logické, že vás bude potřebovat i ten, kdo ji kvůli tomu tajemství zabil.“

„Ach tak.“ Ten zpropadený recept na čaj, zlobila se Emma v duchu.

Swan na ni vrhl zkormoucený pohled. „Je mi to líto, slečno Greysonová.“

Dotkla se jeho ruky. „Nesmíte si nic z toho klást za vinu, Swane. Nemůžete za to.“

„Měl sem poslechnout, když mě varovali,“ pronesl unaveně. „Všichni od štolby po hospodyni opakovali pořád dokola jednu a tu samou radu, ale já byl jako hluchej.“

„A jaká to byla rada?“ zeptala se Emma.

„Tvrdili, že na celým světě není nic tak pitomý a beznadějný jako zamilovat se do svého zaměstnavatele.“

O chvíličku později stála Emma pod stromem, ruce měla založené na prsou a sledovala, jak Swan mizí mezi hustým porostem. V mžiku se jí ztratil z dohledu.

„Měli jsme pravdu. Určitě byla milenkou Farrella Blua,“ řekl tiše Edison. „Pravděpodobně ho zabila, jakmile se mu podařilo přeložit recept na elixír.“

„Jako jeho milenka se toho patrně o Vanze dozvěděla dost, aby měla podezření, že knihu přijde hledat ještě někdo další.“

Edison přikývl. „A tak založila požár a knihu hodila do ohně, protože doufala, že tak zakryje svou stopu. Všechno to do sebe zapadá.“

Emma naslouchala šumění listů v korunách stromů a pronikavě si uvědomovala Edisonovu blízkost. Jednou rukou se opíral o kmen stromu kousek nad její hlavou, druhou měl v bok. Díval se do míst, kde jim Swan zmizel z dohledu, a byl zřejmě ponořen do vlastních myšlenek.

Vzhlédla k němu. „Bylo od vás moc laskavé, že jste Swana poslal na své sídlo do Yorkshiru.“

„Laskavé?“ Edison se zamračil. „Na tom nic laskavého nebylo. Poslat ho pryč bylo ryze praktické opatření.“

Skrýla pobavený úsměv. „Ano, zajisté, pane. Měla jsem si uvědomit hned, když jste mu nařídil, ať kouká zmizet na vaše panství, že jednáte pouze prakticky jako vždy. Poskytnout úkryt člověku, který je hledán pro vraždu jedné z nejpulárnějších postav londýnské smetánky, je jistě nanejvýš rozumné a běžné.“

Podrážděně se na Emmu podíval. „Swan bude ve Windermere v bezpečí, dokud to tady nevyřídím. Důležitější je, že se mi nebude plést do cesty.“

„Což znamená, že si o něj nebudete muset dělat starosti, zatímco budete zařizovat své záležitosti.“

„Víc komplikací už rozhodně nepotřebuji.“ Zaklepal prstem do kmene stromu. „Beztak je to zamotané až dost.“

„Ano, ovšem.“ Odkáslala si. „Když už je řeč o komplikacích –“

„Co se děje?“

Dodala si odvahy. „Právě mě napadlo, co bude se mnou.“

„Co tím chcete říct?“

„Zaměstnal jste mě jako návnadu, která měla udržovat Mirandinu pozornost, zatímco vy jste pátral po ztracené knize,“ zrekapitulovala situaci. „Teď když je mrtvá, moje práce pro vás ztratila význam. Předpokládám, že mě nadále nebudete potřebovat.“

„Krucinál, Emmo –“

„Já to naprosto chápu, pane,“ ujistila ho. „To jen že naše dohoda končí zjevně dost nečekaným způsobem.“

„Vražda obvykle bývá nečekaná.“

„Což ale znamená, že nadešel čas vyřešit jisté drobnosti, na které ve víru událostí nezbyl čas.“

„Jaké drobnosti?“

„Pořád jste říkal, že to zařídíte,“ vyčetla mu. „Ale nikdy jste se k tomu nedostal. A teď je naše společná práce u konce a já opravdu musím trvat na tom, abyste splnil svou část dohody.“

Podíval se na ni. Zjistila, že mu v očích plane zlověstné světlo. „Jestli už zase začínáte s tím zpropadeným doporučením –“

„Slíbil jste mi ho.“

„Jenže vy jste dosud nesplnila to, kvůli čemu jsem vás zaměstnal, ačkoli si zjevně myslíte opak.“

„Jak prosím?“

Rukou se dál opíral o kmen stromu, jen se naklonil blíž k Emmě. „Stále vás potřebuji.“

Jeho ústa byla jen maličký kousek od jejích. Emma náhle zjistila, že má potíže s dechem.

„Opravdu?“

„Ano, slečno Greysonová. Na to můžete vzít jed.“ Ruku, kterou si až dosud podpíral bok, položil Emmě na šíji. Jeho pohyb byl tak rychlý, že si uvědomila, co zamýšlí, až když ji přitiskl ke kmeni stromu. A to už bylo na protesty pozdě. Políbil ji. Jeho ústa byla tvrdá, naléhavá a dravá.

Výbuch pocitů byl stejně prudký a intenzivní, jako když ji líbal poprvé. A prý si na to člověk časem zvykne, napadlo Emmu. Maličko si vzdychla a ovinula Edisonovi paže kolem krku.

Přitiskl se ještě víc a uvážlivě polibek prohluboval. Emmě se roztrásla kolena. Když ji po chvíli pustil z objetí, zalapala po dechu. Otevřela oči a zjistila, že ji pozoruje temným a nevyzpytatelným pohledem.

„Teď musím udělat už jen jedno,“ řekl tiše. „Musím vymyslet způsob, jak vás ochránit.“

Uvědomila si, že se musela několikrát nadechnout, než se trochu vzpamatovala. Jeho polibky mají bezesporu ničivý účinek na můj mozek, pomyslela si. A vtom Emmu napadla strašlivá myšlenka. Život bude o poznání méně vzrušující, až její zaměstnání skončí a Edisonovy polibky se stanou minulostí. Na takovou budoucnost nechtěla ani pomyslet.

„Ochránit mě?“ Věděla, že mluví jako hlupák, ale ještě stále měla co dělat, aby se vzpamatovala.

„Je možné, že člověk, který zavraždil Mirandu, šel po *Knize tajemství*, a v tom případě byste v ohrožení nebyla. Na druhou stranu lze předpokládat, že vrah usiloval pouze o rozluštěný recept. A je-li tomu tak, je –“

„A ví-li o Mirandiných experimentech, pak si možná bude myslet, že mohu být k užtku i jemu.“ Emma nakrčila nos. „Skvělé. Vy ale neustále tvrdíte, že recepty v té knize nejsou nic víc než okultní nesmysly. Kdo tedy může věřit, že opravdu fungují?“

„Tak například Miranda.“

Emma zaúpěla. „Ano, budiž. Ale kdo jiný je tak naivní, aby se dal ošálit?“

„Některý člen Vanzagarské společnosti,“ odvětil Edison bez obalu.

„Ale členy té společnosti jsou přece vzdělaní lidé jako třeba vy, pane. Ty by přece ani nenapadlo vidět v tom něco víc než zajímavý prvek dávné historie. Nikdo z nich by jistě nespáchal vraždu, jen aby se zmocnil receptu.“

„Vy pány z Vanzagarské společnosti neznáte. Většinou jsou to opravdu zanícení studenti Vanzy. Ale jsou mezi nimi i takoví, kteří se ponořili tak hluboko do filozofie, že ztratili správnou perspektivu. Ti pak mají sklon uvěřit i nejbláznivějšímu okultnímu nesmyslu.“ Edison se přes stromy zahleděl k Lettyinu domu. „A v tomto případě jeden z nich zašel tak daleko, že pro své přesvědčení vraždil.“

Emma se otrásla a potlačila stísněný pocit. Další předtuchy nebezpečí rozhodně nepotřebují, pokárala se nevlídně. Bojím se už beztak dost.

„Musíme se na to dívat z té světlejší stránky, pane. Jestli někdo zastřelil Mirandu kvůli receptu a domnívá se, že bych mu mohla být k užtku, není pravděpodobné, že mě bude chtít zabít.“

„To je pravda, ale může naplánovat váš únos.“

„Ach.“ Emma o tom chvíli uvažovala. „Předpokládám správně, že by vám to trochu zkřížilo plány?“

Lehce se usmál. „Víc než jen trochu.“ Úsměv zmizel stejně rychle, jako se objevil. „Jde o to, že nebudu schopen postarat se o vaše bezpečí, pokud budete dál bydlet u lady Mayfieldové.“

„Jak to myslíte?“

„Rád bych najal pár policistů, aby na vás dohlédli. A to nebude možné, pokud lady Mayfieldové nevysvětlím, oč jde.“

„A v čem vidíte problém?“ Emma obrátila oči v sloup. „Jak znám Letty, bude z toho vzrušení nadšením bez sebe.“

„To asi ano, ale těžko udrží pusu na zámek. Do půlnoci to bude vědět celý Londýn. Jakmile vyjde najevo, po čem pátrám, vrah bude varován, velmi pravděpodobně se vypaří a já už ho nikdy nenajdu.“

Emma sebou trhla. Má pravdu. Letty náruživě miluje klepy, a i kdyby naslibovala nevímcu, nakonec se stejně podřekne. „Chápu, jak to myslíte.“

„Musím pro vás najít jiné, bezpečnější místo.“

„Přála bych si, abyste o mně nemluvil jako o nějaké cenné třetce, kterou musíte ukrývat v sejfu.“

„Jenže vy jste náramně důležité zboží, slečno Greysonová. A já o vás nehodlám přijít.“

Nedokázala rozeznat, jestli si z ní dělá legraci, a proto jeho poznámku přešla bez komentáře. „Hodláte mě poslat na některé ze svých panství jako Swana?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, to by nestačilo. Kdybych vás poslal pryč, vrah by nejspíš pochopil, že jsem mu na stopě. Mohl bych ho tím vyprovokovat k neuváženému činu nebo k odjezdu ze země.“

Bezradně rozhodila rukama. „Vypadá to opravdu komplikovaně. Co se mnou provedete?“

„To nejpraktičtější,“ řekl pomalu, „bude nastěhovat vás do domu, který mám ve městě.“

Strnula. „Ne. To je zcela nemožné. To nemůžete myslet vážně, pane.“

Zkoumavě si ji měřil. „Proč ne?“

„Proč ne? Zešlél jste? Šlechtic si přece nemůže nastěhovat snoubenku k sobě do domu. V očích všech bych byla vaší milenkou. To by nesprávně ani sebedokonaleji sepsané doporučení.“

„Emmo –“

„Musela bych si změnit jméno, obarvit vlasy a vymyslet úplně

novou minulost. To by s sebou přineslo spoustu nesnází. A musím přece brát ohled na sestru, nemohu ze dne na den zmizet ze světa.“

„Emmo, vyslechněte mě.“

„Ne, ani mě nenapadne poslouchat, jak se mě snažíte přemluvit, abych souhlasila s tak příšerným plánem. Je mi úplně jedno, kolik peněz mi za to chcete zaplatit. Do vašeho domu se nepostěhuji, a basta.“

„Jestli je vám proti mysli představa, že by vás považovali za mou milenkou,“ navrhl podivně hluchým hlasem, „můžete se ke mně nastěhovat jako moje manželka.“

„Vaše manželka?“ Popuzeně zdvihla ruce k nebi. „Vy jste vážně zralý pro blázinec.“

„Myslím, že ten nápad stojí za úvahu.“

Popadla ho za klopky kabátu, vystoupila na špičky a rozhněvaně se na Edisona podívala. „Snažte se uvažovat trochu logicky, pane. Obvykle vám to přece myslí. Budu-li se vydávat za vaši manželku, bude pro mě ještě obtížnější skrýt svou pravou totožnost, až tahle záležitost skončí.“

„A co kdybychom z přetvářky udělali skutečnost?“ otázal se velmi tiše.

Roztřásl ji takový vztek, že se bála promluvit. Jak se opovažuje zlehčovat takovou věc? Už takhle má málem zlomené srdce a on má náladu na žerty.

S nesmírným úsilím rozevřela křečovitě zaťaté prsty a ucouvla. Otočila se k Edisonovi zády a upřeně se zahleděla na ulici.

„Ted' tedy rozhodně není vhodná chvíle, abyste si ze mě dělal blázny, pane,“ pronesla chladně. „Musíme vyřešit velmi závažný problém.“

Dlouho mlčel.

„Omlouvám se,“ řekl nakonec. „Samozřejmě máte pravdu. Ted' není čas na žerty.“

„Jsem ráda, že si to uvědomujete.“

„Přesto musíme rozhodnout, kam vás schovat, dokud to všechno neskončí.“

Přemohla zlost i bolest, které ji zaplavovaly. Svůj otupělý mozek nutila k činnosti ve strachu, že Edison navrhne další nebetýčnou pitomost.

Náhle dostala nápad. Měla z něj báječný pocit a bylo jí jasné, že musel vyplout z hlubin jejího podvědomí. Chvíli o něm uvažovala a

pak se obrátila k Edisonovi.

„Lady Exbridgeová,“ vyhrkla.

„Co je s ní?“

„Budu bydlet u ní.“

„Cože?“

„Jen uvažujte, pane. Je to ta nejlogičtější věc. Co může být v očích světa správnější, než když se vaše snoubenka nastěhuje do domu vaší babičky?“

Teď zase vytřeštil oči on, jako by přišla o rozum. „To je naprosté šílenství. Něco tak absurdního a urážlivého jsem jakživ neslyšel.“

„Proč? Jí přece můžete prozradit celou pravdu. Ona to nikdy nevyzradí. Její smysl pro rodinnou odpovědnost je zárukou, že vaše tajemství bude u ní v dobrých rukou.“

„Nemáte vůbec ponětí, o čem to mluvíte,“ protestoval. „I kdybych s vaším plánem souhlasil, ona ho odmítne.“

Emma pokrčila rameny. „Zeptejte se jí.“

Edison stál u okna babiččina salonu s rukama za zády. Díval se přes nádvoří k mohutné bráně, která chránila vjezd do Pevnosti. Pronikavě si uvědomoval, že Emma sedí poblíž, tichá a s rukama skromně složenými na klíně.

„Aha,“ pravila Victoria po dlouhém přemýšlení. Byla to její první slova od chvíle, kdy jí Edison vysvětlil celou situaci.

Ještě stále nemohl uvěřit, že ho Emma přemluvila, aby si sám přišel k babičce pro pomoc. V duchu se obrňoval proti Victoriinu odmítnutí. Pochopitelně že jeho žádost bryskně odmítne. Představa, že by s ním chtěla spolupracovat, aby ochránili Emmu, byla vyloženě absurdní.

Oč jednodušší by to bylo, kdyby Emma souhlasila, že se přestěhuje k němu, říkal si. Jenže o tom odmítla vůbec uvažovat.

Úlek, který uviděl v očích, když jí navrhl, aby si ho vzala, v něm probudil podivnou prázdnotu a chlad. Před okamžikem mu vracela polibek s vášní, z níž se podlamovala kolena, a vzápětí odmítla o sňatku třeba jen uvažovat.

Vzpomínal, kdy se v něm nápad zrodil. Měl pocit, že tu myšlenku měl v sobě zasetou už od chvíle, kdy Emmu uviděl poprvé.

„Jsem si jistá, lady Exbridgeová, že je pro vás velkou úlevou, když teď víte, že zasnoubení s vaším vnukem byl podvod,“ promlouvala Emma povzbudivě. „Přistoupila jsem na tu roli, jen abych mu

pomohla chytit zloděje.“

Edison musel potlačit silné nutkání přiskočit, zvednout dívku ze židle a pořádně s ní zacloumat, aby jí připomenul, že na vášni, kterou společně sdíleli, nebylo nic hraného.

„Z pochopitelných důvodů jsem vám nemohla nic říct, když jste mě sem pozvala na čaj,“ pokračovala Emma vesele. „Ale po vraždě lady Amesové to začalo být již nezvladatelné.“

„To přinejmenším,“ procedila Victoria suše.

Edison se zprudka otočil. „Krucinál, Emmo, říkal jsem vám, že to nepůjde. Pojd'te, musíme jít. Nemáme času nazbyt.“

Ani se nepohnula. „No tak, pane, musíte babičce nechat aspoň pár minut na rozmyšlenou. Přepadli jsme ji úplně bez varování. Potřebuje si to rozmyslet.“

Victoria na ni vrhla zvláštní pohled. „Říkáte, že vás můj vnuk zaměstnal, abyste mu pomohla najít ztracenou knihu?“

„Ano, madam. Sloužila jsem jako návnada.“ Emma se posmutněle usmála. „Tehdy jsem naléhavě potřebovala jakoukoliv práci, tak jsem to přijala výměnou za vysoký plat a pěkné doporučení.“

Victoria se zamračila. „Doporučení?“

„Vím jistě, že doporučení od džentlmena s pověstí, jakou má pan Stokes, by mi otevřelo spoustu dveří, a jelikož nevím, jak dlouho ještě budu čekat na výsledek mé investice, je možné, že si budu muset hledat ještě jedno místo –“

„Vzdalujete se od tématu, Emmo,“ napomenul ji Edison se zaťatými zuby.

„Ano, máte pravdu,“ přitakala. „Tak tedy, madam, jak jsem říkala, všechno se to hrozně zamotalo. Pan Stokes tvrdí, že potřebujeme pomoc někoho, komu můžeme věřit, abychom mohli v plánu pokračovat. Pochopitelně jsme pomysleli na vás.“

„Chm.“

„Lady Mayfieldová je dobrá duše, a aniž to tušila, byla nám velmi nápomocna,“ pokračovala Emma neohroženě. „Ale neodvažujeme se jí svěřit. Myslím, že to chápete.“

Victoria si pohrdavě odfrkla. „Letty by neudržela tajemství, ani kdyby na tom závisel její život. Je to tělem i duší klepna.“

„Bohužel máte pravdu, madam.“

Victoria vrhla na Edisona záhadný pohled. „A proč vlastně, jestli se smím zeptat, jste přišli požádat o pomoc právě mě?“

„Pan Stokes se naprosto správně domnívá, že tak důležité tajemství

může svěřit pouze člena své vlastní rodiny.“ Emma se na chvíli odmlčela. „A jelikož jeho jediná příbuzná jste vy, šli jsme rovnou sem.“

Edison se znovu otočil k oknům, jimiž pozoroval okolí domu. Čekal, kdy Victoria zvučným hlasem oznámí, že necítí povinnost jim jakkoli pomáhat.

„Ze všeho nejdřív vám musím sehnat slušnou švadlenu, slečno Greysonová,“ prohlásila Victoria rázně. „Horší než Lettyiny klepařské sklony je jenom její vkus. Ty šaty, co máte na sobě, mají příliš hluboký výstřih.“

„Říkala jsem vám, že nám pomůže,“ prohodila Emma příštího večera s vítězoslavným úsměvem. „Ano, říkala.“ Rozhlédl se přes přeplněný taneční sál k místu, kde v hloučku nákladně vyšňořených dam stála jeho babička Victoria.

Emma se podívala stejným směrem. Victoria byla ve stříbrných saténových šatech lemovaných drobnými květy a s turbanem téže barvy prostě nádherná. Emma pozorovala, jak se lenivě ovívá stříbrným vějířem.

„Na mou věru, vypadá v těch šatech skvěle,“ pokračovala. „Kam se na ni ostatní hrabou. Vaše babička má vážně smysl pro eleganci.“

„S tím rád souhlasím.“ Edison se významně podíval na Emmin výstřih. „Já věděl, že šaty, které vám vybírala Letty, byly moc odvážné.“

„Nesmíte Letty kritizovat. Přece nám ohromně napomohla. Udělala přesně to, co jste po ní chtěl, ačkoli neměla ani tušení, co máte za lubem.“

Když se Letty dověděla, že Victoria pozvala Emmu, aby se k ní přestěhovala, náramně užasla.

„Kdo by to byl řekl, že se ta stará zatvrzelá čarodějnice tak dalece přemůže?“ chtěla se Letty, když jí Emma odpoledne všechno vysvětlovala. „Ale pro vás je to báječné, má milá. Nemůžu se ani dočkat, až každému povím, že se spor mezi Victorií a jejím vnukem konečně urovnal. Dnes budu mít zaručeně nejzajímavější novinku.“

Ihned odkráčela šířit čerstvé klepy a Emmě zatím nová švadlena upravovala výstřihy na šatech. Edison se vypravil řešit vlastní záležitosti. Zmizel na zbytek odpoledne a objevil se, teprve když byl čas doprovodit Emmu a Victorii na ples k Broadrickovým.

„Co plánujete teď, pane, když jste mě ubytoval u své babičky?“ zeptala se Emma, když kroužili po parketu.

„Najal jsem dva policisty a ti budou hlídat dům ve dne i v noci. Jeden z nich vás bude doprovázet, pokaždé když s vámi nebudu já.“

„Nemyslíte, že by si ten darebák mohl povšimnout, že na ulici celou dobu někdo postává?“

„Budou převlečení za štolby.“

„Hmmm.“ Emma se nad tím zamyslela. „A co vy, pane? Jak hodláte postupovat dál v pátrání?“

„Když je teď postaráno o vaše bezpečí, mám v úmyslu vylákat toho tajemného bojovníka ven z úkrytu. A až ho chytím, přinutím ho, aby mi prozradil jméno mistra, kterému slouží.“

„Vy si myslíte, že onen záhadný mistr je i vrah, vidíte?“

„To si nejsem tak úplně jist, ale určitě je do celé věci nějak zapleten. Až zjistím, kdo to je, získám klíč k vyřešení všech ostatních nejasností.“

Emma se na Edisona stísněně podívala. „Něco mi říká, že to nebude vůbec jednoduché.“

„Naopak, myslím, že to půjde velmi dobře. Tak je tomu ostatně vždy, když se všechno důkladně naplánuje a pak s rozvahou provede.“

„A povězte mi, prosím vás, co mám dělat já, zatímco vy budete hrát tu nebezpečnou hru?“

„Nic.“

„Nic?“ Emma se zachmuřila. „Ale očekává se ode mě, že vám budu pomáhat. Za tím účelem jste mě přece zaměstnal.“

„Vaším jediným úkolem bude vyvarovat se všeho nebezpečí,“ odvětil Edison. „Nechci si dělat starosti ještě o vás, až budu hledat toho zpropadeného mladíka.“

To, jak ledabyly ji zbavil podílu na pátrání, už bylo na Emmu příliš. „Tak poslyšte, Edisoně, přece pro vás pracuji. Nedovolím, abyste se mnou zacházel jako s kufrem, který strčíte do přístěnku, jakmile ho nepotřebujete. Víte velice dobře, že jsem vám až dosud byla užitečná.“

„Velmi užitečná, ano.“

Ta shovívavá poznámka jí vyhnala do tváří ruměnc. „Ksakru, Edisoně, jestli mě nenecháte plnit povinnosti, kvůli kterým jste mě zaměstnal, dám okamžitou výpověď.“

„To nemůžete. Ještě jste nedostala doporučení.“

„Tohle není legrace, pane.“

Zastavili se jen několik kroků od místa, kde stála Victoria.

„Vaše povinnosti spočívají v tom, že hrajete mou nevěstu,“ upozornil ji. „Navrhují, abyste se na ten úkol velmi intenzivně soustředila, protože zatím vám to moc dobře nejde.“

Emmu to tak urazilo, že se musela vši silou ovládat, aby na něj nezačala křičet jako trhovkyně. Na poslední chvíli si však

uvědomila, že stojí uprostřed davu v tanečním sále.

„Tak mně to nejde,“ vypravila ze sebe přiškrceně. „Mně to prý nejde. Jak se opovažujete, zrovna vy, pane. Já jsem náhodou v roli vaší snoubenky podala vynikající výkon.“

„Tak tady to vidíte.“ S výrazem nejhlubšího politování potřásl hlavou. „Jako moje snoubenka byste se měla usmívat, jiskřit vtípem a být líbeznost a vlídnost sama. A přitom každý, kdo se teď na nás dívá, musí mít dojem, že mě chcete uškrtit.“

Obdařila ho okouzlejícím úsměvem. „To se ani trochu nemýlí, pane.“

Otočila se na patě a rázně vykročila k Victorii.

Když Edison hodinu nato odcházel z klubu, stále myslel na jejich hádku. Nechápal, jak se bez nejmenšího varování mohla strhnout taková bouře. Poslední, nač ten večer pomýšlel, bylo skončit v trpké hádce s Emmou. Jeho jediným cílem přece je, aby zůstala v bezpečí, dokud nenajde vraha.

Na Saint James Street se válela řídká mlha. Edison se nenamáhal rozhlížet, jestli ho nezahledne. Tušil jeho přítomnost, protože na šíji cítil chladné mrazení. Tak tomu bylo už celé dva dny. Mladý bojovník ho celou dobu sleduje. V mlze matně zářila světla kočáru. Edison vykročil a bezděčně vnímal důvěrně známé zvuky rušné londýnské noci. Tmou se nesl tlumený dupot kopyt a cinkot a vrzání kožených postrojů. Odkudsi se ozval opilý smích mladých hejsků.

Koutkem oka sledoval, jak šviháci mizí v úzké uličce. Věděl, že zbytek noci budou trávit dosti pochybným druhem zábavy. V těch úzkých ulicích a uličkách se skrývala množství zakouřených hráčských doupat a nevěstinců.

Edison cítil, jak se v něm znovu probouzí dávný hněv. Jeho otec žil právě tak zbytečný život, jako ti mladí hejskové, kteří zmizeli v černé tmě. Vyhledávání nicotných a nízkých rozkoší bylo to jediné, co mělo pro Wesleyho Stokese význam.

Vzpomněl si, co Emma říkala lady Exbridgeové toho dne, kdy jí Victoria nařídila přijít na čaj. *Pomyšlení, jak nezodpovědného syna jste vychovala, vám jistě drásá srdce.*

Emma měla pravdu. Victoria je příliš inteligentní, aby alespoň hluboko v srdci nevěděla, že Wesley byl nenapravitelný hráč a nezodpovědný marnotratník. I když na syna nedala dopustit, nepochybně ji do hloubi duše rmoutilo, že její jediný dědic byl pro

své bezuzdné vášně odsouzen k záhubě.

Emma měla pravdu i v tom ostatním, uvažoval Edison. Victoria to určitě dávala za vinu sobě. Pokaždé když pohlédla na Wesleyho portrét ve svém salonu, musela vědět, že je za to zodpovědná.

Stejně jako on by cítil své selhání, kdyby se jeho vlastní syn dal na scestí. Jeho vlastní syn.

Zadíval se do mlhy a viděl před sebou budoucnost, po níž náhle bolestně zatoužil, budoucnost, v níž Emma držela v náručí jeho dítě.

Vidina byla tak skutečná, až se musel zastavit. Setřásl tu představu a rozhlédl se kolem sebe. Trochu ho překvapilo, jak daleko došel ve svých myšlenkách, a jeho cíl se mu na okamžik úplně vykouřil z hlavy. Taková nesoustředěnost by mohla být nebezpečná. Nevýšel si do noci, aby hloubal o minulosti, či neznámé budoucnosti.

Je špatné, když člověk lpí na něčem, co nelze změnit. Myslel si, že tohle už dávno překonal.

Pohlédl na projíždějící drožku a zauvažoval, že ji zastaví. Do Saint James Street přijel zvečera také najatým kočárem, protože ten svůj dal k dispozici Emmě a Victorii. Policisté, které odpoledne najal, jim sloužili jako kočí a štolba. Obě ženy se tak dostanou z plesu bezpečně domů.

On má na tu dobu jiné plány a ty budou vyžadovat jeho plnou pozornost.

Na rohu zahrnul a vešel do úzké uličky zahalené mlhou. Na jejím konci zářilo do tmy okno hráčského doupěte. V nedalekém vchodu chraptivě hekal a sténal nějaký muž. Prostitutka, kterou přitiskl na zeď, mumlala cosi povzbudivého. Její smích zněl rezavě a skrz naskrz falešně.

Edison zamířil k opačnému konci uličky. Neotočil se. Nebylo to třeba. Neslyšel za sebou žádné kroky, věděl však, že ten, kdo ho po celou dobu sleduje, jde i teď za ním.

Horlivý bojovník takové příležitosti jistě neodolá. Je dosud příliš mladý, aby dokázal být trpělivý.

Edison se stejnoměrným krokem blížil k pekelným světýlkům a rozepínal si přitom široký plášť. Vytáhl paže z rukávů a těžkou látku nechal volně splývat z ramenou.

Mladý muž byl opravdu dobrý. Když zaútočil, byl rychlý a tichý. Kdyby ho Edison neočekával, byl by zaskočen.

Teď však cítil, kde přesně mladík stojí.

Edison odskočil stranou a střelhitě se otočil. Rozsvícená okna

herny, která zářila do mlhy, skýtala právě tolik světla, aby rozeznal maskovanou postavu, která se k němu blížila z boční uličky.

Mladík pochopil, že byl spatřen, a zprudka zaútočil.

Edison ucouvl z dosahu. „Copak je to? Tentokrát žádná obřadná výzva? To jste mě urazil. Kde je váš smysl pro tradice?“

„Vy staré tradice nectíte, a proto vás ani v jejich duchu nevyzývám k boji.“

„To je velmi praktické rozhodnutí. Gratuluji. Ještě máte naději.“

„Vysmíváte se, Vy, Jenž Jste Vystoupil Z Kruhu. Ale už se dlouho smát nebudete.“

„Byl bych vám nesmírně zavázán, kdybyste mě přestal oslovovat jako bájnou postavu ze staré legendy.“

„Vaše legenda skončí dnes v noci.“

Bojovník se připlížil blíž. Švihl nohou k dalšímu útoku, opět však minul cíl.

„Sundejte si kabát,“ zavrčel. „Nebo snad chcete zase použít pistoli, abyste srovnal poměr sil?“

„Ne, nemám v úmyslu použít pistoli.“ Edison ucouvl o krok a nechal plášť sklouznout na zem.

„Věděl jsem, že mou výzvu nakonec přijmete,“ řekl mladík se zadostiučiněním. „Dostalo se mi ujištění, že ačkoli jste vyšel mimo Kruh, vaše čest stále náleží Vanze.“

„Spíš je to tak, že moje čest náleží mně.“

Edison se vyhnul dalšímu kopanci a shýbl se. Prudkým úderem zasáhl soupeře do kotníku. Mladík hekl, ztratil rovnováhu a zavrával. Edison se chopil příležitosti. Několikrát krátce a prudce svého protivníka udeřil, aby mu zabránil získat ztracenou rovnováhu a přitom ho vážně nezranil.

Mladý bojovník se přestal pokoušet o vzpřímený postoj. Vrhł se na zem a přikutáel se k Edisonovi.

Na Stokese udělalo dojem, jak rychle se chlapec vzpamatoval. Byl to starý trik, který využil momentu překvapení.

Sáhl po téže taktice. Neucouvl, jak se od něj čekalo, ale přeskočil ležící postavu, ve vzduchu se otočil a dopadl na druhé straně.

Mladík si příliš pozdě uvědomil, že jeho útok byl zmařen v zárodku. Namáhavě se postavil na nohy, víc však už nestihl. Edison po něm skočil a přitiskl ho na mokré dlažební kostky. „Je po všem,“ pravil Edison mírně.

Následoval krátký okamžik napětí, kdy se bál, že se mu bojovník

nepodrobí. Tím by se vše zkomplikovalo. Snažil se rozpomenout na obřadný proslov, který soupeři umožňoval vzdát se, aniž by se znemožnil.

„Ačkoli jsem opustil Kruh, mou čest nezpochybňuje nikdo ve Společnosti ani na samotné Vanzagaře. Požaduji od tebe respekt, který je každý student povinen prokazovat pravému mistru. Podrob se mi.“

„Já... se podrobuji.“

Edison ještě několik vteřin váhal a potom zajatce pustil. Vstal a pozorně se na něj zadíval. „Vstaň. Sejmi tu směšnou masku a pojď blíž ke světlu.“

Mladík se neochotně zvedl ze země. Pomalu přikulhal na místo, kam dopadalo světlo z herny. Tam zůstal stát a sejmul si z obličejové šátečky.

Edison si ho prohlédl a potlačil hluboký úlevný vzdech. Měl pravdu. Bojovníkovi nebylo víc než osmnáct nebo devatenáct let. Nebyl o nic starší než Edison, když před mnoha lety odploval s Ignatiem Loringem na Východ. Podíval se do zasmušilých a utrápených očí a uviděl svoji vlastní minulost.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se klidně. „John. John Stoner.“

„Kde žije tvoje rodina?“

„Žádnou nemám. Matka zemřela před dvěma lety. Nikoho jiného nemám.“

„A co otec?“

„Jsem nemanželské dítě,“ odvětil John bezbarvě.

„To jsem si mohl myslet.“ Tolik se to podobalo jeho vlastnímu příběhu, až se zachvěl. „Jak dlouho studuješ Vanzu, Johne Stonere?“

„Skoro rok.“ Znělo to k uzoufání pyšně. „Můj mistr říká, že se učím rychle.“

„Kdo je tvůj mistr?“

John sklopil hlavu. „Prosím vás, na to se mě neptejte. Nemůžu vám to říct.“

„Proč ne?“

„Protože mi řekl, že jste jeho nepřítel. I když jste mě porazil v čestném souboji, svého mistra zradit nesmím. To bych obětoval všechno, co z mé cti zbylo.“

Edison přistoupil blíž. „Usnadnil bych ti to, kdybych ti řekl, že je tvůj mistr podvodník? Nenaučil tě pravou Vanzu.“

„Ne.“ John zprudka zvedl hlavu a oči měl zlé. „Tomu nevěřím.“

Tvrdě jsem studoval. Věrně jsem svému mistru sloužil.“

Edison zvažoval možnosti. Pravděpodobně by mohl jméno zrádce z Johna dostat násilím, ale pak by toho hocha připravil o to poslední, co mu zůstalo, o jeho čest. Až příliš dobře si vzpomínal, jaké to je, když člověk už nic jiného nemá.

Zadíval se do rozzářených oken herny a na veselící se opilce uvnitř. Ti muži neměli co ztratit, dokonce ani čest. A kdyby John dnes v noci selhal, nebylo by pro něj nic snazšího než se stát jedním z nich.

Edison se rozhodl. „Pojď se mnou.“

Otočil se a zamířil k východu z mlhavé uličky. Neohlédl se, aby se ujistil, jestli ho John poslechl.

Když Edison s mladíkem v patách dorazil k dokům, mlha se už poněkud zvedla. Studené měsíční světlo matně ozařovalo obrysy lodí, které se mírně pohupovaly na vodě. Vzduch naplňoval důvěrně známý zápach Temže.

Cestou udělali jednu kratičkou zastávku v komůrce nad krčmou, kde si John vyzvedl to málo, co mu na světě patřilo.

„Tomu nerozumím.“ Mladík si nadhodil ranec na rameni a užasle se podíval na vrzající stěžně *Sarah Jane*. „Proč jsme tady?“

„Občas jsi byl dost protivný, Johne, ale dokázal jsi mě přesvědčit, že tvá touha studovat pravou Vanzu je upřímná. Doufám, že jsi svůj názor na poslední chvíli nezměnil?“

„Změnit názor? Na Vanzu? To nikdy. Dnes jsem prohrál, ale nikdy nepřestanu hledat rovnováhu, kterou přináší vědění.“

„Výborně.“ Edison ho zlehka poplácal po zádech. „Hodlám ti totiž dát šanci studovat Vanzu tím správným způsobem. V zahradních chrámech na Vanzagaře.“

„Na Vanzagaře?“ John se obrátil tak rychle, že mu málem upadl ranec. Lucerna, kterou držel v ruce, osvětlovala jeho užaslou tvář. „Ale to není možné. Leží přece daleko za mořem. Copak nestačí, že jste mě porazil? Musíte se mi ještě vysmívat?“

„*Sarah Jane* mi patří. Odplouvá za úsvitu na Dálný východ a jednou z jejích zastávek je i Vanzagara. Dám ti dopis pro mnicha jménem Vora. Je to velmi moudrý muž. Postará se, aby se ti dostalo vzdělání v duchu pravé Vanzy.“

John se na Edisona díval a bylo vidět, že se bojí uvěřit. „To myslíte vážně?“

„Naprosto.“

„Proč to pro mě děláte? Nejste mi nic dluženi. Neřekl jsem vám ani jméno svého mistra, které jste po mně chtěl.“

„Tvého bývalého mistra,“ zdůraznil Edison. „A mylíš se. Něco ti přece jen dlužím. Připomněl jsi mi někoho, koho jsem znával, když jsem byl mladší.“

„Kdo to byl?“

„Já.“

Edison doprovodil rozjásaného Johna na palubu. Promluvil si s kapitánem a nařídil mu, aby nového pasažéra vysadil na Vanzagaře, a pak se vrátil do pokojíku, který John Stoner v minulém roce nazýval svým domovem.

V komůrce toho mnoho nezůstalo, v misce na stole však dosud ležely zbytky meditační svíčky, kterou John použil naposledy. Edison si jí všiml už při první návštěvě, ale nezmínil se o tom.

Přešel pokojík a zvedl do výšky lucernu, aby si mohl dobře prohlédnout vychladlé zbytky roztaveného včelího vosku. Svíčka měla tmavě karmínovou barvu. Edison kousíček odloupl a přivoněl k němu.

Mistra poznáš podle svíček jeho studenta.

Až najde muže, od nějž John dostal karmínové svíčky, bude mít v hrsti podvodníka, který si hraje na mistra.

„Tak vám se podařilo zvítězit nad Dračicí Exbridgeovou,“ prohodil Basil a ironicky se pousmál, když s Emmou dotančil k okraji parketu. „Gratuluji vám, slečno Greysonová. Vy asi vážně budete kouzelnice.“

„Nesmysl.“ Emma pohlédla na Victorii, zabranou do hovoru se dvěma ženami, které zřejmě byly jejími dávnými přítelkyněmi. „Lady Exbridgeová byla tak ohromně laskavá, že mě pozvala, abych u ní až do svatby bydlela.“

Basil měl na tváři hloubavý výraz. „Až do dnešního večera by nikdo neuvěřil, že se Dračice vůbec někdy uráčí schválit ženu, kterou si její nemanželský vnuk vybral za nevěstu.“ Emma zdvihla bradu. „Vždyť je to přece jeho babička, pane.“ Nečekala na odpověď, prudce se otočila a rázně od Basila odešla. Vůbec s ním nechtěla tančit. Po Edisonově odchodu už nechtěla tančit s nikým. Příliš ji zaměstnávaly obavy z toho, co asi měl na dnešní večer v plánu.

Basil se však u ní objevil, sotva Edison vytáhl paty, a lady Exbridgeová naléhala, aby jeho pozvání k tanci přijala.

Udělat radost Victorii opravdu není jen tak, uvažovala Emma, když se zvolna prodírala davem nazpátek. Za ten krátký čas, který u ní zatím strávila, se dověděla, že její šaty jsou nejen vystřižené příliš hluboko, ale nádavkem mají také příliš mnoho volánů. Nápadná zelená barva, ze které jí Letty objednala většinu šatů, je prý velmi nepatřičná. A navíc lady Mayfieldová si prý dovolila přijímat příliš mnoho pozvání od nesprávných lidí.

Když se to tak vezme kolem a kolem, říkala si Emma, měla jsem obrovské štěstí, že jsem nebyla společnicí u lady Exbridgeové. Ani na okamžik nepochybovala, že by Victoria v roli velitelky byla stejně nesnesitelná jako její vnuk.

Kolem procházel lokaj s bohatě naloženým tácem. Emma si vzala sklenici limonády a postavila se s ní stranou vedle velké palmy v květináči. Zjistila, že při tanci člověku neuvěřitelně vyschne v krku.

A při starostech o Edisona jakbysmet. Vyhlédlá oknem do tmy. Edison tam někde je a snaží se vylákat toho mladého bojovníka z úkrytu. Ještě pořád na něj byla rozzlobená, že ji odmítl vzít s sebou.

Právě se rozhlížela, kam by postavila prázdnou skleničku, když k ní z druhé strany palmy dolehl Victoriin hlas.

„Nemám ponětí, o čem to mluvíš, Rosemary. Vražednice, no tohle. Taková pitomost.“

Emma zůstala stát jako přikovaná.

„Určitě jsi už slyšela, že toho Crana našli zastřeleného v její ložnici,“ pokračovala žena jménem Rosemary.

„Ujišťuji tě,“ odsekla Victoria, „že pokud snoubenka mého vnuka toho Chiltona Crana opravdu zastřelila, pak si to nepochybně zasloužil.“

Rosemary šokovaně zalapala po dechu. „To jistě žertuješ, Victorie. Mluvíme přece o vraždě džentlmena z vyšší společnosti.“

„Vážně?“ opáčila Victoria s chladným údivem. „Jestli je to tak, pak to byla vskutku pamětihodná událost. Vždyť mezi smetánkou se skutečných džentlmenů najde pomálu. Byla by velká škoda o jednoho z nich přijít. Avšak já se nedomnívám, že v tomto případě je důvod k panice.“

„Jak pro všechno na světě můžeš vykládat něco takového?“ podivila se zjevně velmi pohoršená Rosemary.

„Z toho, co jsem o Chiltonu Cranovi slyšela já, žádný džentlmen nebyl a jeho smrt nebyla pro svět žádnou ztrátou.“

Chvilí bylo ohromené ticho a pak Rosemary změnila taktiku. „Musím přiznat, že jsem užasla, když jsem zjistila, že jsi schválila vnukovu volbu. I kdybychom pominuly fakt, že ta dívka byla spojována s vraždou, otázku jejího bývalého zaměstnání obejít nelze.“

„Bývalého zaměstnání?“ opakovala nechápavě Victoria.

Rosemary vycítila příležitost a vrhla se po ní. „Nebesa. Cožpak ti nikdo neřekl, že si slečna Greysonová vydělávala na živobytí jako placená společnice až do té noci, kdy se s ní tvůj vnuk zasnoubil?“

„A co má být?“

„Myslela jsem, že dáváš přednost snaše s poněkud vyšším postavením. A každopádně bohaté dědičce.“

„Dostala jsem přesně to, co jsem si představovala,“ odsekla Victoria odměřeně. „Aby moje budoucí snacha byla schopná oživit náš rodokmen.“

„Co prosím?“

„S lidmi je to stejné jako s koňmi, víš? Abys udržela silný a zdravý rod, musíš hledat inteligentní a duchaplnou snachu, zrovna jako

kdybys sháněla klisnu.“

„Nemůžu uvěřit –“

„Jen se kolem sebe rozhlédni,“ pokračovala Victoria. „Nemyslíš, že je to škoda, když tolik šlechtických rodin má potomky, kteří jsou po fyzické stránce slabí a mají politováníhodné sklony k hazardním hrám a hýření? Rodová linie Stokesů bude díky mému vnukovi a jeho nevěstě takového osudu ušetřena.“

Emma se dokázala ovládnout, dokud neseděla s Victorií v kočáře na zpáteční cestě. Když se však vůz střežený dvěma robustními policisty dal do pohybu, obrátila se ke starší ženě a vyhrkla: „Slabí potomci?“

Victoria zdvihla obočí způsobem, který neodolatelně připomínal Edisona. „Tak vy jste to slyšela, je to tak?“

„Škoda že u toho nebyl Edison. Ten by se ohromně bavil.“

Victoria otočila hlavu a zahleděla se z okna. Seděla strnule a velmi zpříma. „O tom nepochybují.“

Chvilí bylo ticho. Emma si všimla, že Victoria křečovitě svírá ruce v elegantních rukavičkách.

„Bylo to od vás ohromně laskavé, madam, že jste mu v tom pátrání nápomocna,“ ozvala se Emma tiše. „Je pro něj nesmírně důležité, protože pocituje dluh vůči svému příteli, panu Lorringovi, i vůči mnichům na Vanzagaře.“

„To je velmi zvláštní.“

„Možná. Ale on si přesto umínil, že najde darebáka, který ukradl knihu a recept na elixír. Po tom, co se dnes stalo, se neměl kam obrátit, jedině na vás.“

„To mě udivuje.“ Victoria dál upírala pohled do tmy. „Edison ode mě ještě nikdy pomoc nepotřeboval.“

„Ale potřeboval. Problém byl v tom, že nevěděl, jak o ni požádat. A vy, promiňte mi to, jste mu ji neuměla nabídnout.“

Victoria prudce otočila hlavu a probodla Emmu podivně zoufalým pohledem. „Co tím míníte?“

„Jak jsem už říkala, vy dva máte příliš mnoho společného, hlavně pokud jde o pýchu a zatvzelenost.“ Emma se ironicky pousmála. „Bezpochyby patří k těm rozkošným rysům, o kterých jste předtím mluvila. Tedy k těm, které se v rodině dědí.“

Victoria stáhla ústa do tenké čárky. Emma už už čekala sžíravé pokárání.

„Milujete mého vnuka?“ zeptala se Victoria nečekaně.

Ted' byla řada na Emmě, aby strnula a zahleděla se ven z okna. „Jeden člověk mi nedávno připomněl, že je nanejvýš nemoudré, aby se ten, kdo je v podřízeném postavení, zamiloval do svého pána.“

„To ale není odpověď na mou otázku.“

Emma se na ni podívala. „Ne, myslím, že ne.“

Victoria jí pátravě pohlédla do obličeje. „Takže ho milujete.“

„S tím si nedělejte starosti, madam. Ujišťuji vás, že neudělám tu chybu, abych si namlouvala, že on miluje mě.“ Emma si povzdychla. „Z toho vždycky vzniknou ty nejhorší katastrofy. Z falešných iluzí.“

Ještě nezačalo svítat, když Emma zaslechla lehké a rychlé *tuk, tuk, tuk* na okno své ložnice. Až dosud se jí nepodařilo usnout. Od chvíle, kdy ulehla do postele, se jí v hlavě nepřestávaly rojit myšlenky. Jako by na něco čekala, jenže nevěděla na co.

Ťuk, tuk, tuk.

Děšť, napadlo ji. Ale to přece nedává smysl. Vždyť svítí měsíc. Celé dvě hodiny sledovala, jak po koberci líně klouže jeho stříbrný paprsek.

Ťuk, tuk, tuk.

Kdepak děšť. Kamínky.

„Edison.“

Vylezla z postele, natáhla si župan a utíkala k oknu. Rychle je otevřela, nahnula se přes parapet a podívala se ven.

Edison stál v zahradě přímo pod oknem. Plášť mu visel přes jedno rameno, kravatu měl rozvázanou. Díval se nahoru do okna a měsíční světlo kolem něj kreslilo studené stíny.

Tak velice se jí ulevilo, že je živ a zdrav, až se jí udělalo trochu mdlo.

„Jste v pořádku?“ zavolala tlumeně.

„Ano, samozřejmě. Sejděte dolů do zimní zahrady. Chci s vámi mluvit.“

Něco se stalo. Zřetelně mu to slyší v hlase. „Hned jsem tam.“

Zavřela okno, utáhla si pásek na županu a přikročila ke stolu, aby si zapálila svíčku.

Vyšla na chodbu, po špičkách se propížíla kolem Victoriiných dveří a po zadním schodišti sešla do dolní chodby. Rychle přistoupila ke dveřím zimní zahrady a otevřela je. Ihned věděla, že svíčku vůbec nebude potřebovat.

Měsíční světlo proudící do místnosti skleněnými stěnami bylo tak

silné, že všechny rostliny vypadaly jako ze stříbra. Vysoké palmy se tyčily na tmavém pozadí noci a jejich široké listy vrhaly strašidelné stíny. Spousty květin, které rostly podél pracovních stolů, připravila měsíční záře o exotické barvy. Ve vzduchu visela těžká a cizokrajná vůně.

„Edisone?“

„Tady jsem.“ Vyšel ze tmy mezi dvěma listnatými stromy a osvětlenou uličkou se vydal k Emmě. „Mluvte potichu. Nerad bych probudil celou domácnost.“

„Ne, to jistě ne.“ Sfoukla svíčku a odložila ji. „Co se stalo? Našel jste toho bojovníka?“

Edison došel až k ní. Plášť odhodil na nejbližší stůl. „Našel jsem ho.“

Neosobní tón jeho hlasu ji strašlivě polekal. „Co se stalo?“ Stísněně polkla. „Vy jste... musel jste... zabil jste ho?“

„Ne.“

„Bohudík aspoň za to. Co jste s ním udělal?“ Edison se opřel zády o jeden z pilířů, které nesly skleněnou střechu. Založil si ruce na prsou a zahleděl se přes její hlavu do noci. „Posadil jsem ho na loď, která odplová na Vanzagaru.“

„Aha.“ zaváhala. „Byl tak mladý, jak jste očekával?“

„Ano.“

„Tak v tom to bylo. Připomínal vám, jaký jste byl v jeho věku vy.“

„Někdy jste vnímavá až moc, Emmo. U zaměstnance je to dost protivná vlastnost.“

„Byl to logický závěr,“ šeptla omluvně.

„Máte pravdu.“ Edison zhluboka vydechl. „Připomněl mi, že jsem nebyl jediným mladíkem, který se kdy ocitl na světě osamocen. A taky mi připomněl, jak zoufale se takový mladý člověk snaží sám sobě dokázat, že je muž. Jak ti z nás, kteří se nenarodili v manželském loži, touží najít svoji osobní čest. Ano, připomněl mi, jaký jsem býval v jeho věku.“

Dotkla se Edisonovy paže. „Co vás trápí teď? Pochybujete, že jste jednal správně?“

„Protože jsem Johna Stonera poslal na Vanzagaru? To ne. Jestli má nějakou naději, tak jediné tam. Jakkoli opovrhují metafyzickými nesmysly, které hlásají členové Vanzagarské společnosti, musím uznat, že jen díky tomu, co jsem se naučil na ostrově, jsem dokázal najít své místo ve světě.“

„Odhalil jste totožnost jeho mistra?“

„Ne. Ale toho podvodníka poznám, jakmile na něj narazím. Potřebuji jenom čas.“

Znělo to, jako by mu takhle otázka najednou nedělala nejmenší starost. Pochopila, že jeho myšlenky jsou dnes zaměřeny do minulosti. Střetnutí s Johnem Stonerem probudilo příliš mnoho vzpomínek. Bolestně zatoužila, aby ho mohla utěšit, nevěděla však, jak překonat hradbu, kterou si na svou ochranu vystavěl.

„Je mi to líto,“ zašeptala.

Neřekl nic. Jen se na ni díval.

„Je mi líto, že jste se dnes v noci podíval do zrcadla a uviděl sebe sama v mladých letech.“ Na okamžik nereagoval.

„Já se ještě nepovažuji za starého,“ odsekl konečně suše. „Ach, Edison.“ Nevěděla, jestli se má smát nebo plakat. Z náhlého popudu ho objala kolem pasu a přitiskla mu tvář na hrud'. Nezvykle prudkým, téměř trhavým pohybem ji k sobě pevně přivinul.

„Emmo.“ Přitiskl svá ústa k jejím, jako by každou vteřinou očekával konec světa.

UVědomila si, že si nepřišel pro útěchu. Toužil po něčem jiném. Ted' zaváhala ona. Už podruhé stanula na samém okraji téže propasti. Poprvé měla možnost zjistit, jak nebezpečné to bylo.

Edisonova dychtivá touha však zažehla plamen i v ní. Něžná snaha utěšit ho se proměnila v zoufalou potřebu odpovědět na jeho prosbu.

S ústy na jejích rtech zvedl Emmu nad zem a pak jí jednu ruku položil na zadeček a přitiskl na sebe, aby ucítila, jak je vzrušený.

„Musel jsem tě dnes v noci vidět,“ zašeptal jí chřaptivě do úst.

„Ano.“ Přitáhla si jeho hlavu blíž a vjela mu prsty do vlasů. „To je dobře, Edison. Jsem ráda, že jsi za mnou přišel.“

„Ach, bože, Emmo.“

Pomalu ji postavil na nohy, jako by mu působila zároveň rozkoš i palčivou bolest. Potom sáhl po svém plášti a rozprostřel ho na podlaze. Shodil ze sebe večerní kabát a odhodil ho stranou. Pak se jí podíval do očí.

„Emmo?“

„Ano. Ach ano, Edison.“

Přistoupila blíž. Chřaptivě zasténal, znovu ji k sobě přitiskl a pak ji stáhl dolů. Těžký vlněný plášť na tvrdé zemi nenahradil lože, byl však teplý a slabě voněl. Emma se té vůně zhluboka nadechla. Zaplavilo ji vzrušení a touha.

Edison ji přitáhl k sobě.

Je to správné, říkala si, když ji obklopil žár jeho těla. Musí to být správné.

Zachvěla se, když jí sjel rukou mezi stehna.

„Tentokrát budeš tak laskav a sundáš si košili,“ zašeptala.

„Tentokrát udělám všechno, co ode mě budeš chtít,“ slíbil a škulbl zapínáním.

Rozeplnul si nabíranou bílou košili, než se však z ní stačil vysoukat, Emma mu položila dlaně na nahou pokožku. Neviděla na jeho hrud', protože se nad ni nahýbal a širokými rameny stínil měsíčnímu světlu. Ale mohla si na ni sáhnout. A při vzrušivém doteku krátkých tuhých chloupků a sametové pokožky až ztrácela hlavu.

„Jsi nádherný,“ hlesla tiše. „Silný a krásný.“

„Ach, Emmo. Vůbec netušíš, co se mnou provádíš. Přisahal jsem si, že dnes nad sebou kontrolu neztratím.“

Usmála se. „Při výcviku v umění Vanzý ses určitě naučil užitečné triky, které se v takových chvílích dají použít.“

„To je jedna z velkých nevýhod Vanzý,“ zamumlal s ústy na jejím hrdle. „Učí totiž, že se člověk má všem silným vášním vyhýbat.“

„Je tedy zřejmé, že se ta filozofie pro tebe nehodí, protože jsi muž silných vášní.“

„Zvláštní na tom je, že jsem si neuvědomil, jak silné mé vášně jsou, dokud jsem nepotkal tebe.“

Znovu ji políbil a ústa měl horká a žádostivá. Jeho ruce však byly neuvěřitelně něžné. Z toho kontrastu zůstávala Emma dočista bez dechu.

Ucítila jeho prsty na tom úžasně citlivém místěčku mezi stehny a v těle jí vzplál prudký žár.

„Edisone?“

„Tentokrát nebudeme spěchat,“ sliboval. „Chci, abys dnes prožila aspoň něco z toho, co já minule. Alespoň malý díl, abys pochopila.“

„Pochopila co?“

Neodpověděl. Místo toho ji ještě pevněji objal, pomalu ji hladil a s každým pohybem zajel hlouběji. Chvěla se pod vlnami vášně, která se jí zmocňovala. Pevně se Edisona držela a vnímala, jak v jejím nitru narůstá palčivý, toužebný a hladový pocit. Matně si uvědomila, jak nepravdělně a trhaně oddechuje.

Když se mu pod rukou začala svíjet a mlčky žadonila o vyvrcholení toho intenzivního pocitu, Edison tiše a chraptivě

zasténal. Nezmocnil se jí však, jak očekávala.

Místo toho sklouzl níž, jemně jí roztáhl nohy a vyhrnul noční košili. A pak tam k jejímu úžasu přiložil ústa.

„*Edison*.“ Emma věděla, že ten ohromený a šokovaný výkřik by probudil celý dům, ne-li celé sousedství, kdyby se jí nezadrhl v hrdle.

To podivné laskání ji ohromilo. Ohromilo, šokovalo a neuvěřitelně vzrušilo. Dolní polovina těla byla plná napětí. Rozhodla paže a hledala něco, čeho by se zachytila. Prsty zavadila o železné podpěry pracovních stolů. Křečovitě je uchopila a svírala vši silou, jako by ji mohly udržet na pevné zemi.

Když však několik vteřin nato začalo jejím tělem otřásat vyvrcholení, věděla, že ji už na chladné zemi nepoutá nic, protože se rázem ocitla v oblacích.

A vtom na sobě ucítila Edisona, který na ní spočinul celou vahou svého těla. Vnikl do ní a zasténal, když se kolem něj křečovitě sevřela. Pořád byl moc velký, ale tentokrát to Emmě bylo jedno. Záleželo jí jenom na tom, aby ho udržela v sobě, aby byl její tak dlouho, dokud to dovolí osud.

„*Obejmi mě*.“ Pohyboval se v ní a s každým pohybem vnikal hlouběji.

Prohnul se v zádech a strnul.

Jeho napjatým tělem otřásaly prudké záchvěvy a Emma ucítila, jak do ní proudí jeho semeno. Objímala ho, co jí síly stačily.

Když Edison otevřel oči a pohlédl do pronikavé záře úplňku, měl pocit, že musela uplynout velmi dlouhá doba. Ale fakt, že stále leželi v proudu měsíčního světla jako na počátku, ho přesvědčil, že ve skutečnosti uběhlo jen několik minut. To jen jemu se zdálo, že se na vlnách slasti vznáší celou věčnost.

Objal Emmu pevněji. Zavrtěla se mu v náručí. Ucítil, že ho rukou hladí po nahé hrudi, a pousmál se. Košili se mu podařilo rozepnout, ale vysoukat se z ní už nestačil.

Příště, umiňoval si v duchu.

Příště.

Musí být příště. Jeho budoucnost je spojena s Emmou. Ona to teď už určitě pochopí. „Emmo?“

„Dobré nebe.“ Zprudka se posadila a omámeně se kolem sebe rozhlížela. „Vždyť my jsme v zimní zahradě vaší babičky. Musíme honem odtud, než nás tady někdo najde.“

„Uklidni se, miláčku.“ Opřel se o loket a pohlédl na ni. „Už přece nejsi ctnostná společnice, která si musí neustále dávat pozor na svou pověst.“

Je na ni vážně rozkošný pohled, pomyslel si, když uviděl, že má noční čepeček nakřivo, vlasy rozčuchané. Župan měla rozhalený a živůtek noční košile rozepnutý.

„Ale stejně by to bylo nanejvýš trapné, kdyby nás tady někdo našel, pane.“

To „pane“ s ním šklublo. Staré zvyky se těžko mění, připomněl si. „Zatím nás tu nikdo neobjevil.“

„Víc už bychom riskovat neměli.“

Nemotorně se vyškřábala na nohy. Pobavilo ho, když se zapotácela a vztáhla ruku, aby se zachytila. Chvilí přihlížel, jak se snaží dát co nejvíce do pořádku.

„Pospěšte si, pane.“ Zakabonila se na něj, protože pořád nevstával. „Už je skoro ráno. Služebnictvo se za chvíli probudí a začne běhat po domě.“

„Budiž.“ Zdráhavě vstal. Když si začal zapínat košili, uvědomil si, že se na něj Emma dívá a velmi podivně se přitom tváří. „Co se stalo?“

„Nic,“ odsekla kvapně. Příliš kvapně.

Zamračil se. „Jsi v pořádku?“

„Ano. Ano, ovšem. To jen, no, teprve teď jsem si uvědomila, že jsem vás ještě nikdy neviděla bez košile.“

Pomalů se usmál. „Dovol, abych ti ukázal své tetování, miláčku.“

Zapálil svíčku, kterou si Emma s sebou přinesla, a rozhalil si košili.

„Edisone.“ Znělo to přidušeně. Dívala se na něj, jako by se jí před očima změnil v netvora.

Zamračil se. „Jak vidím, neudělalo to na vás takový dojem, jak jsem doufal. Příště si košili nechám.“

„Ach, můj bože, Edisoně.“

Truchlivě si uvědomoval, že ho ten nedostatek zájmu o jeho mužnou hrud' ranil. Úsměv mu zmizel z tváře.

„Rád bych vám připomněl, že ještě před chvílíčkou jste si ani trochu nestěžovala.“ Začal si zapínat košili.

„Počkejte. Vaše tetování.“ Popadla svíčku a přistoupila blíž.

„Doufám, že mě nechcete podpálit,“ zabručel. Neodpověděla. Dlouhou chvíli mu upřeně zírala na místo pod ramenem, kam mu před lety vytetovali znak Vanzy.

Podíval se tam. „Jmenuje se to Květ Vanzy. Čekala jste snad něco zajímavějšího?“

Zvedla k němu udivený pohled. „Čekala jsem, že to bude něco, co nebudu znát.“

Zarazil se. „Co to povídáte?“

„Ten obrázek už jsem viděla, Edison.“

„Kde?“

„Na vyšívaném kapesníčku Sally Kentové.“

Edison se zatvářil nechápavě. „Koho?“

„Byla společnicí lady Wareové v posledních měsících před její smrtí. Tenkrát na té slavnosti na zámku Ware, vzpomínáte si? Dostala jsem pokoj, který byl původně její.“

„Odpusťte, Emmo, ale nějak vás nestačím sledovat.“

Olízla si rty a zhluboka se nadechla. „Sally Kentová vyšíla tuhle květinu na kapesník a ukryla ho spolu se dvěma stovkami liber do zarámovaného obrázku. Já jsem našla peníze, kapesník a dopis pro Sallyinu přítelkyni Judith Hopeovou.“

„Pokračujte.“

„Sally zřejmě chtěla peníze a výšivku poslat slečně Hopeové. Donesla jsem jí je krátce poté, co jsme se vrátili do Londýna. Vzpomínáte si na to, ne? Hrozně jste se zlobil, že jsem se opozdila s návratem k lady Mayfieldové.“

Pohlédl na ni. „A co ta Sally Kentová?“

„Zmizela, ale předtím měla poměr s Basilem Warem.“

„K čertu!“

Chvilí bylo ticho, když Edison v duchu kombinoval a přehazoval dílky skládačky.

Emma se na něj stísněně dívala. „Soudím, že si myslíte, že jsem se o Sally Kentové a její výšivce měla zmínit mnohem dřív.“

„Co si myslím,“ opravil ji Edison, „je, že jsme oba padli za oběť té nešťastné počestnosti.“

„Co to pro všechno na světě povídáte?“

„Podobnosti mezi výšivkou slečny Kentové a mým tetováním jste si mohla povšimnout mnohem dřív, kdybychom tak dlouho s milováním neotáleli.“

Přišel příliš pozdě. Dům byl prázdný, jen hospodyně zůstala. Edison stál v pracovně muže, který si říkal Basil Ware, sám.

Přistoupil k psacímu stolu a zkoumal zbytky roztaveného vosku na dně svícnu. Měly karmínovou barvu, stejnou jako zbytky, které našel v komůrce Johna Stonera.

Odloupl kousek a přičichl k němu. Byl navoněn stejnými bylinami.
Mistra poznáš podle svíček jeho studenta.

Nedlouho po jedné hodině odpoledne uslyšela Emma v hale Edisona. Odložila pero, odsunula dopis, který s nevalným úspěchem psala sestře, a vyskočila od stolu.

„Konečně je zpátky, lady Exbridgeová.“

„Já vím, má milá.“ Victoria vzhlédla od knihy, sňala si brýle a pohlédla ke dveřím knihovny. „Opravdu doufám, že přináší zprávy, které vám trochu zklidní nervy.“

„S mými nervy není nic v nepořádku.“

„Vskutku? Byl to div, že jste mě dnes nedohnala do bláznice vašimi úzkostnými předtuchami a neklidným přecházením. Dnes ráno jste se chovala jako hrdinka strašidelného románu.“

Emma na ni vrhla nevlídný pohled. „Nemohu za to, že mám sklon k předtuchám.“

„Nesmysl. Myslím, že takový sklon se dá potlačit silou vůle a ducha.“

Dveře se otevřely a Emma už nemusela odpovídat. Edison vstoupil dřív, než ho nešťastný Jinkins stačil ohlásit. Jeho první pohled patřil Emmě a pak se zlehka uklonil své babičce.

„Dobrý den vám oběma,“ pozdravil.

„Tak co?“ Emma oběhla psací stůl. „Co jste zjistil, Edison?“

„Basil Ware se spakoval a odjel z Londýna.“

„Odjel. Ha. Věděl, že po něm jdeme.“

„Možná.“ Edison přistoupil k psacímu stolu a opřel se o něj. „Hospodyně mi oznámila, že na nějaký čas odjel na své venkovské statky. Poslal jsem na zámek Ware jednoho zvěda, aby to ověřil, ale pochybuji, že tam Wara zastihne.“

Victoria se zachmuřila. „Emma mi pověděla o tom, co se stalo v posledních hodinách. Co bude následovat teď?“

„Ještě nevím,“ odvětil Edison. „Myslím však, že mohu s jistotou potvrdit, že Ware byl kdysi členem Vanzagarské společnosti. Nic jiného totiž nevysvětluje tetování Květu Vanzy, kterého si zřejmě povšimla Sally Kentová.“

„Chudinka Sally Kentová,“ zašeptala Emma. „Kdo ví, jestli ji nezabil právě kvůli tomu tetování.“

„To pochybuji,“ namítl Edison. „Nemohla v něm přece vidět žádný význam.“

„Ale kvůli něčemu Basila přece vydírala,“ nedala se Emma odbýt. „Mohla sice zkusit vylákat z něj peníze pod záminkou, že je těhotná, ale takový pokus byl předem odsouzen k nezdaru. Jenže nakonec peníze dostala, takže se o něm musela dovědět něco daleko horšího –“ Zarazila se, protože si vzpomněla na vyprávění sluzky Polly. „Ano, ovšem.“

„Oč jde?“ dotazoval se Edison.

„Vražda. Myslím, že se stala svědkyní vraždy. Dobré nebe.“

Victoria na ni vytřeštila oči. „Čí vraždy?“

„Lady Wareové.“ Střípky případu se nyní Emmě rychle skládaly dohromady. „To vysvětluje úplně všechno. Služka Polly mi řekla, že tu noc, kdy lady Wareová zemřela, viděla Basila vycházet z jejího pokoje. Oznámil Polly, že jeho teta právě zemřela a odešel informovat personál. Polly vešla dovnitř a uviděla mrtvou lady Wareovou. Zvedla prostěradlo, aby ji přikryla, když vtom vyběhla ze šatny Sally. Vypadala, jako kdyby viděla přízrak, a utekla pryč.“

Edison na ni pohlédl. „Myslíte, že viděla, jak Basil svou tetu zabil?“

„Lady Mayfieldová dostala pokoj lady Wareové, když jsme byly na zámku,“ vysvětlovala Emma. „Šatna je situována tak, že ten, kdo je uvnitř, může nepozorovaně sledovat dění v pokoji. Vsadím se, že tam Sally byla onu noc, kdy se Basil přišel na tetinku podívat naposledy.“

„Jestli viděla, že Basil nějak uspíšil smrt té ženy, vysvětlovalo by to, proč ho vydírala,“ připustil pomalu Edison.

„Správně. Nic jiného to nebylo. Ze zkušenosti vím, že dívky, které si něco začnou se svým zaměstnavatelem nebo s členem jeho rodiny, za to málokdy dostanou zapláceno. Daleko pravděpodobněji je jednoduše vyhodí.“ Emma si Edisona úkosem změřila. „Bez

doporučení, o dvou stech librách ani nemluvě.“

Edison se zaškaredil. „Teď není čas přetřásat zrovna tohle téma.“

Victoria dala najevo zdvořilý zmatek. „Oč tady pro všechno na světě jde?“

„O nic důležitého,“ zabručel Edison. „Všechno, co v téhle chvíli máme, jsou spekulace a dohady. Možná se dovíme víc, až se vrátí ze zámku Ware náš posel. Než se tak stane, přijal jsem nějaká další opatření.“

Emma se zarazila a pátravě se na něj podívala. „Jaká další opatření?“

„Mám nějaký vliv na určitých místech dole v docích. Nabídl jsem odměnu každému námořnímu kapitánovi, který mi oznámí, že člověk Warova popisu si zamlouval místo na palubě některé lodi, ať už tady v Londýně nebo v Doveru. Navíc jsem upozornil několik členů Vanzagarské společnosti, aby se po něm dívali.“

„A co když vyrazí na sever?“ napadlo Emmu. „Nebo se přestrojí a změni si jméno?“

Edison pokrčil rameny. „Netvrdil jsem, že najít ho bude snadné. Ale nakonec ho dostaneme.“

„Hmm.“ Emma zůstala stát u stolu. Zabubnovala prsty do leštěného mahagonu. „Je to velmi chytrý muž. Když teď ví, že jsme mu na stopě, docela dobře mohl zmizet.“

„Předpokládáme stále, že odjel z města, protože si uvědomil, že po něm jdeme,“ namítl Edison. „Existuje však ještě jeden důvod, proč si ke zmizení zvolil právě tuhle chvíli.“

„Jak to myslíte?“

„Možná že prostě dosáhl svého cíle,“ vysvětlil Edison tiše. „Možná už recept z *Knihy tajemství* našel. Pořád nevíme, za kterým se tak honil.“

Victoria pohlédla Edisonovi do očí. „Myslíte si, že bude nadále usilovat o to, aby se zmocnil Emmy?“

Edison neodpověděl ihned. Otočil se a pozorně se na dívku zadíval.

Emmě se výraz v jeho očích ani trochu nezamlouval. Ucouvla a zvedla ruku. „Tak to ne, počkejte. Nesmíme se nechat přemoci fantazií. Basil Ware v téhle chvíli chvátá na kontinent s ukradenou knihou nebo má plné ruce práce, jak vám zmizet jinudy, pane. Tak nebo onak, má zaručeně jiné starosti než plánovat můj únos.“

„Tím si nemůžeme být jisti,“ oponoval jí Edison.

Emma zavřela oči a sklouzla na nejbližší židli. „Nemůžete mě v

tomhle domě držet schovanou navěky, to dobře víte. Zbláznila bych se.“

„Existuje jistá alternativa,“ prohodil Edison nedbale.

Emma otevřela jedno oko. „A jaká, prosím vás?“

„Mohli bychom vás držet schovanou v mém domě.“

„To si nemyslím.“ Emma otevřela i druhé oko. „Ráda bych si to, co z mé reputace zbylo, uchovala, i když je to potrhané a omšelé.“

„Naprosto správně.“ Victoria hlasitě sklapla knihu. „Já ale mohu vycházet a přicházet, jak je mi libo, a soudím, že vám v tom malém dramatu mohu být užitečná.“

Emma a Edison na ni udiveně vykulili oči.

„Jak?“ chtěl vědět Edison.

Victoria se chladně usmála, v očích jí však nedočkavě svítilo. „Klepy naší smetánkou protékají jako voda sítím. Co kdybych si dnes odpoledne vyjela na pár návštěv? Třeba se dovím něco užitečného. Kdo ví? Basil Ware se mohl o svých záměrech zmínit před někým, koho by vůbec nenapadlo, oč jde.“

Edison zaváhal. A pak přikývl. „Za pokus to stojí. Já se zase vypravím do klubu, jestli něco nezjistím tam.“

Emma udělala obličej. „A co já?“

„Vy můžete konečně dopsat ten dopis sestře.“ Victoria svižně vstala. „Jestli mě omluvíte, dojdu se nahoru převléci. Na takové návštěvy musí být člověk správně oblečen.“

Emma počkala, dokud se za Victorií nezavřely dveře, a pak se obrátila k Edisonovi.

„Myslím, že vaši babičku to vzrušení baví.“

Maličko se ušklíbl. „Máte asi pravdu. Je to s podivem.“

„Zřejmě tu nešťastnou touhu po dobrodružství máte v rodině.“

Má nejmilejší Dafne,

mám několik dobrých a několik špatných zpráv. Jak se zdá, můj současný zaměstnavatel nebude mé služby už dlouho potřebovat.

Emma se zarazila a smutně po sobě přečetla, co napsala. Představa, že její práce u Edisona co nevidět skončí, jí jako dobrá zpráva nepřipadala. Bylo to to nejhorší, co si dovedla představit. Stěží dokázala pomyslet na osamělý život, který ji bez něj čeká.

Dobré nebe, vždyť ona se do toho člověka zamilovala.

Dost. Musí se vzchopit, už kvůli Dafne. Odhodlaně namočila brk do modročerného inkoustu.

Očekávám, že poslední část platu obdržím v několika dnech. Dělá mi trochu potíže vymámit z něj doporučení, ale myslím, že se mi to nakonec podaří. Prosím Tě, vynasnaž se ve škole ještě nějaký čas vydržet.

A teď ty méně veselé zprávy. V novinách se stále neobjevilo ani slůvko o Zlaté orchideji. Podle dostupných zpráv se zřejmě opravdu potopila, ale já přesto stále doufám, že se nakonec objeví. Možná se jen nedokážu smířit s tím, že jsem pošetile investovala do beznadějného podniku.

Na příjezdové cestě zarachotila kola kočáru. Emmu ovanul nepříjemný chlad a svou intenzitou ji polekal. Vzhledla od nedopsaného dopisu na stojací hodiny. Bylo už skoro pět hodin.

Vykoukla z okna knihovny a letmo zahlédla tmavočervený a černý vůz tažený spřežením krásných šedáků. Kočár lady Exbridgeové. Victoria je zpátky z návštěv.

Jistěže to byl exbridgeský kočár, ujišťovala se Emma v duchu. Edison přece vydal přísný rozkaz, že dokud se on sám nevrátí, nesmí být dovnitř vpuštěn žádný cizí kočár. Dokonce ani mlékař a prodávač ryb nesměli s vozíky dovnitř. Kuchařka si musela pro potraviny na přípravu večere dojet až na konec příjezdové cesty.

Victoria má určitě v zásobě spoustu zajímavých klepů. Emma se pokusila o úlevný vzdech, ale nešlo jí to.

Tohle je přece k smíchu. Nemá nejmenší důvod k panice. Dům je hlídán muži z Bow Street, které najal Edison. Kolem nich neproklouzne ani myš.

Kočár zastavil na dláždění. Emmino zlověstné tušení se prohlubovalo. Pokusila se napsat ještě řádku dvě, než Victoria přijde do knihovny.

Svírala brk tak křečovitě, že se jí zlomil v ruce. Podrážděně ho odhodila. Vždyť už se bojím kdejakého stínu, pokárala se a usoudila, že ji nepochybně začíná zmáhat napětí minulých dní.

Victoria už přece musí být v hale. Emma otevírala prostřední zásuvku u psacího stolu, aby si vzala nové pero, a napínala sluch, kdy už se ozve komorníkův pozdrav. Pohledem padla na malý nožík, který Victoria používala na ořezávání brků. Sňala z něj chránič a zjistila, že čepel je z pevné a kvalitní oceli a je velmi ostrá.

Z haly se ozval tichý hukot hlasů. Komorníkův hlas zněl ustaraně.

„Musím vskutku trvat na tom, pane, abyste ihned odešel. Lady Exbridgeová vydala příkaz, že do domu nesmí být vpuštěn nikdo

kromě členů rodiny a služebnictva.“

„Uklidněte se, dobrý muži. Ujišťuji vás, že mě slečna Greysonová přijme.“ Basil Ware otevřel dveře do knihovny. „Vidíte, slečno Greysonová? Lady Exbridgeová by byla zklamaná, kdybyste nepřišla za ní do kočáru.“

„Pane Ware.“ Emma na něj upřeně hleděla a věděla, že její zlověstné předtuchy byly správné.

„Že přijdete, vidíte, slečno Greysonová?“ Basilovy oči zlomyslně svítily, ale tvář měl samý úsměv. „Brzy bude pět. Pojedeme se projet do parku. Vaše nastávající tchyně soudí, že právě tohle celé smetánce dokáže, že máte její souhlas.“

„Co to u všech všudy vykládáte? Jak jste ho mohl pustit do domu? Jak to, že jste ho nechal, aby ji odvezl?“ Mrštil se zmateným strážníkem o zed' knihovny. „Měl jste ji hlídat. *Zaplatil jsem* vám za její hlídání.“

Brunátný muž se jmenoval Will. Z Bow Street měl vynikající doporučení, ale Edison by ho v té chvíli nejraději zaškrtil.

„Je mi to líto, pane,“ omlouval se Will vážně. „Ale já za to nemůžu, že vám tu dámu unesli. Vy to nechápete. Slečna Greysonová trvala na tom, že s lady Exbridgeovou pojede. A já neměl ohledně pana Wara žádný příkazy.“

Moje chyba, pomyslel si Edison. Ani ve snu by nepomyslel, že Basil vejde rovnou hlavním vchodem.

„Mohl jste alespoň ten zatracený kočár sledovat,“ zavrčel Edison.

„No jo, ale já bych řekl, že najít takovej krásnej kočár nebude těžký,“ chlácholil ho Will. „Někdo si určitě všiml, kterým jel směrem.“

„Kočár mé babičky s největší pravděpodobností nechal někde stát, sotva byl z dohledu, vy idiote. Přesedl do drožky nebo do něčeho podobně anonymního, o tom nemám nejmenší pochybnost.“

„Že by nechal stát takovej pěkněj kočár?“ Will se na Edisona podíval, jako by neměl všech pět pohromadě. „Stojí přece celý jmění.“

„Na tom kočáru mu nesešlo, ani co by se za nehet vešlo.“ Edison sevřel Willův límec pevněji. „Chtěl slečnu Greysonovou. A teď' ji kvůli vaší nezpůsobilosti má.“

Will vyjeveně sraštil obličej. „A co je to *nezpůsobilost*, pane, jestli se smím zeptat?“

Edison zavřel oči a zhluboka se nadechl. Přinutil se pustit Willa, pak od něj odstoupil a otočil se zády.

Nepodaří se mu nic, pokud se nezačne zase ovládat, říkal si. Jeho jedinou nadějí je logika a strategie. Musí začít uvažovat jako Basil Ware. To znamená, že musí myslet jako Vanza.

Otevřel dopis, který na něj po návratu do Victoriina domu čekal, a přečetl si ho.

Stokesi!

Obě jsou živé a zdravé a vrátí se k Vám, pokud mi budete ochoten dodat ten recept. Instrukce o době a místě předání Vám v několika hodinách po někom pošlu.

Edison papír zmačkal a připomínal si, že jedná s žákem Vanzy. S mužem, který se tak hluboce ponořil do Strategie klamu, že se nikomu nepodařilo zjistit, že býval členem Vanzagarské společnosti. *S mužem, který byl ve Vanze tak hluboko, že zjevně věřil v účinnost okultního elixíru.*

Basil Ware zajisté velmi věří ve strategie. A proto s nimi bude spojeno veškeré jeho plánování.

Poslat vzkaz o místě a čase předání cenné věci a přitom zůstat i s rukojmími v úkrytu nebude snadné, uvažoval Edison. Určitě nebude lehké zpovzdálí všechno řídit. Důležitým faktorem bude čas. Jakmile hra započne, bude Ware chtít celou věc odbýt co nejrychleji. Čím déle bude vše trvat, tím riskantnější to pro něj bude.

To znamená, že Ware je dosud v Londýně, a využívá Strategii ukrývání.

Tato taktika učí, že nejlepší úkryt je ten, který protivník bude považovat za nejmeně pravděpodobný prostě proto, že je bezpečný a přímo před nosem.

„Jste blázen, Ware,“ prohlásila Emma a vrhla na Basila znechucený pohled.

Nenápadná drožka, v níž nyní jeli, na ně čekala v blízké uličce. Basil sice zatáhl záclonky, ale Emma před několika minutami ucítila řeku. Silný zápach ji upozornil, že se ocitli v blízkosti doků.

„Vy nemáte co mluvit, má drahá.“ Basil seděl na protějším sedadle. Odložil pistoli, když jeden z jeho mužů svázal Emmě a Victorii ruce za zády. „Kdybyste přijala mou nabídku, mohla jste mít příjemné místečko jako moje, řekněme, společnice. Jenže vy jste se místo toho dala do spolku se Stokesem.“

Rozsvítilo se jí. „Chiltona Crana jste v mé ložnici zastřelil vy, ne Miranda.“

„Musel jsem se mít před Mirandou na pozoru, dokud byla u mě na zámku. Když chtěla Crana té noci poslat do vaší ložnice a využila k tomu služeb jednoho mého sloužícího, uvědomil jsem si, co má za lubem.“

„Chtěla, aby mě přistihli v posteli s Cranem.“

„Přesně tak. Doufala, že když vás zkompromituje, bude vás mít ve své moci, až vám nabídne místo. Ale vy jste nesmírně odhodlaná žena, slečno Greysonová. Byl jsem si téměř jist, že si z tak ubohé léčky najdete snadno cestu ven.“

„Sledoval jste Crana do mého pokoje, využil příležitosti a zavraždil ho, aby mi místo pouhé nezaměstnanosti v důsledku pošpiněné reputace hrozila rovnou šibenice.“

Basil přikývl. „Jsem Vanza. Věřím na to, že všechno je třeba dělat důkladně.“

„Miranda si zřejmě myslela, že jsem Crana zabila já,“ napadlo Emmu.

„Pravděpodobně. Ohromilo ji však, ba dokonce přímo rozzuřilo, že vám Stokes přišel tak galantně na pomoc. Vydedukovala z toho, že určitě pase po receptu.“ Basil se uculil. „A přiznám se, že i já jsem dospěl k témuž závěru.“

Victoria se panovačně zakabonila. „Nač by můj vnuk pro všechno na světě potřeboval nějaký okultní dryák, dobrý leda tak k podvádění v kartách? Vždyť mu jedna úspěšná plavba vydělá najednou víc peněz, než by nasbíral za několik měsíců hazardních her.“

„Kromě toho,“ dodala Emma, „Edison je čestný muž. Nikdy by nehrál falešně karty.“

Basil pokrčil rameny. Zjevná obžaloba se ho nijak nedotkla. „Možná si myslí, že ho ten recept dovede ke *Knize tajemství*.“

„Vy se o tu knihu nezajímáte?“ podivila se Emma.

„Nijak zvlášť. Nemyslím, že vůbec existuje. Podle mě shořela s vilou Farrella Blua. I kdyby však plamenům unikla, nemá pro mě žádnou cenu.“

„Proč to říkáte?“ podivila se Emma.

„Teď když je Blue mrtev, pochybuji, že někdo dokáže recepty rozluštit. A já se náhodou zajímám pouze o jeden velmi speciální elixír.“

„A o mou nastávající snachu,“ dodala Victoria ponuře.

Emmu polekalo, když o sobě slyšela jako o nastávající snaše, usoudila však, že není vhodná chvíle pozastavovat se nad Victoriinou volbou slov.

„Ach, ano.“ Basil podrážděně zkřivil ústa. „Bohužel, skutečně potřebuji její služby. Alespoň do té doby, než najdu jinou ženu, která bude na elixír reagovat. Těch, které jsou na něj citlivé, však není mnoho, to už Miranda zjistila. Trvalo jí celé měsíce, než našla vás, slečno Greysonová.“

„Jak jste přišel na to, že má Miranda recept?“ vyzvídala Emma.

„Několik minulých let jsem strávil v Americe, udržoval jsem však kontakty s Vanzagarskou společností. Když jsem se vrátil, doslechl jsem se pochopitelně o krádeži *Knihy tajemství*. Nevěnoval jsem tomu však pozornost, protože jsem měl vlastní starosti.“

„Musel jste uspišit smrt své tety, vidíte?“ napověděla mu Emma ponuře.

„Páni, vy jste tedy nezahálela,“ uchechtl se Basil. „Máte docela pravdu. Bylo zřejmé, že si s umíráním chce dát na čas, tak jsem jedné krásné noci vzal tu záležitost do svých rukou. Nebo bych měl říct polštář?“

Emma se zhluboka nadechla. „A Sally Kentová vás při tom viděla. A pokusila se vás vydírat.“

Pochvalně pokýval hlavou. „Jste opravdu bystrá, slečno Greysonová. Dal jsem té husičce trochu peněz, aby mlčela, než si rozmyslím, jak se jí zbavím. A pak jsem se postaral, aby zmizela.“

„Proč jste se tak pídil po receptu?“ nechápala Emma. „Vždyť jste zdědil spoustu peněz.“

„Naneštěstí jsem teprve po smrti té baby zjistil, že byla na pokraji úpadku,“ přiznal Basil. „Na udržování iluze to chvíli stačilo, ale ne na dlouho. Musel jsem vymyslet nová opatření.“

„Soudím, že jste se rozhodl vyhledat bohatou vdovu nebo dědičku,“ ozvala se Victoria. „Tak si pánové obvykle spravují finance.“

„Já jsem spíš pro vdovu než pro dědičku. Nechtěl jsem se totiž dohadovat s otcem mladé dámy o věnu, protože by přitom mohl vyjít najevo stav mých financí.“

Emma se dovtipila. „Takže jste se omezil na vdovy, a tak se na vašem seznamu ocitla i Miranda.“

„Zpočátku vypadala velmi slibně,“ přitakal Basil. „Neměl jsem však v úmyslu stát se obětí někoho, kdo hraje stejnou hru jako já.“

Přirozeně jsem provedl diskrétní, zato však důkladné šetření, abych zjistil, co je zač.“

„A zjistil jste, že je dobrodružka,“ dopověděla za něj Victoria.

„Chystal jsem se ji vyškrtnout ze seznamu, když jsem čirou náhodou narazil na skutečnost, že nějakou dobu žila v Itálii a že už delší čas podává svým přítelkyním naprosto odporný čaj. Dal jsem si to dohromady s pověstmi o krádeži *Knihy tajemství* a s požárem v Bluově vile, a byl jsem doma.“

„Musím Mirandě přiznat, že bylo velmi chytré vymyslet si totožnost lady Amesové a proniknout ihned do vyšší společnosti,“ poznamenala Victoria. „Asi tomu Farrellu Bluovi ukradla nějaké cennosti a z jejich výtěžku uhradila sezonu v Londýně.“

Basil se pochmurně usmál. „Ale na druhou nebo třetí už by to nestačilo. Musela nějak uplatnit elixír. Myslel jsem si, že nejlepší bude, když ji nechám experimentovat. Pro mě při mém postavení by bylo daleko obtížnější napájet tím svinstvem nekonečné řady nic netušících dam.“

Emma přimhouřila oči. „Vy jste Mirandu zabil, vidíte?“

„Náhodou nikoli.“

„Lžete,“ zpražila ho Emma. „Musel jste to být vy.“

„Připouštím, že jsem se jí chtěl zbavit. Šel jsem k ní to odpoledne, když jsem dostal zprávu, že poslala služebnictvo na celý den pryč, protože jsem měl podezření, že začíná panikařit.“

„Věděl jste, že mi poslala vzkaz?“ zeptala se Emma.

„Člověk, kterého jsem nasadil na hlídání jejího domu, mě na to upozornil. Báł jsem se, že vám chce všechno prozradit, nebo vám dokonce nabídnout partnerství v podniku. To jsem nemohl připustit. Jenže když jsem tam přišel, byla už mrtvá. A recept nebyl k nalezení.“

„Tomu nerozumím.“ Emma na něj upřeně hleděla. „Musel jste to být vy. Nikdo jiný už není –“

„Ale ano, slečno Greysonová. Váš snoubenec.“

Emma se dopálila. „Ten Mirandu nezabil.“

„To se ví, že zabil.“ Basilovi zasvítily oči. „A co víc, jsem přesvědčen, že našel recept. Někdo knihovnu velice důkladně prohledal.“

Nemá cenu přít se s ním, řekla si Emma v duchu. „Takže vy věříte, že Edison vám dá recept na elixír výměnou za lady Exbridgeovou a za mě, je to tak?“

„Ano, myslím, že přesně tohle udělá. Na rozdíl ode mě jsou řečičky o cti Vanzy jeho slabostí.“

Victoria se zavrtěla a pokusila se pohodlněji uvelebit na dřevěné stoličce. „Edison mi bezpochyby bude mít za zlé, že jsem nechala toho odporného chlapa, aby vás unesl.“

„Ware přece unesl nás obě, nejen mě.“ Emma zkoušela, jak pevné jsou uzly, které jí poutaly zápěstí za zády. „Ale máte pravdu. Edison mít radost nebude. Nemá rád, když všechno nejde podle jeho plánu.“

Ware to nakonec měl až příliš snadné, pomyslela si. Dva jeho muži omráčili kočího a štolbu a místo nich čekali na jejich paní před domem. Když Victoria skončila návštěvu, ti darebáci v exbridgeské livreji ji odvezli pryč, než si vůbec stačila uvědomit, co se stalo.

Basil Ware jí držel pistoli u hlavy, když kočár projížděl branou na nádvoří jejího sídla. Když jeden ze štolbů nepoznal nového kočího, dostala příkaz, aby mu odsekla, že je její věcí, chce-li zaměstnat nového člověka.

Když takto přinutil Victorii, aby sama dávala rozkazy, jaké potřeboval, neměl se vstupem do domu nejmenší potíží.

Emma přestala zápasit s uzly. Provaz, kterým ji svázali, byl pevný a dobře utažený. Pohlédla na Victorii. „Nepovolil vám trochu ten provaz, madam?“

„Mám v něm trochu vůli, protože mi ten hrozný člověk nechal rukavice, když mě svazoval.“ Victoria se odmlčela a začala cloumat pouty. „Nejsou tak těsné, aby mi zmrtvěly prsty, ale vysvobodit se asi nesvedu.“

Emma se rozhlížela kolem sebe. Warovi muži střežili obě ženy v pokoji nad zchátralým krámkem až do setmění. Potom je v anonymní drožce odvezli do doků. A teď byly konečně samotné, i když pod zámkem, v prvním poschodí nějakého opuštěného skladiště.

V šeru kolem nich byly vidět velké bedny a několik sudů. Stočená lana na podlaze připomínala tlusté hady. Na všem ležela vysoká vrstva prachu. Na oknech byl tak silný nános špíny, že jí málem nepronikl ani měsíční svit.

Emma si nebyla jista, kolik je hodin, věděla však, že jsou z Victoriina domu pryč už několik hodin.

„To bych ráda věděla, proč nás odvezl do doků,“ mudrovala Emma a sunula se blíž k Victorii.

„Možná má v úmyslu vyplout, jakmile bude mít recept v ruce. Je si velmi jistý, že ho Edison má.“

„Nechápu, jak si Ware může myslet, že Edison zavraždil Mirandu, aby se dostal k tomu směšnému útržku okultní pavědy.“

„Ano, opravdu to znovu přivádí na mysl otázku, kdo vlastně Mirandu doopravdy zabil. – Co to pro všechno na světě děláte?“

„Snažím se dostat za vás, abyste mi mohla sáhnout do kapsáře, který mám pod sukni.“

„Proč to?“

„Je v něm perořízek z vašeho psacího stolu. Třeba se nám podaří ty provazy přerezat.“

„Neuvěřitelné,“ prohlásila Victoria. „Co vás přimělo vzít si s sebou nůž, pro všechny svaté?“

„Napadlo mě to, když jsem z chodby uslyšela hlas Basila Wara.“

„Byl bych rád, kdybyste si konečně sed,“ zabručel Jednouchý Harry. „Motá se mně z vás šiška, jak furt couráte sem tam. Ste jako velký tygr v kleci, dyž čeká na žrádlo. Nate, dejte si pivo. To vás uklidní.“

Edison si ho nevšiml. Zastavil se před úzkým oknem a shlížel dolů do malé uličky. On a Harry čekali v malé temné komoře nad Rudým démonem celé hodiny. Konečně se před hodinou jeden Harryho muž vrátil do krčmy s užitečnou informací.

Edison však stále čekal. Jedna ze strategií ho naučila, že čím je člověk netrpělivější, tím déle by měl útok odkládat. Neodvažoval se však váhat příliš dlouho. Vzkaz od Wara byl až příliš jasný. Recept měl být za hodinu v určené ulici na opačném konci města.

Warovi muži budou mít to místo pod dohledem, což znamenalo, že na hlídání rukojmí jich bude o něco méně.

„Kolipak asi těch chlapů s sebou má, co myslíte?“ prohodil konverzačně Harry.

„Nanejvýš jednoho nebo dva. Je příliš arogantní, než aby si dělal starosti kvůli dvěma ženám.“ Edison se ponuře usmál.

„Ten hlupák nemá dost filipa, aby si uvědomil, čeho jsou Emma a moje babička schopny.“

„Sou tvrdohlavý, co?“

„To je slabé slovo. Ale je to jeden z důvodů, proč se k nim musíme dostat, dokud Wara rozptyluje nedočkavost, s níž vyhlíží recept. Budeme-li čekat příliš dlouho, Emma a Victoria nakonec vezmou

věci do vlastních rukou.“

„Sem připravenej, stačí říct. Pokavaď de vo mě, čím dřív, tím líp.“

Edison vytáhl z kapsy hodinky a odklopil víčko. „Je čas.“

„Díky bohu.“ Harry praštil džbánem o stůl a vstal. „Bez urážky, ale dyl bych s váma v jedný místnosti nevydržel. Už mi z vás bylo zle.“

Edison sklapl hodinky a obrátil se k odchodu. Z kapsy pláště vytáhl pistole a naposledy je zkontroloval. Obě byly nabitě. A prach byl suchý.

Emma cítila, že poslední vlákna provazu povolují. Na chvíličku se jí zmocnila euforie. „Dokázala jste to, madam. Jsem volná.“

„Chvála bohu. Myslela jsem, že to nikdy nezvládnou.“ Emma si opatrně protáhla paže a pak si je důkladně namasírovala. Od dlouhé nehybnosti byla celá ztuhlá a obolavělá, ale to brzy přejde. Rychle sáhla po noži. „Hned vás zbavím těch pout.“

„To nepochybuji,“ odpověděla suše Victoria. „Ale pomyslela jste už na to, co uděláme pak? Jediná cesta odtud vede po schodech. Ware a jeho pochopové na nás budou čekat.“

„Je tady ještě jeden východ.“ Emma si klestila malým nožikem cestu tlustými vlákny provazu. „Okno.“

„Vy chcete sešplhat dolů na ulici?“

„Na podlaze leží spousta lan. Můžeme se po nich spustit.“

„Nejsem si ani trochu jistá, že něco takového svedu. I kdybychom však obě dokázaly uniknout, jsme v nejnebezpečnějším místě Londýna. Dvě ženy, které se v noci potulují v docích, může potkat velmi ošklivý osud.“

„Máte jiný návrh?“

„Ne,“ odpověděla Victoria, „to nemám. I když je tu jedna věc –“

„Ano?“

„Můj vnuk je v těchto místech velmi dobře znám,“ vysvětlila klidně Victoria. „Má tady hodně obchodních zájmů.“

„Ano, samozřejmě.“ Emmě se ihned zlepšila nálada. „Kdyby nás někdo zastavil, zaštitíme se jeho jménem. A taky jménem Jednouchého Harryho.“

Victoria si trpitelsky povzdychla. „Jak jen se mohl Edison dát do spolku s člověkem, který má takové jméno? Proč jen jsem se o toho chlapce celé ty roky nestarala? Povězte mi pravdu, Emmo. Myslíte, že bych ho zkazila stejně jako Wesleyho?“

Nad bolestí, která se v té prosté otázce skrývala, se Emmě sevřelo srdce. Volila slova stejně obezřetně, jako by měla co dělat s křehkou květinou.

„Moje babička byla velmi moudrá žena. Jednou mi řekla, že rodiče si nemohou přisvojovat všechnu vinu ani všechny zásluhy za to, jaké

je jejich dítě. Řekla, že každý z nás musí nakonec převzít odpovědnost sám za sebe.“

„Edison to dokázal velice dobře, vidíte?“

„Ano,“ odpověděla Emma. „To opravdu ano.“

Právě když se Emmě podařilo Victorii osvobodit, zaduněly na schodech kroky.

„Někdo sem jde,“ zašeptala Victoria. „Určitě nám zkontroluje pouta a zjistí, že jsme volné.“

Emma se obrátila na patě a popadla těžkou židli, na níž byla až do té chvíle přivázaná. „Zůstaňte, kde jste, madam. Až otevře dveře, pokuste se ho trochu zabavit.“

„Co chcete dělat?“

„Nebojte se. Jsem v těchto věcech vážně moc dobrá, i když jsem zvyklá spíš na ohřívadlo než na stoličku.“

Spěšně přešla přes místnost a její měkké střevíčky nebylo na trámové podlaze vůbec slyšet. Došla ke dveřím v okamžiku, kdy se u nich kroky na druhé straně zastavily. Zhluboka se nadechla, zvedla stoličku nad hlavu a čekala.

Dveře se prudce otevřely. Dovnitř dopadlo světlo svíčky.

Victoria ostře promluvila ze tmy a její hlas byl tak velitelský, jako by mluvila se sluhou. „Už je načase, že se někdo objeví. Doufám, že nám nesete něco k jídlu. Nejedly jsme ani nepily už několik hodin.“

„Buďte ráda, že ste živá.“ Muž popošel do místnosti a zvedl svíčku. „Kdepak je ta druhá, krucinál?“

Emma ho vši silou vzala stoličkou přes hlavu. Darebák ani nehlesl a s tupým žuchnutím se zhroutil na podlahu. Svíčka mu vypadla z ruky a kutálela se v prachu.

„Emmo, svíčka.“ Victoria se vrhla kupředu.

„Mám ji.“ Zdvihla ji a sfoukla plamen. „Teď si musíme pospíšet. Určitě se po něm někdo bude shánět.“

„Ano.“ Victoria popadla klubko lana a vlekla ho k oknu. „Ale nevím, jak dokážu sešplhat po laně až dolů.“

„Uděláme na něm několik uzlů. Ruce nám ochrání rukavice. Jsme jenom jedno poschodí nad zemí, Victorie. Dokážeme to. Já půjdu první, a kdybyste spadla, zachytím vás.“

„Budiž.“ Victoria jedním trhnutím rozrazila okno a vyhodila konec lana ven. „Za zkoušku to stojí. Nikoho dole nevidím. To bude dobré znamení.“

„Velmi dobré,“ potvrdila Emma.

Na tlustém lanu udělala dva velké uzly a jeden konec uvázala kolem těžkého sudu.

Když byla hotová, vykasala si sukně, přehodila jednu nohu přes parapet, uchopila oběma rukama lano a chystala se spustit dolů do úzké uličky. V duchu se pozastavila nad tím, že dláždění je daleko hlouběji, než by člověk čekal.

„Buďte opatrná, má drahá,“ zašeptala Victoria naléhavě.

„Ano,“ přidal se k ní odkudsi shora nad Emminou hlavou Edison. „Opravdu buďte opatrná. Nepodstoupil jsem všechny ty potíže, abyste si nakonec zlomila kotník, když už je skoro po všem.“

Emma tak tak že nevykřikla překvapením. Kvapně pohlédla vzhůru. Neviděla však nic kromě noční oblohy. Pak si však uvědomila, že přímo nad ní se kývá nějaký stín.

„Můj bože, *Edisone*.“

„Pst. Zalezte zase dovnitř. Nač hledat složitou cestu, když to jde tou jednodušší.“

„Ano, ovšem.“

Emma prackně slezla z parapetu a obrátila se, aby ho mohla pozorovat. Kdyby nevěděla, že tam je, vůbec by ho neviděla, uvědomila si.

Byl celý v černém a proti temnému nebi se rýsoval jen jako tmavý stín. Lano, po němž se spouštěl ze střechy, se pod ním mrskalo jako had.

Emma k Edisonovi přiběhla a objala ho kolem pasu. „Už bylo načase, pane, abyste se tady objevil.“

„Omlouvám se za zpoždění. Jinak to nešlo.“ Krátce ji k sobě přitiskl.

Victoria si ho udiveně změřila. „Jak jste nás našel?“

„To je dlouhá historie. Stačí, když řeknu, že jedním z nejméně praktických aspektů Vanzý je, že studuje-li někdo její strategie a potom vystoupí z Kruhu, je obvykle schopen předvídat, co s velkou pravděpodobností udělá jiný student bojových umění. Ware dospěl k názoru, že úkryt v téhle čtvrti mi bude připadat jako nejméně pravděpodobný ze všech.“

Emma se zamračila. „Čekala bych, že Ware bude počítat s možností, že na to přijdete.“

„Abych měl jistotu,“ vysvětloval Edison, „rozhlásil jsem, že jsem ochoten velmi slušně zaplatit za informaci o tom, kde se skrývá on nebo jeho nohsledi. V téhle části města není žádná řeč tak hlasitá

jako řeč peněz.“

„Ano, ovšem. Velice chytré, pane, když dovolíte.“

„Děkuji vám.“ Edison pohlédl na muže, ležícího na zemi v kuželu měsíčního světla. „Vidím, že jste se vrátila ke starým metodám, Emmo.“

„Victoria výborně spolupracovala.“ Emma pohlédla ke dveřím. „Jsem strašlivě ráda, že vás vidím, Edisone, ale měli bychom odtud zmizet.“

„Souhlasím s vámi. Přesto soudím, že pro nás všechny bude nejpohodlnější odejít po schodech a neotravovat se s lanem.“ Edison přešel ke dveřím. „Počkejte tady, potrvá to jen chvíli.“

„To nesmíte, Edisone,“ ozvala se Emma.

„To je v pořádku,“ odvětil Edison. „Ware je v téhle chvíli plně v zajetí svých strategií. Nedokáže se soustředit na všechno najednou. Jak jsem měl možnost vyzorovat, ponechal zde pouze dva muže. Vy dvě jste si skvěle poradily s jedním. Můj přítel Harry a já jsme si vzali na starost druhého. Zbytek Warových mužů je na druhém konci města a čeká na mě.“

„Ale přesto,“ zašeptala Victoria naléhavě. „Ware je dole a má pistoli. Vběhnete mu rovnou do náruče.“

„Tak si to představte tak, že on vběhne do náruče mně.“ Edison otevřel dveře a vyklouzl na chodbu.

Emma pohlédla na Victorii. „On je vážně ten nejhorší zaměstnavatel, jakého jsem kdy měla. Myslím, že jsem ho odtud neměla pouštět, dokud jsem z něj nevymámila to doporučení.“

Edison si pomyslel, že on sám se na taktiky Vanzý nikdy úplně nespolehl, musel si však přiznat, že některé mají něco do sebe, i kdyby jen kvůli momentu překvapení.

Vytáhl z opasku pistoli a rychle proběhl temnou chodbou. Přistoupil ke vchodu do místnosti, která sloužila jako kancelář a odkud se linulo světlo lucerny. Basil uvnitř přecházel sem tam a s pistolí v ruce.

„Lituji, že jsem vás nechal čekat, Ware,“ promluvil Edison.

Basil sebou trhl a zprudka se otočil. Když uviděl Edisona, zuřivě zkřivil ústa.

„Aby tě čert vzal, Stokesi.“ Zdvihl pistoli a namířil ji na Edisona. „Do horoucích pekel s tebou.“

Nezaváhal ani vteřinu a stiskl kohoutek. Zaburácel výstřel.

Edison už však byl v pohybu. Odskočil ke dveřím a slyšel, jak vedle něj praskla kulka. Pak se rychle vrhl do chodby. Ware už stál u stolu a sahal po další pistoli, která tam ležela.

Edison musel znovu prchat. Warova druhá kulka se zaryla do dřeva kdesi ve tmě.

„Kde jsou mí muži?“ Basil velitelsky zvýšil hlas. „*Je tady, hlupáci.*“

Pod Edisonovým nohama se mírně otřásla dřevěná podlaha.

„K čertu.“ Příliš pozdě pochopil, že se s Harrym přepočítali. Ware si v docích ponechal tři strážné.

Edison padl k zemi, ne však dost rychle. Z tmavého prostoru za šachtou schodiště se zablesklo. Ucítil palčivou bolest na žebrech, kam ho výstřel zasáhl stejně čistě jako čepel nože.

„Zabij ho,“ ječel Ware. „Ujisti se, že je po něm.“

Edison se obrátil na záda a vypálil na postavu, která se tyčila ve tmě. Muž sebou škubl a zhroutil se pozpátku na schody. Pistole spadla s rachotem na podlahu.

Dřevěná prkna se opět otřásla. Edison si uvědomil, že Ware se k němu plíží zezadu a chce ho překvapit. Správná reakce podle učení Vanzy byla odvalit se stranou, využít krátkého oddechu a postavit se na nohy.

Edison se místo toho převalil ještě jednou, ačkoliv jím projela palčivá bolest. Popadl Wara za nohu, právě když vykopl, a mohutně jí trhl a zakroutil jí, co mu síly stačily. Ware zařval, skácel se dozadu a udeřil se hlavou o podlahu.

Edison se vysoukal na nohy a vrhl se ke své oběti.

Basil se mezitím vydrápal na kolena. Díval se Edisonovi za záda a oči měl přimhouřené.

„Střílej, ty idiote,“ hulákal. „Teď hned.“

To je ale starý trik. Možná nejstarší ze všech. Edisonovi přesto přeběhl po páteři nepříjemný pocit. Nenamáhal se otočit hlavu, aby se ujistil, jestli na něj přece jen někdo nemíří pistolí. Vrhle se ke straně a rychle se zakutálel za sloup. Rána opět zabořila.

Zraněný komplic se na schodech kymácivě postavil. V ruce držel pistoli. Ze tmy praskl výstřel.

Edison vytáhl z kabátu druhou pistoli, vzápětí však zjistil, že jí nebude zapotřebí.

Zbraň vypadla ničemovi z ruky. Popadl se za zraněné rameno a vztekale se podíval na Edisona. „Koukej, cos mi proved. Ty ses

hejbnul, mizero mizerná. A já nedostanu zaplácino.“

Padl na podlahu.

Edison se opřel o sloup a namáhavě se postavil. Užasle se díval na Basila, který ležel v kaluži krve. Kulka určená Edisonovi mu prolétla hrudí.

„Edisone, jste v pořádku?“ Emmě zavířily sukně, jak utíkala po schodech dolů.

Victoria jí byla v patách. „Proboha, co ty výstřely? Je Ware mrtev?“

Emma doběhla až dolů. „Říkal jste přece, že máte všechno pod kontrolou.“

Edison se popadl za bok. „Maličko jsem se přepočítal. Ale podařilo se mi tu chybu napravit.“

„Edisone.“ Ten tichý a úzkostný výkřik zazněl od Victorie. Upřeně se na něj dívala a tiskla si ruku k hrdlu.

„Vy krvácíte.“ Emma stála přímo před ním a oči měla obrovské.

Její polekaný výkřik mu připomněl oheň, který ho pálil na boku. Sklopil pohled. Světlo lucerny odhalilo vlhkou skvrnu na černé košili. Uvědomil si, že na něj jdou mrákoty, a přemáhal závrať jen s vypětím všech sil.

„Budu v pořádku, je to jen škrábnutí, myslím. Vyjděte ven a zavolejte Harryho. Čeká, až mu dám znamení.“

„Já ho přivedu.“ Victoria vrhla na Edisona ustaraný pohled a spěchala ke dveřím. „Edisone, hrozně krvácíte –“

„Dojděte pro Harryho, babičko,“ přerušil ji velmi rázně. Victoria odběhla.

„Posad'te se, Edisone.“ Emma si vyhnula mušelínové sukně a začala trhat spodničky na pruhy.

„Řekl jsem vám, že jsem v pořádku,“ namítl tvrdohlavě.

„A já jsem řekla, že si máte sednout.“ Přistoupila k němu s odhodlaným výrazem.

Pomalů klesl na schody. Užasl, jak je najednou vyčerpaný. „Soudím, že máte strach, že bych nemusel přežít a vy byste přišla o to zpropadené doporučení.“

„O to ani tak nejde, pane.“ Jemně mu odtáhla potřhanou košili a odhalila ránu. „Ale víte, já mám své profesionální zásady. Za dobu mého působení jako společnice mě sice potkalo leccos nepříjemného, ale o zaměstnavatele jsem nepřišla nikdy. A nechci, abyste zrovna vy byl ten první.“

Dvacet minut nato se Edison velmi opatrně přesunul na polštáře v drožce, kterou sehnal Harry. Ve svém odhadu se nezmýlil. Zranění bylo pouze povrchové, dávalo však o sobě vědět.

Victoria seděla proti němu a vážně se na něj dívala. „Bolí to moc, Edisone?“

Její netajené obavy ho přiváděly do rozpaků. „Snesitelně, madam.“

Oheň na žebrech mu nevadil ani zdaleka tolik jako ten podivný pocit závratě, který nepřestával. Zaťal zuby a umiňoval si, že neklesne tak hluboko, aby omdlel.

Emma nastoupila za Victorií a usedla vedle něj. Jednouchý Harry se vyškrábal na kozlík ke kočímu. Kočár se rozjel.

„Krvácení se konečně zastavilo,“ prohodila Emma a upravovala mu obvaz. „Hned jak přijedeme domů, dáme vám zklidňující lék.“

„Na to můžete zapomenout.“ Edison se zprudka nadechl a zaťal zuby, když sebou drožka trhla. „Dávám přednost brandy.“

„Co bude s těmi lumpy, které jste nechal svázané ve skladišti?“ zajímala se Victoria. „Kromě Basila Wara jsou všichni naživu.“

„Dřív nebo později se osvobodí sami.“ Edisonovi se roztočila hlava a myšlení mu dělalo stále větší obtíže. „A potom si půjdou po svých.“

„Měli jsme je nechat zatknout,“ oponovala mu Victoria.

„Kašlu na to, co s nimi bude.“ Edison začal zhluboka oddechovat, aby rozehnal tmou, která mu zahalovala mozek. „Ware je mrtvý. Na ničem jiném nesejde.“

„Když mluvíme o Basilu Warovi,“ ozvala se Emma, „máme vám toho s vaší babičkou dost co vyprávět. Hodně nám o svém plánu vykládal. Zavraždil apatykáře, aby zahladil Mirandiny stopy, ale Mirandu prý nezastřelil. Nechtěla jsem tomu věřit, ale je dost zvláštní, že by zrovna o téhle vraždě lhal, když se přiznal k tolika jiným.“

„Já mu věřím.“ Edison zavřel oči a spočinul hlavou na opěradle. Už moc dlouho to nevydrží. Začala ho zmáhat nepřekonatelná únava.

„Co to má znamenat, že mu věříte?“ podivila se Victoria. „Proč by neměl lhát –“

„Dobré nebe,“ vyjekla Emma. „Podívejte se.“

„Kam?“ nechápala Victoria. Edison nedokázal zvednout víčka. „Ta loď. Ta druhá, co kotví u mola.“

Edison cítil, jak Emma vyskočila ze sedadla. Její další slova zněla trochu tlumeně, jako by měla hlavu vystrčenou z okénka.

„Je to *Zlatá orchidej*“ volala plná radosti. „Nemůžu tomu uvěřit. Vidíte ji taky?“

„Ano, ano,“ vyhrkla prudce Victoria. „Vždyť už skoro svítá, takže se to jméno dá dobře přečíst. *Zlatá orchidej*. A co s ní má být?“

„Zastavte,“ volala na kočího. „Musím se podívat zblízka.“

Edison zasténal. „Je to jen loď, Emmo. Kdyby vám to nevadilo, opravdu už bych potřeboval tu brandy.“

„Ano, zajisté. Odpusťte mi to. Jak jen jsem mohla být tak bezhlavá? Harry, povězte kočímu, ať ujíždí k domu lady Exbridgeové.“

„Máte pravdu, madam,“ zavolal Harry.

„Zajdu se sem podívat během dopoledne.“ Sedadlo znovu zavržalo, jak se Emma usazovala. „Já věděla, že se vrátí. Věděla jsem to celou dobu.“

„Proč vám na té lodi pro všechno na světě tak záleží?“ nechápala Victoria.

„Ta loď,“ vysvětlovala Emma, „je ta pitomá prokletá loď, do které jsem investovala všechny peníze z prodeje našeho domu v Devonu. Copak to nechápete, lady Exbridgeová? *Zlatá orchidej* se v pořádku vrátila domů. Nakonec se přece jen nepotopila. A já jsem docela bohatá.“

„Bohatá?“ opakovala Victoria jako ozvěna.

„No, tak bohatá jako vy a Edison určitě ne. Ale jedno vám řeknu, madam. Už nikdy nebudu muset pracovat jako společnice.“ Emmino nadšení bublalo a přetévalo jako šampaňské. „Budeme mít dost peněz na přilákání aspoň tuctu ženichů pro Dafne. Bude si moci vybrat manžela podle své chuti. Provádá se za toho, koho si zvolí její srdce. A nikdy nebude pracovat jako společnice nebo guvernanka.“

„Úžasné,“ souhlasila Victoria.

Edison se zavrtěl, ale neotevřel oči. „Myslím, že se vám lady Mayfieldová zmínila, že jsem letošní sezony hodlal využít k opatření vhodné ženy.“

„Co to mele?“ vyhrkla polekaná Victoria.

„Asi mluví z cesty.“ Emma položila Edisonovi dlaň na čelo.

„Bolest a šok z té noci mu asi zatemnily mozek.“

„Když jste teď bohatá a my jsme tak výhodně zasnoubeni –“ Edison se odmlčel, aby posbíral síly, ale pořád se mu nedařilo otevřít oči. „Nenapadá mě jediný důvod, proč bychom se nemohli rovnou vzít.“

„Určitě mluví z cesty,“ šeptala Emma. „Zjevně je na tom hůř, než jsem myslela. Hned jak dojedeme domů, musíme poslat pro doktora.“

Edisona napadlo, že její hlas zní mnohem ustaraněji než té noci, kdy si myslela, že půjde na šibenici kvůli vraždě Chiltona Crana.

„Nemá smysl přít se s člověkem, který mluví z cesty,“ vzal ji za slovo. „Vezmete si mě?“

„Naprosto správně,“ přisvědčila Victoria. „Nepřete se s ním, Emmo. Jen bůh ví, jaký účinek by to na něj v jeho stavu mohlo mít. Nechceme přece, aby se rozrušil. Klidně mu slibte, že si ho vezmete.“ Nastala napjatá odmlka, během níž si Edison pronikavě uvědomoval běh věčnosti. Po nekonečně dlouhé době, když se stále nic nedělo, záupěl a položil si ruku na obvázaná žebra.

„Tak dobře,“ řekla Emma honem. „Vezmu si vás.“

„Děkuji, má drahá, jsem poctěn.“ A sklouzl do tmy, která už na něj hezkou chvilí číhala.

Hluboko v temnotách za ním doléhaly tlumené hlasy obou žen.

„Pochybuji, že se na to ráno bude pamatovat,“ říkala Emma.

„Na vašem místě bych si tím nebyla tak jistá,“ varovala ji Victoria.

„Přesto bych, madam, ráda měla vaše slovo, že mu tu nabídku k sňatku nebudete připomínat.“

„A proč ne?“

„Protože by se mohl cítit zavázán.“ Emmin hlas zněl podivně zoufale. „Rozhodně nechci, aby si myslel, že mu to diktuje jeho čest.“

„Má nejvyšší čas, aby se už konečně oženil,“ prohlásila Victoria s praktičností, kterou Edison musel obdivovat. „Myslím, že vy byste se k němu hodila, slečno Greysonová.“

„Slibte mi, že mu o tom nic nepovíte, lady Exbridgeová.“

„Budiž,“ chlácholila ji Victoria. „Budu mlčet jako hrob. Ale stejně si nemyslím, že to bude k něčemu dobré.“

„Hloupost. Až se probere, celá tahle záležitost se mu vykouří z hlavy.“

To ani náhodou, pomyslel si Edison na samém krajíčku mrákot.

„Napadlo mě, jestli halucinace nevyvolala moje zmínka o té zpropadené lodi.“

„Soudím, že by to mohlo souviset, neboť ona zpropadená loď je jeho,“ informovala ji Victoria.

Přišel k sobě, když mu Emma nalila na ránu brandy.

„Probůh, na tu zatracenou díru po kulce s ním neplývejte.“ Sáhl po karafě. „Dejte mi trochu napít.“

Emma mu dovolila doušek, ale pak mu brandy sebrala. „Teď musíte zase spát.“ Ulehl na polštáře a zakryl si paží oči. „Nezapomenu na to, abyste věděla.“

„Pořád mluvíte z cesty.“ Dokončila obvaz. „Máte trochu horečku, ale rána je čistá a brzy se zahojí. Spěte.“

„Pro ten nepravděpodobný případ, že bych nemluvil z cesty, mi slibte, že tady budete, až se zase probudím.“

Pokusila se ovládnout melancholickou touhu, která jí hnala slzy do očí. „Budu tady.“

Hledal její ruku. Maličko zaváhala a pak ho sama uchopila do dlaní. Pevně ji stiskl, jako by se bál, aby mu nevyklouzla.

Počkala, dokud tvrdě neusnul.

„Miluji tě, Edisone,“ zašeptala.

Neodpověděl. Což je logické, pomyslela si. Konečně spí.

Krátce před obědem ji probudil šustot odhozených pokrývek a zaklení, které v půlce utichlo. Otevřela oči a zjistila, že pokoj je zalitý sluncem. Byla celá ztuhlá a polámaná, protože prospala několik hodin vsedě na židli.

Edison seděl na kraji postele a prohlížel si ji tím známým zpytavým pohledem. Ruku opatrně přidržel na obvazu, který zakrýval jeho poraněná žebra, v obličeji však měl úplně normální barvu. Oči měl jasné a ostražitě jako vždy. Byl do pasu nahý a prostěradlo mu vlálo kolem stehů.

Emma se najednou začala stydět. Zlobila se na sebe, že se jí do tváře hrne krev. Odkášlala si.

„Jak se cítíte, pane?“

„Bolavě.“ Slabě se usmál. „Ale jinak docela dobře, děkuji.“

„Výborně.“ Chvatně vstala ze židle a pokusila se neupadnout, když se pod ní podlomily ztuhlé nohy. „Zazvoním vám pro čaj a něco k jídlu.“

„To jste od svítání seděla na té židli?“

Stůsněně se prohlížela v zrcadle a zamračila se, když uviděla, jak má zmačkané šaty a rozčuchané vlasy. „Je to vidět, vidíte?“

„Vím, že jste mi slíbila, že tady budete, až se vzbudím, ale nemyslel jsem, že musíte spát na židli. Byl bych docela spokojený, jen kdybyste zůstala někde tady v domě.“

Otevřela ústa, ale nevěděla, co odpovědět. Po chvilce to zkusila ještě jednou. „Čaj a něco k jídlu,“ zopakovala. „Musíte mít strašný hlad.“

Podíval se jí do očí. „Včera v noci jsem nemluvil z cesty, Emmo. A taky jsem na nic nezapomněl. Slíbila jste, že si mě vezmete.“

„Proč?“ zeptala se bezbarvě.

Poprvé vypadal popleteně. „Proč?“

„Ano, proč?“ Rozhodila rukama a začala přecházet po místnosti. „Je sice moc hezké, že říkáte, jak si mě chcete vzít, ale musíte uznat, že mám právo vědět, proč si mě vlastně chcete vzít.“

„Hmm.“

„Je to proto, že se cítíte zavázán?“ Vrhla na něj nasupený pohled. „Pokud je to tak, tak vás musím ujistit, že to není nutné. Díky *Zlaté orchideji*, která se v pořádku vrátila z plavby, už žádné finanční potíže nemám.“

„Ne, to nemáte,“ dal jí za pravdu.

„A moje reputace už taky není tak důležitá jako předtím, protože se nehodlám pohybovat ve vysoké společnosti. Lady Exbridgeová byla tak laskavá a slíbila mi, že se na jednu sezonu ujme mé sestry Dafne. Já zůstanu v pozadí a na to krátké období, kdy jsem se tady mihla jako podezřelá z vraždy a vaše snoubenka, se brzy zapomene.“

„Moje babička vám vysvětlila, že takové nepodstatné drobnosti snadno zametete pod koberec, že mám pravdu?“

„Ano.“ Emma zůstala stát na opačném konci pokoje. „Takže, jak vidíte, nejste mi ničím povinován a nemusíte se se mnou ženit ani kvůli své cti, ani kvůli ničemu jinému.“

„Tím se nám celý problém hezky zúžil.“

„Jak prosím?“

Usmál se. „Jak vidno, zbyl mi jediný důvod, proč trvat na sňatku.“

„Jestli si myslíte, že mi namluvíte, že nutně potřebujete to, co jsem vydělala na mé jediné akci *Zlaté orchideje*, šetřte dechem. I kdybych na tom nákladu vydělala nevím co, vždycky to bude ve srovnání s vašimi investicemi jen kapka do moře.“

„Miluji tě.“

Vytřeštila na něj oči. „*Edison*.“

„Z celého srdce doufám, že ten cit je oboustranný.“

„*Edison*.“

„Přísahal bych, že těsně předtím, než jsem podruhé usnul, jsem tě slyšel zašeptat něco v tom smyslu, že mě miluješ.“ Odmlčel se. „Nebo že by to zase byly halucinace?“

„Ne.“ Rozletěla se k němu přes pokoj. „Neměl jsi halucinace.“

Objala ho kolem krku a vší silou ho k sobě přitiskla. „*Edison*, já tě miluji tolik, až to bolí.“

Ostře se nadechl. „Ano,“ přitakal, „opravdu to bolí.“

„Dobré nebe, tvoje zranění.“ Pustila ho z náruče a potácivě ucouvla, celá zděšená z pomyšlení, co mu provedla. „Je mi to tak líto.“

Zazubil se. „Mně ne. Stálo to za to. Nebudu muset smolit to pitomé doporučení.“

Kapitán *Zlaté orchideje* přišel následujícího rána podat hlášení. Emmě nezbylo než netrpělivě poposedávat v knihovně s Victorií, dokud s ním Edison jednal za zavřenými dveřmi.

„Mám sto chutí vynadat mu od plic za všechno, co mi nadrobil,“ hudovala, když nalévala čaj.

„Musíte se na to dívat jinak, má milá.“ Victoria na ni zamžourala přes brýle. „Kdyby kapitán Frye neměl při plavbě potíže, nikdy byste nepotkala Edisona.“

„Opravdu to připadá pozitivní i vám, madam?“

„Něco tak pozitivního jsem nezažila už drahně let,“ odpověděla Victoria klidně. „Na to můžete vzít jed.“

Emmu její slova zahřála u srdce. „Jsem moc ráda, že jste se vy a Edison v poslední době tak sblížili.“

„Ano, to je pravda,“ dodal ode dveří Edison. „Nic nedokáže rodinu stmelit tak skvěle jako krádež, vražda a únos. Já to pořád říkám.“

Emma vyletěla ze židle. „Neměl byste ještě vstávat, pane.“

„Uklidněte se, má milá. Je mi úplně dobře.“ Trochu sebou trhl, když vykročil dál do místností. „Nebo skoro úplně.“

Takhle čerstvě oholený, v nablýskaných holínkách a s čistou bílou košilí vypadal elegantně jako vždy. Emma si pomyslela, že je to vrcholně nespravedlivé. Kdyby ho neznala, myslela by, že za poslední dva dny nevynaložil větší námahu, než kolik by si vyžádala

návštěva některého klubu.

„Tak co?“ zeptala se nelibě. „Co vám sdělil kapitán Frye?“

„*Zlatou orchidej* odchýlil vítr daleko z kurzu, pak se několik dní nemohla hnout z místa a nakonec musela neplánovaně přistát kvůli doplnění zásob pitné vody a čerstvých potravin.“

Emma si založila paže na prsou. „Byla bych si s ním docela ráda od plic promluvila. Ten člověk mi způsobil spoustu nepříjemností.“

Edison si vzal od Victorie šálek čaje. „Frye mě ujistil, že to, co veze v podpalubí, investorům víc než vynahradí případné nesnáze. Víte, že to předčilo dokonce i moje očekávání?“

Emma se rozhodla, že Fryovi přece jen odpustí. „To je báječná novina. Musím to okamžitě napsat sestře.“

„Moc se těším, až ji poznám,“ pravil Edison.

„Já také,“ zamumlala Victoria. „Bude pro mě docela zábavné starat se v sezoně o mladou dámu. Bude to pro mě zcela nová zkušenost.“

Edison zdvihl obočí. „Jestli je Dafne jako Emma, bude to nepochybně pamětihodná událost.“ Odložil šálek. „Jestli mě omluvíte, budu muset jít.“

„O čem to pro všechno na světě mluvíte?“ pustila se do něj Emma. „Snad se nehodláte zabývat obchodem? Musíte odpočívat.“

Podíval se jí do očí. Lehkovážná nálada, která z něj vyzařovala ještě před chvílí, byla ta tam.

„Odpočinu si, až dokončím tu věc se ztracenou knihou.“

„Co chcete dokončovat?“ Chvíli to nechápala, ale pak se jí rozbřesklo. „Ach, ano, říkal jste, že věříte, že Basil Ware říkal pravdu, když tvrdil, že Mirandu nezabil.“

„Ano.“ Edison se obrátil ke dveřím. „Dokud nebude vyřízeno tohle, nemůžeme tu záležitost uzavřít.“

Najednou věděla, kam má Edison namířeno. „Počkejte, já půjdu s vámi.“

Zastavil se ve dveřích. „Ne.“

„Byla jsem do toho zapletena stejně jako vy, pane, a trvám na tom, abych to směla dovést do konce.“ Zamyslel se a potom přikývl. „Máte na to právo,“ řekl.

Victoria se dívala z jednoho na druhého. „Co se to tady děje? Za kým jdete?“

„Za mužem, který zavraždil lady Amesovou,“ odpověděl Edison. „A který přivodil smrt ještě mnoha dalších lidí.“

„Odpusťte, že zůstanu sedět, slečno Greysonová.“ Ignatius Lorrington se vsedě uklonil s půvabem, který popíral jeho zdravotní stav. „Tohle není můj nejlepší den. Přesto je seznámení s vámi pro mě nesmírným potěšením. Dlouho jsem byl zvědav, jakou dámu si Edison vybere, až přijde čas.“

„Pane.“ Navzdory svému lepšímu přesvědčení i podezření, které ona a Edison chovali vůči tomuto muži, udělala Emma ze zvyku pukrle.

Myslela si, že je na střetnutí připravena, pohled na toho očividně nemocného muže ji však přivedl do rozpaků. Edison měl pravdu, říkala si v duchu, Ignatius už mnoho života před sebou nemá. Byl tak bledý, že vypadal až průsvitně.

Ignatius se na ni truchlivě usmál. „Ano, má drahá, opravdu umírám. Asi bych měl být vděčný, že se mi dostalo výsady dlouhého a zajímavého života. Přesto však svůj hrozící odchod z tohoto světa nenesu lehce.“

Edison přistoupil ke krbu. „Proto ses tolik snažil získat *Knihu tajemství*? Doufal jsi, že v ní najdeš recept na kouzelný nápoj, který ti prodlouží život?“

„Tak ty jsi na to nakonec přišel, vid’?“ Ignatius se hlouběji zabořil do křesla a upřel pohled na nekonečné řady knih, které se odrážely v zrcadlech. „Napadlo mě to, když vás před chvílí komorník ohlásil. Odpovím na tvou otázku. Já a mnozí další z Vanzagarské společnosti jsme přesvědčeni, že záhady prastarých okultních věd nejsou ve své podstatě magické. Jsou založeny na vědě, která se od té naší dnešní liší.“

„Musel jsi vědět, že dříve nebo později pochopím, že celou dobu jsi odváděl moji pozornost.“

„Zcela správně. Věděl jsem, že je pouze otázkou času, než pochopíš, že v centru všeho dění stojím já. Pověz, co mě prozradilo?“

„Svíčky,“ odpověděl Edison. „Ware nebyl ten typ, aby se zdržoval výcvikem studenta. A i kdyby si nějakého našel, nikdy by mu nedal meditační svíčky stejné barvy a vůně, jako byly ty jeho. To by bylo

příliš velké riziko. Věděl by, že kterýkoli jiný člen Vanzy by si okamžitě se Stonerem spojil jeho.“

„*Mistra poznáš podle svíček jeho studenta,*“ zarecitoval Ignatius.

„Někdo dal Stonerovi své svíčky a pak jejich zbytky podstrčil do Warovy pracovny.“ Edison se na něj podíval. „Jen ten, kdo věděl, že v té chvíli podezřívám Wara, by tam nechal takovou stopu.“

„Ty svíčky mi trochu dělaly starost, ale říkal jsem si, že tě to trochu pozdrží a já se zatím stihnu dostat ke knize.“

„Věřil jsi, že se ti podaří rozluštit recepty?“

„Ach, ano.“ Ignatius se pobaveně usmál. „Když klíč k receptům dokázal najít Farrell Blue, proč bych to neměl dokázat já? Jsem dvakrát lepší vanzagarský vědec, než byl on.“

„Proč jsi mě vůbec zapletl do hledání knihy?“

„Bylo to velké riziko.“ Ignatius se zatrpkle ušklíbl. „Ale ty jsi byl má poslední naděje, že se kniha najde. Býval jsi nejlepší student Vanzy. Znáš tvé schopnosti lépe než ty sám. Víím sice, jak jsi nebezpečný, ale za to riziko jsi stál. Neměl jsem přece co ztratit.“

„Celou věc jsi v pozadí řídil.“ Edison se na Ignatia upřeně díval. „Obstaral jsi uloupení knihy z chrámu. Ale ten, koho jsi na úkol najal, tě zradil.“

„Přesně tak. Ten lotr ji tajně prodal Farrellu Bluovi. Moji lidé už byli blízko, ale když konečně přijeli do Říma, Blue byl mrtev a z jeho vily zbyl jen popel. Po knize nikde ani památky.“

„Ze všeho nejpravděpodobnější je, že lehla popelem také.“

Ignatius zaťal bledou ruku v třesoucí se pěst. „Odmítal jsem tomu uvěřit. Znamenalo by to vzdát se vši naděje.“

„Pátral jsi v Římě a doneslo se ti, že přinejmenším jeden recept byl rozluštěn.“

„Jenom výmysly služebnictva. Ale nic jiného jsem neměl. Usoudil jsem, že k požáru nedošlo náhodou. Že byl úmyslně založen, aby zakryl vraždu Farrella Blua, krádež knihy nebo alespoň receptu.“ Ignatius pokrčil rameny. „Jenže já každým dnem slábnu. Potřeboval jsem, aby mi pomohl někdo natolik inteligentní a objektivní, aby byl kvůli mně ochoten pátrat. Požádat o pomoc tebe, Edison, bylo značné riziko. Jenže já byl zoufalý.“

„Proč jste zabil lady Amesovou?“ zeptala se Emma.

„Docházel mi čas. Edison mi řekl, že Miranda má recept, ale nechtěl pospíchat. Já jsem si ten luxus nemohl dovolit. Byl jsem si jist, že Miranda má buď knihu, nebo alespoň ví, kde je. Šel jsem za

ní to odpoledne, ihned poté, co vám poslala vzkaz, má milá.“

Edison se na něj pátravě podíval. „A ona ti otevřela? Cizímu člověku?“

Ignatiovy bledé oči zajiskřily. „Neztratil jsem ještě úplně všechny schopnosti. Ujišťuji tě, že mě vůbec neslyšela vejít. Nevěděla o mé přítomnosti, dokud jsem na ni neuhodil a nenařídil jí, aby mi vydala recept i knihu.“

Edison vzhlédl od ohně. „Dala ti recept, ale knihu ti dát nemohla, protože ji neměla.“

„Řekla mi, že shořela v Bluově pracovně, ale já jí to nevěřil.“ Hněv vehnal Ignatiovi do tváří trochu červeně. Ne však nadlouho. Hubené tělo zachvátila křeč. Zalapal po vzduchu a pak se zhroutil v návalu dávivého kašle. „Věděl jsem, že lže. Jinak to nebylo možné.“

Emma si všimla, jak Edison ztuhl, od krbu se však nepohnul.

Strašlivý kašel nakonec ustal. Ignatius vytáhl z kapsy sněhobílý kapesník a utřel si ústa.

„Byl jsem si jistý, že lže,“ opakoval bezvýrazně. „Přiznávám, že jsem nad sebou ztratil vládu, když mi tu knihu odmítla vydat.“

„V tom zklamání a vzteku jsi Mirandu zastřelil,“ dopověděl Edison za něj. „A potom jsi jí převrátil pokoj naruby v naději, že knihu přece jen najdeš.“

„Ano.“ Ignatius si povzdechl. „Knihovnu i ložnici. Vyrušil mě Basil Ware. Vzal jsem recept na elixír a vyplížil se do zahrady, kde jsem čekal. Ware nezůstal dlouho. Když vyšel ven, ani ho nenapadlo ztropit poplach. Tehdy jsem pochopil, že hraje nějakou vlastní hru.“

Emmu to popudilo. „Musel jste vědět, že Ware také pase po receptu, a přesto jste Edisona nevaroval.“

„V té době už to všechno bylo až příliš složité,“ připustil Ignatius. „Edison přišel na to, že v pozadí stojí nějaký ničema.“

„Ty,“ dodal bez okolků Edison.

„Ano. Bylo pro mě úlevou zjistit, že mě můj mladý student John Stoner nezradil. Ale přesto jsem pro tebe pro jistotu nachystal ještě jedno rozptýlení, Edisone.“

„Podstrčil jsi zbytky meditační svíčky, kterou jsi vytvořil pro Johna Stonera, do Warova domu, abych je v jeho pracovně našel.“

„Doufal jsem, že tě tím aspoň nakrátko zaměstnám.“

„Svíčky, které jsi vytvořil pro Stonera, neměly úplně stejnou barvu a vůni jako ty, které jsi používal, když jsem byl tvůj student. Kdy jsi změnil složení?“

Ignatius se ušklíbl. „Když jsem začal zkoumat temnější aspekty Vanzy. Chtěl jsem, aby mi na novou cestu svítily nové svíčky.“

„Proč jste Mirandě ukradl recept na elixír?“ chtěla vědět Emma. „Funguje sice, ale vám by nebyl nic platný.“

„Svatá pravda, má drahá slečno Greysonová. Poslední, co v téhle chvíli potřebuji, jsou peníze. Vzal jsem ten recept v chabé naději, že s jeho pomocí vylákám *Knihu tajemství* od toho, kdo ji má v rukou. Koneckonců kniha tady pořád někde je a její majitel si určitě marně láme hlavu, jak ji rozluštit.“

Emma se zamračila. „Myslel jste si, že dokážete toho, kdo knihu vlastní, přesvědčit, že máte klíč i k dalším receptům?“

„Za pokus to stálo,“ řekl Ignatius. Opřel si hlavu o opěradlo a vyčerpaně zavřel oči. „Jenže se zdá, že můj čas vypršel.“

„Kde je ten recept?“ zeptal se Edison.

„Tady.“ Ignatius otevřel oči a pomalu se posadil zpříma.

Otevřel zápisník vázaný v kůži, který ležel na stole, a vytáhl z něj list papíru. „Vezmi si ho. Mně už k ničemu není.“

Edison mu vzal papír z prstů. Chvilí pozorně studoval text a potom s nemírnou lítostí potřásl hlavou.

„Čirý nesmysl,“ řekl. „Nejsi poslední dobou ve své kůži, Ignatie, jinak bys musel poznat, že tvůj plán je k ničemu. V *Knize tajemství* nic cenného není. Je to historická zajímavost, nic víc.“

„Jen si nebuď tak jistý, Edison.“ Ignatius se znovu opřel a zavřel oči. „V té knize byla po generace uzamčena nejhlubší tajemství Vanzy. Kdo ví, co se z nich můžeme naučit?“

Dlouho bylo ticho. Po chvíli Edison stáhl ruku z krbové římsy, přešel místnost a postavil se k Emmě. „Pojďte,“ vyzval ji, „je čas jít.“

„Mimochodem,“ zamumlal Ignatius z hlubin křesla, „co jsi provedl s mým mladým a horlivým stoupencem?“

„Myslíš Johna Stonera?“ Edison udělal pomlku. „Posadil jsem ho na loď, která odplouvala na Vanzagaru. Tam bude moci studovat pravou Vanzu.“

„Jsem rád, že jsi ho nezabil.“ Ignatius se matně pousmál. „Připomínal mi tebe před mnoha lety.“

Edison uchopil Emmu za paži. „Odpovědi máme. Případ je u konce.“

„Jak to?“ Ignatius se nenamáhal otevřít oči. „Snad mě dáš obžalovat z vraždy, ne? Kde je tvůj smysl pro spravedlnost,

člověče?“

„Jsi mistr Vanzy,“ odvětil klidně Edison. „A umíráš. Spravedlnosti bude učiněno zadost i bez mého přičinění.“

Ignatius mlčel. Když vycházeli z knihovny, něco Emmu přimělo, aby se otočila.

Uviděla Ignatia, jak list papíru s rozluštěným receptem z *Knihy tajemství* hází do ohně. Plameny se ho ihned zmocnily.

Později toho dne seděl Edison u psacího stolu ve své pracovně, když dostal vzkaz, že si Ignatius Lorring vzal život.

Přečetl si zprávu dvakrát a pak dopis velmi zvolna zase složil.

Po chvíli prošel chodbou do zimní zahrady. Právě přesazoval zlatou orchidej, když dovnitř vtrhla Emma.

„Přišla jsem hned, jak to šlo, Edisone. Co se stalo?“

Díval se, jak k němu chvátá. Byla červená a udýchaná. Zrzavé kučery se jí divoce draly zpod čepce. Neměla čas vzít si klobouk. Na nohou měla měkké domácí střevíčky.

„Vypadáte, jako byste celou cestu od Pevnosti až sem utíkala po svých,“ prohodil Edison.

„To ani ne.“ Zůstala stát před ním. „Zavolala jsem si drožku.“

„Aha.“ Vztáhl ruku k její tváři a opožděně si uvědomil, že má od práce s rostlinami špinavé prsty. Zase ruku spustil. „Proč si myslíte, že se něco stalo?“

„Měla jsem takový pocit.“ Pátravě mu pohlédla do obličeje. „Co je to, Edisone?“

„Lorring se dnes odpoledne zastřelil.“

Neřekla nic. Místo toho ho objala a položila mu hlavu na rameno.

Edison cítil, že se v jeho nitru cosi uvolnilo. Přivinul Emmu k sobě a hřál se v teple, které nabízela. Dlouho se ani jeden z nich nepohnul.

Svatba se stala událostí léta. Lady Exbridgeová trvala na tom, že to musí být senzace. Nebylo to těžké, protože londýnská smetánka dychtěla zhlédnout velkolepý závěr nejostudnějšího zasnoubení sezony. Po pozvánkách na svatební snídani, která se konala po obřadu, byla velická shánka.

Emma šla k oltáři v bílozlatých šatech s věnečkem zlatých orchidejí na vlasech. Zachytila sestřin pohled a mrkla na ni.

Dafne se smála od ucha k uchu. Emmino srdce přetévalo blahem, když viděla, jak je sestra šťastná. Dafne se do života v Londýně vrhla s překypujícím nadšením, kterého stále neubývalo. Až dosud ji zajímala daleko víc muzea, divadla a trhy než blížící se společenská sezona. Z Pevnosti se stal dům plný vřelosti, světla a velkého hemžení, protože Victoria tvrdě dohlížela na přípravy Dafnina vstupu do společnosti.

Edison snášel komplikované přípravy na svatbu se stoickou trpělivostí. „Bylo daleko praktičtější vzít se na zvláštní povolení, už mohlo být po všem,“ nechal se však slyšet při několika příležitostech.

Emma ale věděla, že si ten veselý zmatek nechává líbit hlavně kvůli Victorii, která jen zářila, protože znovu našla radost ze života.

Edison se obrátil a pozoroval, jak se k němu Emma blíží. Na to, aby mu z očí přečetla, jak ji miluje, žádnou intuici nepotřebovala. Na její smysly měla láska omračující vliv. Zářivě se na Edisona usmála a stanula vedle něj před oltářem.

V srdci jí zněla prastará slova svatebního slibu. Neměla nejmenší pochybnost o tom, že ten slib je bude provázet po všechny roky jejich života.

Beru si tě...

O mnoho později té noci se Edison v jejich posteli zalité měsíčním světlem zavrtěl.

„Nesmírně oceňuji, že jsi mě na to místo přijala,“ řekl pokorně. „Uvědomuji si, že jako manžel nemám vůbec žádnou praxi, ale chci

tě ujistit, že se vynasnažím, abys byla spokojená.“

Emma se ve tmě zasněně usmála. „Jsem spokojená ve *všech* ohledech, pane, na to můžete vzít jed.“

„Doporučení bohužel nemohu předložit žádná.“

Vřelost nehynoucí lásky, kterou spolu sdíleli, vykvetla ve smích. Emma se zvedla na lokti a nahnula se přes jeho širokou hrud'. Pohlédla mu do zářících očí.

„Až od vás budu potřebovat doporučení, pane, napíšu si ho sama. Jde mi to docela slušně.“

„To rozhodně. Jak bych mohl zapomenout na váš talent, když jde o doporučení?“

Přitáhl ji k sobě a znovu ji začal líbat.

Mistrně vyprávěný příběh plný napětí, důvtipu a romantických citů. Není snadné si vydělávat na živobytí jako placená společnice, zvláště, když má dotyčná ostrý jazyk a bystrou mysl. Proto také Emma Greysonová musí často měnit místo.

Nyní pracuje ve venkovském sídle plném nudných hostů, kde se otravuje až k smrti. Dokud nepotká legendárního Edisona Stokese, u nějž získá místo tajné asistentky. Stokes má právě nevšední úkol, vypátrat zloděje, který ukradl starobyitou knihu o tajných lécích. Má podezření, že se zločinec nachází mezi hosty a že právě hledá vhodnou oběť, na níž by vyzkoušel jistý elixír – někoho, jako je Emma. Emmu její nové nebezpečné poslání vzrušuje, ale když vrah udeří, uvědomí si, že pokud jej s Edisonem neprelstí, nejspíš ztratí nejen muže svých snů, ale i vlastní život.